

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEVER

Truth

love
勇敢な
Ladbug

JILL RAMSOWER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Jill Ramsower'ın Kitapları

Başlık Sayfası

Telif Hakkı

Bölüm 1 Bölüm

2 Bölüm 3

Bölüm 4 Bölüm

5 Bölüm 6

Bölüm 7 Bölüm

8 Bölüm 9

Bölüm 10 Bölüm

11 Bölüm 12

Bölüm 13 Bölüm

14 Bölüm 15

Bölüm 16 Bölüm

17 Bölüm 18

Bölüm 19 Bölüm

20 Bölüm 21

Bölüm 22 Bölüm

23 Bölüm 24

Bölüm 25 Bölüm

26

Bölüm 27 Sonsöz

Jill'den Bir Not

Teşekkür Yazar

Hakkında

Gölge Oyunu Örnek Bölüm

JILL RAMSOWER'IN KİTAPLARI

BEŞ AİLE

[Sonsuza Kadar](#)

[Yalan Asla](#)

[Gerçek](#)

FAE OYUNLARI SERİSİ

[Gölge Oyunu](#)

[Alacakaranlık](#)

[Kuşatması](#)

[İhanetin Gölgeleleri](#)

[Hiçlikten Doğan](#)

[Geceyarısının](#)

[Sonu](#)

NEVER *Truth*

Never Truth bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2019 Jill Ramsower

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Basılı Baskı ISBN: 978-1-7330721-4-4

Kapak Tasarımı Hang Le Kapak

Modeli Jordan Steele

Specular'da Fotoğrafçı Chris Davis

Editing 4 Indies ve Personal Touch Editing tarafından düzenlenmiştir

Bölüm 1

Sofya

O zaman

"Lütfen baba, seninle gelebilir miyim? Annemle gitmek istemiyorum. Seninle ve Marco'yla sinemaya gitmek istiyorum. Yemin ederim sessiz oturacak kadar büyüğüm. *Lütfen!*" Sesime beş yaşındaki bir kızın yapabileceği kadar içten bir yalvarış kattım ve Oscar'a layık köpek yavrusu gözleriyle babama baktım.

Babam Marco'yu sinemaya götüreceğini söylemişti, annem de Lessi ve Maria'yla birlikte okuldaki oyun provasındaydı. Benim de kızlarla gitmem gerekiyordu ama bu benim seçimim değildi. Fırsat verildiğinde her zaman kardeşimin yanında olurdum. On bir yaşındaydı, aramızdaki en büyük çocuktı ve onunla ilgili her şeyi idol olarak görürdüm. Eğer o ayak bileği çorabı giymenin havalı olduğunu düşünüyorsa, ben de ayak bileği çorabı giymek istiyordum. Bisiklete binmek için dışarı çıktığında, bana izin verdiği sürece arkasından koşardım. Bana kalırsa, ağabeyim aya asılırdı.

"Tatlı kızım, bir casus filmi izlemeye gidiyoruz. Hoşuna gideceğinden emin değilim," diye açıkladı babam, beni nazıkçe sakinleştirmeye çalışarak.

"Evet!" Marco odaya girerken şöyle dedi. "Sen olsan çok korkardın, Sof. Bu filmde silahlar ve bolca aksiyon var. Pek kız filmi sayılmaz."

Yüzüm hemen kızgınlıkla buruştu. "Seninle bir sürü film izliyorum Marco. Korkmuyorum!"

Babam başımı okşarken kıkırdadı. "Pekala, Sof, sen kazandın. Ceketini al ve dışarı çıkalım. Film başlamadan önce uğramamız gereken bir yer var."

Kasım ayının başları olabilirdi ama kendimi Noel sabahı gibi hissediyordum. Hemen odama çıkıp sarı ceketimi aldım ve kırmızı spor ayakkabılarımı giydim. Odamdan çıkarken Maria'yı odasında, elinde annemin mumlarından biriyle gördüm. Şaşkınlıkla küçük bir kâğıt parçasını yakmasını, ardından Lessi'nin bebeklerinden birini kaldırıp güzel altın saçlarını aleve tutmasını izledim.

"Söyleyeceğim!" Maria'nın başının *büyük* belaya gireceğini bildiğim için kapı aralığından seslendim. Dokuz yaşında olabilirdi ama hâlâ annesinin mumlarıyla oynamasına ve Alessia'nın bebeğini yakmasına kesinlikle izin verilmiyordu.

Geri çekilmedi ya da peşimden koşmadı. Maria sadece başını kaldırdı ve parmağını bana doğru kıvrıdı. "Buraya gel Sofia. Sana bir şey söylemek istiyorum."

İhtiyatlı bir merakla odasına girdim. Biz kızların en büyüğüydü ve Alessia ve benimle oynamak için çok büyük olduğunu iddia ediyordu. Bu bizi çok fazla rahatsız etmiyordu çünkü biraz kaba olabiliyordu. Maria çoğunlukla içine kapanıktı, bu yüzden benim için bir gizemdi. Beni konuşmak için yanına çağırdığında, söyleyeceklerini duymadan edemedim.

"Sen hiç 'ispiyonculara dikiş atılır' dendiğini duydun mu?" diye sordu soğukkanlılıkla. Başımı salladım, gözlerimi kocaman açarak en büyük ablama baktım.

"Birini ispiyonladığında, o kişi başını belaya soktuğun için sana zarar verecek demektir. Beni ispiyonlarsan ne yapacağımı sanıyorsun?" Kaşlarını kaldırdı ve bana yapabileceği tüm kötü şeyleri hayal etme şansı verdi. "Aileni ispiyonlarsan daha da kötü olur, o zaman bir ispiyoncu, bir hain

olursun. Görmemen gereken bir şey görürsen çenenı kapalı tutacaksın yoksa kötü şeyler olacak.

başına gelebilir. Anladın mı?" Bana öyle bir baktı ki gözyaşları boğazımı yaktı.

Maria istediğinde her türlü acımasız olabilirdi. Bana kızmasını istemediğim için konuşmadan başımı salladım.

"Güzel, boyalarının yanlışlıkla atılmasını ya da güzel altın saçlarının gece kesilmesini istemem." Soğuk gri bakışları bunu yapacağından hiç şüphem olmadığını gösteriyordu. Ablamın neden bizden hoşlanmıyor gibi görüldüğünü bilmiyordum - o böyleydi işte - ve bunu daha da kötüleştirmeye hiç niyetim yoktu.

Doğruca Marco'ya ve onun şirketinin güvenliğine koştum, gördüklerim konusunda dudaklarım mühürlüydü. "Film için hazırım!" Ona kocaman sarıldım ve Maria'nın söylediklerini unutmaya çalıştım.

Kıkırdadı, sonra saçımı karıştırdı. "Pekâlâ, hadi arabaya binelim."

Annem arabayı sürerken Marco'yu biz kızlarla birlikte arka koltuğa oturturdu ama babam onun öne oturmasına izin verirdi. Bu da benim arka koltukta tek başıma oturduğum anlamına geliyordu. Onlarla gidebildiğim sürece bu beni hiç rahatsız etmedi. Babam bizi bizimkinden çok uzak olmayan bir arkadaşının evine götürdü. Oraya daha önce hiç gittiğimi hatırlamıyordum ama dikkat etmekte pek iyi değildim.

Arabadan indiğimizde babamın dudakları tıpkı Maria'nın okulda başı derde girdiğinde ya da Lessi aptalca bir şey için ağladığında olduğu gibi birbirine yapışmıştı. Onu neyin rahatsız ettiğini merak ederek etrafıma bakındım ama sıra dışı bir şey görmedim. Çimlerin üzerinde durduğum yere gelerek, göz göze gelene kadar çömeldi.

"Halletmem gereken küçük bir iş var ama uzun sürmez. Sen arka bahçeye koş ve birkaç dakika oynla. İşim bitince seni alırım."

"Marco benimle geliyor mu?" Sesimde istediğimden daha fazla titreme ile sordum. Marco'nun önünde cesur olmayı seviyordum ama tek başıma gitmek beni geriyordu.

"Marco benimle gelecek ama sen yeterince büyük değilsin. Biz içerideyken senin biraz arka bahçede oynaman gerekiyor."

Geride bırakılmanın verdiği hayal kırıklığıyla gözlerimde yaşların biriktiğini hissedebiliyordum. En küçükleri olarak hep dışarıda bırakılıyormuşum gibi hissediyordum. "Arka bahçeye gitmek istemiyorum. İkinizle kalmak istiyorum."

Marco öne çıktı ve ellerini omuzlarıma koydu, gözlerimin içine bakmak için eğildi. "Hey, Sof, üzülme," dedi yumuşak bir sesle. "Sadece birkaç dakika sürecek ve bahçeyi çok seveceksin. Oraya geri döndüm ve tonlarca çiçek tarhı var. Eminim bir ordu dolusu uğur böceği bulabilirsin." Bana sıcak bir gülümseme verdi ve sözleri tam da duymaya ihtiyacım olan şeydi. Onunla uğur böceği avlamaya bayılıyordum. Göz açıp kapayıncaya kadar, arka bahçe çok genç olduğum için bir ceza olmaktan çıkıp büyük bir maceraya dönüştü.

"Tamam, Marco! Belki senin için sarı olanlardan bir tane bulabilirim."

"Kulağa hoş geliyor. İşimiz biter bitmez bana her şeyi anlatabilirsin."

"Ve Sof," dedi babam, "biz seni alana kadar arka bahçede kal, anladın mı?"

"Yakalayacağım!" Mümkün olduğunca çok uğur böceği yakalama görevime kendimi tamamen kaptırmış bir halde evin yan tarafına doğru ilerledim. Babam haklıydı, bahçe çok büyüktü. Evimiz suyun kenarında oturuyordu, bu yüzden fazla bir arka bahçemiz yoktu, ama bu bahçenin kenarları, tıpkı güzel bir kaleyi koruyan aşılmaz bir bariyer gibi gökyüzüne yükselen ağaçlarla kaplıydı. Ağaçların dibinde her türlü bitki ve çiçekle dolu kıvrımlı çiçek tarhları vardı. Doğruca en yakın

yatağa doğru koştum. Uğur böcekleri çiçekleri severdi. Dizlerimin zerine çökerek yaprakları ve toprağı kırmızı ya da sarı benekli böcek izi var mı diye aramaya başladım.

"Ne arıyorsun?" dedi arkamdan gelen bir ses ve beni görevimden alıkoydu. Benim yaşlarımnda bir ocuk

age omzumun üzerinden baktı, sarı saçları kısık gözlerine doğru kıvrılıyordu.

Çocuğu daha önce hiç görmemiştim ama yeni arkadaşlar edinmekten her zaman mutlu olmuşumdur. "Uğur böcekleri. Benimle bakmak ister misin?"

"Kızların böceklerden hoşlanmadığını sanırdım."

"Onlar *uğur böceği*," diye açıkladım öfkeyle. *Belli ki bu çocuk kızlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu.* Tabii ki uğur böceklerini severdik, adından da belliydi. Arayışıma geri döndüm, yanımda dizlerinin üzerine çöktüğünde çocuğun bana katıldığını hissettim. "Burada mı yaşıyorsun?" Gözlerimi minyatür bitki ormanından ayırmadan ona sordum.

"Hayır, burası benim evimden çok daha güzel. Babam içeride konuşuyor. Beni buraya gelmeye o zorladı." Son kısmı homurdanarak söyledi, hoşnutsuzluğu belliydi.

"Ben de öyle. İçeri girmek için yeterince büyük olmadığımı söylediler ama bu yetişkinlerin konuşmalarını dinlemekten çok daha iyi."

"Muhtemelen haklısın," diye gönülsüzce itiraf etti. "Kaç yaşındasın sen?" "Beş buçuk. Sen kaç yaşındasın?"

"Altı, neredeyse yedi," dedi gururla, dişsiz bir sırıtışla. "Hey! Bir tane var." Büyük bir çalının içine uzandı ve parmağını uzattı, parmağının boğumunda küçük kırmızı bir böcek yürüyordu. "Tutmak ister misin?"

Ona kocaman bir gülümseme verdim ve başımı salladım, konuşamayacak kadar heyecanlıyım.

"Tamam, elini düz tut ve benim elimden seninkine doğru yürümesine izin verelim."

Talimatlarına uydum ve elini uğur böceğinin gittiği taraftaki elime sıkıca bastırdı. Benim elim onunkine kıyasla buz gibiydi ama bu beni korkutmadı. Soğuğu ya da dizime batan taşı umursamayacak kadar heyecanlıyım. Mikroskobik bacaklar tenime değdiği anda kıkırdayarak nefesimi tuttum. "Gıdıklanıyor."

"Daha önce bir tane tuttun mu?"

"Evet, ama yine de beni güldürüyor. Keşke onları daha çok kucağıma alabilsem. Büyük bir bahçemiz yok, bu yüzden onları çok sık göremiyorum. En sevdiklerim sarı olanlar ama onları bulmak çok zor. Daha önce sadece bir tane bulmuştum. Onları seviyorum çünkü sarı benim en sevdiğim renk. Senin favori rengin var mı?" Böceğin elimin alt tarafına doğru ilerleyişini izlerken sordum.

"Muhtemelen yeşil. Babamın tuttuğu takım olan New York Jets'in rengi."

"Sarı ve maviyi karıştırırsan yeşil olur biliyor musun? Resim yapmayı seviyorum, bu yüzden tüm renkleri nasıl yapacağımı biliyorum," diye açıkladım kendimden emin bir şekilde. "Sarı ve kırmızı birlikte turuncu yapar."

Çocuk başını yana eğdi ve merakla bana baktı. "Sence kırmızı uğurböceği ile sarı uğurböceği birlikte yavrularsa turuncu uğurböcekleri mi olur?"

Bir kahkaha patlattım ve elimdeki böceğin daha sağlam bir zemine doğru uçuşmasına neden oldum.

"Çok komiksin."

Adın ne senin?"

"Ben Nico. Seninki ne?"

Cevap vermeme gerek yoktu. Babamın gür sesi evin yan tarafından adımı haykırdı. "Gitmem gerek! Sonra görüşürüz."

"Güle güle, uğur böceği kız." Babama doğru koşarken bu sözler beni takip etti ama arabaya dönme heyecanımdan onları duymadım bile.

Babam bizi casus filmi izlemek için sinemaya götürdü. Onunla Marco'nun arasına oturdum, böylece ikisinin de yanında oturabildim, bu da patlamış mısır tutabileceğim anlamına geliyordu. Film sırasında sadece bir kez tuvalete gitmem gerekti ve hiç korkmadım.

Film bittiğinde dışarısı karanlıktı ve yatma vaktim *çoktan* geçmişti. Günün heyecanından gözlerimi zorlukla açık tutabiliyordum ve eve dönerken arabanın hafif hareketleri beni çabucak uyuttu. Arabanın kapıları açılıp kapandığında uyanmadım. Beni uykudan uyandıran sessizlik ve hareketsizlikti. Sersem gözlerimi kırıştırarak arabada yalnız olduğumu hemen fark ettim. Yükseltici koltuğumda oturduğum yerden, babam ve Marco'nun dışarıda siyah yelek giymiş iki adama doğru yürüdüklerini görebiliyordum. Uzun, dağınık sakalları, boyunlarındaki ve yüzlerindeki siyah dövmeleleriyle daha önce gördüğüm adamlara benzemiyorlardı. Ama babam onlardan korkmuyordu, ben de korkmuyordum. Babamın her türden arkadaşı vardı.

Adamlar bir sokak lambasının altında el sıkıştılar, kardeşim yetişkinlerden biri gibi davranıyordu. Göz kapaklarım tekrar kapanmadan hemen önce, sahne aniden kaosa dönüştü ve beni tamamen uyandırdı. Koltuğumda donmuş bir halde, en kötü kabusumun önümde duraklatma veya geri sarma düğmesi olmayan bir film gibi oynamasını izledim.

Yelekli adamlardan biri bağırmaya başladı. Öfkeli sesinin arabanın içine kadar girdiğini duyabiliyordum. Yüzü buruştu ve Marco'yu saçlarından tutarak silahını kardeşimin kafasına dayadı. Adam babama, biz çitin yanından geçerken komşunun köpeğinin yaptığı gibi hırladı. Babam hareketsiz duruyordu, ellerini teslim olmak için kaldırmıştı.

Babam neden Marco'ya yardım etmiyordu? Adam neden bu kadar kızgındı?

Ne olduğundan emin değildim ama kötü olduğunu söyleyebilirdim. Korku bedenimi hareketsiz hale getirirken midem şiddetle sıkıştı.

Bir sonraki an, tıpkı çizgi filmlerde küçük fareyi kovalayan erkek kedinin yanlışlıkla duvara çarpması gibi ağır çekimde gerçekleşti. Gecenin içinde yüksek binalarda yankılanan ve ellerimi kulaklarıma kapatmama neden olan büyük bir patlama sesi duyuldu. Gözlerim kapandı ama sadece bir saniyeliğine. Marco'nun başının yana doğru sallandığını ve etrafına koyu bir sıvının püskürdüğünü görmek için bolca zaman içinde açıldılar.

Gördüklerime engel olamıyordum.

Sanki biri göz kapaklarımı zorla açıyormuş gibi, dehşet dolu bir sessizlik içinde kardeşimin gevşek bedeninin yere yığılmasını ve altından hızla koyu bir su birikintisinin sızmasını izledim.

Nefes alamıyordum.

Arabadaki tüm hava çekilmişti, bu da başımın dönmesine ve görüşümün bulanıklaşmasına neden oldu. Her şey durdu.

Adamlar da en az benim kadar şaşırmış görünüyordu, gözleri kardeşime kilitlenmişti.

Babam hiçbir uyarıda bulunmadan kendini adamların üzerine attı, adamın silahını çaldı ve ikisine de silahla defalarca vurdu. Onlara vahşi bir hayvan gibi saldırdı. Bütün bunların az önce izlediğimiz filmde bir sahne olduğuna kendimi neredeyse inandırabilirdim. Yoksa babam nasıl olur da beyaz perdedeki casuslardan biri gibi dövüşebilirdi?

Kötü adamlar ona zarar vermeye çalıştı ve ben umutsuzca durmaları için bağlamak istedim ama sesimi çıkaramadım. Bunun bir önemi yoktu. Babam ikisinden de hızlıydı, yumruk ve tekme atıyor, her ikisi de kıpırdamadan yere yığılana kadar adamlara vuruyordu ve hala onlara saldırmaya devam ediyordu.

Sonunda yavaşladı, adamlara ters ters bakarken göğsü inip kalktı, sonra ellerinden birine bakmak için kendini aşağı indirdi. Tekrar ayağa kalktığında her birine tükürdü ve Marco'ya döndü. Babam yavaşça kardeşimin yanına yürüdü ve dizlerinin üzerine çöktü, ellerini nazikçe Marco'nun göğsüne koydu ve başını eğdi, ama Marco hiç kıpırdamadı.

Neden hareket etmiyor? Babam neden Marco'yu doktora götürmüyor? Babam neden ağlıyor?

Sorular ve panik aklımdan geçiyordu ama beş yaşındayken bile cevapları biliyordum.

Ağabeyimin öldüğünü biliyordum.

Bununla yüzleşemedim.

Tüm dünyam paramparça olmuştu ama şoktaydım.

Babam ayağa kalktı ve telefonunu çıkardı, arabaya dönmeden önce bir arama yaptı. Benim uyuduğumu sanıyordu. Olanları görmemem gerekiyordu. Bunu kendi adımı bildiğim gibi biliyordum. Gördüğüm şey çok ama çok kötüydü. Bir an bile düşünmeden gözlerimi kapattım. Uyanık olduğumu ve olanlardan saklanmak istediğimi bilmesini istemiyordum. Gözlerimi kapatırsam, belki açtığımda her şeyin bir hata olduğunu anlayabilirdim.

Başımı koltuğa yaslamış, hareketsiz bir şekilde otururken bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Uyuyormuş gibi yaptım, umutsuzca tüm bunların kötü bir rüya olmasını umuyordum.

Ama bu bir rüya ya da kabus değildi.

Başka bir araba gelene kadar kısa bir süre arabada sessizce oturduk. Yoğun karanlıkta babam yüzümü ıslatan gözyaşı çizgilerini hiç görmedi. Camı indirdi ve diğer arabadaki adamlara usulca fısıldadı. Sonra Marco'yu şehrin soğuk kaldırımında bırakarak uzaklaştık.

Ağabeyimi bir daha hiç görmedim.

Bölüm 2

Sofya

Şimdi

Kendimi bildim bileli bir sahtekâr gibi hissediyordum. Sofia Genovese'ye benziyordum ve herkes benim o olduğuma inanıyordu ama Sofia'nın yıllar önce öldüğünü sadece ben biliyordum.

Belki bu biraz dramatik oldu.

Eski Sofia'nın bir parçası hala mevcuttu - ailemle yaptığım her konuşmada kendini gösteriyordu - ama gerçek hissetmiyordu. O, içimde sakladığım diğer her şeyi örtmek için taktığım bir maskeydi. Ancak her geçen gün, her doğum günü ve dönüm noktası ile daha az ortaya çıkıyordu. İlk gerçek işimde çalışacağım The October Company sanat galerisinden çıkarken, bana en yakın olması gereken insanların -ailemin- yanında kendim olabileceğim günü hayal edebiliyordum.

Dışarıda beni bekleyen tanıdık yüzle selamlaşırken bu düşünce beni gülümsetti.

"Burada ne yapıyorsun?" Park halindeki arabasına yaslandığı yere yaklaşırken Michael'a sordum. "Bu işi almama yardım ettin diye beni işe kadar takip etmek zorunda değilsin. Ben tamamen yetenekli bir yetişkinim," diye alay ettim. Başka biri olsa muhtemelen dalga geçmek şöyle dursun adamdan kaçardı ama Michael'ı yıllardır tanıyordum. Tehditkâr bakışları ve yakasının altından sızan dövmeleri beni korkutmuyordu. Tam tersine, yırtık kotu ve çizmelerinin görüntüsü beni rahatlatıyordu. O yakınımdayken, hiçbir şey ve hiç kimse bana zarar veremezdi.

Kaşlarından birini kaldırdı, sonra ulaşabildiğim anda bileğimi yakaladı. Sert kolunu boynuma dolayarak beni başımdan kavradı ve saçlarımı darmadağın etti. "Ne kadar zarif ve alçakgönüllü bir yetişkinsin, değil mi?"

Dar tişörtünün üzerinden düz karnını çimdikleyerek şakacı bir şekilde feryat ettim. "Tamam, haklısın. Veriyorum!"

Merhamet çılgılığım üzerine Michael beni serbest bıraktı ve başımı kaldırdığımda yüzünün bulaşıcı bir sırıtişla aydınlandığını gördüm. "Bu daha iyi. Şimdi bana nasıl geçtiğini anlat."

"Gerçekten çok iyi gitti! Miles ile çalışmak harika olacak gibi görünüyor ve yarı zamanlı program bana resim yapmak için bolca zaman veriyor." İdari pozisyon bir hafta önce bana teklif edilmişti ancak işe alım evraklarını doldurmam ve iş görevlerini daha ayrıntılı bir şekilde tartışmam gerekiyordu. Galeri sahibiyle yaptığım kısa ziyaret, yerel bir işletmenin mükemmel bir uyum sağlayacağına dair ilk izlenimimi doğrulamıştı.

"Miles'ı birkaç yıldır tanıyorum. Ondan hoşlanacağını biliyordum."

"Evet, bir galeride çalışmak, yeni sergileri görmek, sanatçılarla tanışmak ve etkinlikler planlamak kulağa iş gibi bile gelmiyor. Daha iyi olan tek şey resmin kendisi!"

Bana sırtıttı ve başını salladı. "Gel bir kahve içelim, sen de bana her şeyi anlatırsın," dedi ve kaldırımını işaret etti.

"Aslında son birkaç kutumu almak için kampüse gitmem gerekiyor." Ona gülümsedim ve omzuna yumuşak bir yumruk attım. "Bu işteki yardımın için gerçekten minnettarım. Galeri harika olmuş. Gelecek hafta başlamak için sabırsızlanıyorum."

"Yardım etmekten her zaman mutluluk duyduğumu biliyorsun. Hazır bahsetmişken, kutuları taşımak için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, sadece iki kutu kaldı. Son yolculukta arabaya sığmadılar. Onları aldıktan sonra

hepsi yurttan taşındı."

"Baban ve onun saçma kuralları," diye alay etti. "Dört yıl boyunca o lanet yurttan kalmak zorunda olman için hiçbir neden yoktu."

"Biliyorum ama bu geçmişte kaldı. Ufukta güzel şeyler var... Bunu hissedebiliyorum."

Michael beni kollarıyla sarmadan önce bir kahkaha attı. "Pekala, seni küçük güneş ışığı.

İyimserliğin gözlerimi acıtıyor. Gidip kutularınızı alın ve yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Yapacağım. Tekrar teşekkürler!" Siyah Mercedes'ine binip kaldırımdan uzaklaşırken el salladım.

Michael inanılmazdı. O benim sahip olmam gereken ağabeyimdi; koruyucu, hoşgörülü ve son derece dürüst. Ona ihtiyacım olduğunda yanımdaydı ve bu benim için dünyalara bedeldi. Aynı zamanda çok güzeldi ama ilişkimiz hiç bu noktaya gelmemiştii. Tam bir metre boyunda, çarpıcı yüz hatları ve korkutucu bir çehre ikilemine sahipti, insanların bakıp bakmamaları konusunda kararsız kalmalarına neden oluyordu. Dağınık saçları neredeyse simsiyahtı ve derin bakışlı gözleri de bir o kadar koyuydu. Dolgun dudakları ve neredeyse hiç olmayan yüz kıllarıyla bir emo modeli ya da öfkeli dövmelelele kaplı kötü çocuk müzisyeni olabilirdi.

Benim için o sadece Michael'dı.

Hızlı arabalara o kadar hayrandı ki, lisedeyken yasadışı sokak yarışlarını izlemek için gizlice dışarı çıkardı. Kötü bir gün geçirdiğimde ve sıcak çikolata ile bir tabak krep istediğimde ödevimi kopyalayan ve benimle bütün gece lokantada buluşan kişiydi.

Michael benim en iyi arkadaşımdı ama aramızda arkadaşlıktan öte bir şey gelişmemiştii.

İlişkimizin durumunu değiştirmek için tek bir hamle bile yapmadı. Başlangıçta böyle bir seçenek yoktu. Tanıştığımızda, beş yaşından beri kalbimin sahibi olan bir çocukla yaşadığım acımasız ayrılıktan sonra yıkılmıştım. Nico kalbimi öyle bir kırmıştı ki bir daha düzgün çalışacağından emin değildim. Michael, Nico yanımda olmasa bile hayatın devam edeceğini görmeme yardımcı oldu. Tünelin ucundaki ışığı görebildiğimde, aramızda platonik bir dinamik oluşmuştu. Arkadaşlığımıza değer veriyordum ve onu kaybetme riskini almak istemiyordum. Michael o dönemden kalan tek iyi şeydi.

Eğer Nico gitmeseydi, muhtemelen Michael'la hiç tanışamayacaktım.

Geçtiğimiz yedi yıl boyunca en yakın sırdaşım ve arkadaşım olmuştu. Bana çok şey vermişti ve şimdi hayatımı daha iyi hale getirme yolları listesine işimi de ekleyebilirdim. Kapının üstündeki pencereye yapıştırılmış galerinin vinil harflerle yazılmış ismine tekrar baktım. Göğsüme sıcaklık dolarken dudaklarım istemsizce geniş bir gülümsemeye dönüştü. Bundan sonra her şey farklı olacaktı. Bunu vücudumun her hücresinde hissedebiliyordum. Hayatımın dizginlerini ele geçirmiştim ve arka koltuğa oturtulup gitmek istemediğim yerlere şoförlük yapmaktansa kendimi uygun gördüğüm yöne doğru yönlendirecektim.

Heyecanım bahar gökyüzünü çok daha parlak ve kirli şehir caddesini neredeyse davetkâr kılıyordu. Annemden ödünç aldığım Buick'e atladım ve direksiyona geçtim. Babam benim ve kız kardeşlerimin şehirde şoför kullanmamızı isterdi ama ben üniversitedeyken buna gerek kalmamıştı. Şüphesiz bu zaten onun yapılacaklar listesindeydi ama bununla daha sonra ilgilenecektim.

Columbia kampüsüne doğru kırk beş dakikalık yolculuğumda trafik, o anki ruh halimle normalden çok daha katlanılabiliirdi. Uygun bir park yeri buldum ve kalan iki kutumdan ilkinii almak için eski yatahanenin içine koştum. İkinci kutuyla arabama geri döndüğümde, havacı güneş gözlüklü ve ince deri ceketli orta yaşlı bir adam kalçasını arabama yaslamış duruyordu.

Hayatım boyunca New York'ta yaşamıştım ve ortalama bir tuhaf adamla başa çıkabilecek donanıma sahiptim ama onu görünce adımlarım yine de duraksadı. Yüzleşmeyi sevmeyen biriydim ve adam beni anında alarma geçiren agresif bir hava yayıyordu.

"Affedersiniz," dedim sıkı bir gülümsemeyle, adamın kenara çekilip olay çıkmadan arabama binmeye izin vermesini umarak.

Yavaşça arabadan indi ama yolumun üzerinde kalarak çenesini onaylarcasına indirdi. "Hanımefendi, benim adım Dedektif James Breechner. Size birkaç soru sormamın sakıncası var mı?"

Etrafıma endişeyle bakındım, ne aradığımdan emin değildim; bir ebeveyn, bir tanık, belki de bunun bir şaka olduğunu gösterecek bir video kamera. Neden bir polis beni sorgulamak istiyordu? Yurtta bir sorun mu vardı? Finallere o kadar dalmıştım ki 3. Dünya Savaşı başlayabilirdi ve benim bundan haberim olmazdı.

Sonra bir gün önce olanları hatırlamakla sarsıldım. Annem akşam saatlerinde beni arayarak kız kardeşim Alessia'nın kaçırıldığını söylemişti. Tüm bu olay sadece birkaç saat sürmüştü ve bana haber verildiğinde kız kardeşim bulunmuş ve güvenli bir şekilde eve dönmüştü. Henüz onu ziyaret etme ya da onunla konuşma fırsatım olmamıştı, bu yüzden tüm olay gerçeküstü geldi. Annem Alessia'nın iyi olduğunu söyledi ve olayı rastgele bir kaçırılma olarak açıkladı.

Kaçırılma olayının tesadüfi olma ihtimali bir buz küpü kadar bile yoktu.

Tam olarak ne olduğunu bilmiyordum; ancak ailem bizden bu kadar çok sır saklamasaydı Alessia güvende olur muydu diye düşünmeden edemiyordum. Bizi korumaya çalışıyorlardı ama bizi karanlıkta tutmak bizi sadece savunmasız hale getiriyordu.

Kaçırılmasının ardındaki gerçek neden her ne olursa olsun, babamın polise haber vereceğini düşünemezdim ama daha garip şeylerin olduğu da biliniyordu. Polisin olayı soruşturuyor olması uzak bir olasılıktı ve eğer durum buysa kesinlikle yardım etmek için elimden geleni yapmak istiyordum.

"Tabii," dedim temkinli bir şekilde, henüz cevap vermediğimi fark ederek. Kutuyu artık aramızda kalmaması için kalçama doğru salladım ve endişeyle ilk sorusunu bekledim.

"Michael Garin'i ne kadar iyi tanıyorsun?" diye sordu ses tonunu bozmadan ve omurgamdan aşağıya bir huzursuzluk dalgası gönderdi. Bu, yurttan yaşanan bir olayla ilgili rastgele bir soru değildi. Adam beni arıyordu ama kız kardeşim yüzünden değil.

"Michael mı? Neden Michael hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsun?" Sakin davranmaya çalıştım ama içimde kalbim kaburgalarımın karşı durmak bilmeyen bir ritimle çarpıyordu.

"Lütfen, sadece soruya cevap verin."

Yansıtıcı güneş gözlüklerinin ardından gözlerini göremiyordum ama bakışlarının ağırlığı hiç azalmıyor, her hareketimi izlediğine şüphe bırakmıyordu.

"Onu yıllardır tanıyorum. Birlikte okula gittik. Bana bunun ne hakkında olduğunu söyleyebilir misiniz?" "Bunu söylemeye yetkim yok. Bana Bay Garin ile olan ilişkinizin niteliğini anlatabilir misiniz?"

Kafamın içinde giderek daha fazla alarm zili çalmaya başladı. Michael hakkında soruları mı vardı, yoksa soruları benim hakkımda bilgi edinmek için miydi? Michael'la olan ilişkimin araştırdığı şeyle ne ilgisi vardı? Ailem biz kızları mafya işlerinden uzak tutmaya çalışmış olabilirdi ama bir konuda her zaman nettiler: asla ve asla polisle konuşmamak. Doğru ya da yanlış, polislerin söylediğiniz her şeyi çarpıtacağına ve size karşı kullanacağına inanarak yetiştirildim.

Aklıma gelen hatırlatmayla çenem kenetlendi ve burnumdan temizleyici bir nefes çektim. "Bana soracak sorularınız varsa, avukatımla konuşmanızın daha iyi olacağını düşünüyorum. Onunla konuşmak ister misiniz?"

numara?"

Dedektif Breechner'ın üst dudağı hırlayarak hafifçe yukarı kalktı. "Bu oyunu böyle mi oynayacağız?"

Tek yapmaya çalıştığım basit bir konuşma yapmak," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

"Hiçbir şey için oynamıyorum. Sessiz kalmanın benim için en iyisi olduğunu düşünüyorum ve bunun benim seçeneğim olduğuna inanıyorum. Şimdi lütfen arabamdan uzaklaşın." Söylediğim her kelimeyle sesimin daha da güçlendiğini duymak beni rahatlatmıştı. Beklenmedik ricasıyla ilk başta beni sarsmıştı ama sonunda omurgamı bulmuştum.

Kutuyu arka koltuğa yerleştirirken beni izledi. "Bu konuşma daha bitmedi."

"Şimdilik öyle," diye cevap verdim, sürücü koltuğunun kapısına uzandım ve kapıyı açıp arabamın içine çekilirken onu biraz daha geri çekilmeye zorladım. Kontağa bastığımda, anahtarla uğraşmak zorunda kalmadığım için Tanrı'ya şükrettim; titreyen ellerim bu işin üstesinden asla gelemezdi.

Breechner kollarını göğsünde kavuşturdu ve ben kaldırımdan uzaklaşırken bana ters ters baktı. Olayının ne olduğunu bilmiyordum ama öğrenmek için etrafta dolaşmayacağım kesindi. Rahatça kenara çekene kadar birkaç mil uzaklaştım, sonra Michael'a mesaj atmak için telefonuma daldım.

Az önce bir polis beni senin hakkında sorgulamaya çalıştı. Başın belada mı?

Konuşma noktaları hemen hayata geçti. Michael mesajlarıma cevap verme konusunda mükemmeldi, bazı erkeklerin aksine. **Hayır, eminim bir şey yoktur. İyi misin?**

Evet, sadece sarsıldım. Ne istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bana söylemesi için zaman vermedim. Eminim bu onu kızdırmıştır.

Bir dişini kırmazsa şaşırrım. Bu düşünce beni kıkırdattı. Seni üzdüğü için hak etti. Endişelenmemeye çalış. Eminim bir şeyi yoktur. K

Kutularını aldın

mı? Evet.

**Güzel. Eve dönerken iyi
eğlenceler. Hatırlatmayın
bana.**

Güven verici sözleri gerginliğimi biraz azaltmıştı ama içimdeki kötü hissi tamamen yok edemiyordum. Belki de ailemin yanında kalacağımı hatırlatmasının bir yan ürünüydü. Her iki durumda da, güneşli günüm ufukta beliren uğursuz bulutların tehdidi altındaymış gibi hissediyordum.

Michael'a mesaj attıktan sonra Staten Island'daki çocukluk evime doğru yola çıktım. Şehirde kiraladığım daire üç hafta daha hazır olmayacaktı, bu da beni kalacak bir yere muhtaç bırakıyordu. Param vardı ve kısa süreli bir yer kiralayabilirdim ama babam eve dönmem için ısrar etmişti. Tartışılacak bir adam değildi. Bu konuda onunla tartışmaktansa ailemin yanında kalmak daha kolaydı. Ayrıca, kısa bir süre içinde bavullarımı açıp yeniden yerleştirmek zorunda kalmayacaktım. Yatak odamı okula gittiğim günkü gibi tutmuşlardı, bu biraz tuhaftı ama zor durumda kullanışlıydı. Aileme üç hafta boyunca katlanabileceğimi varsayarsak, bu hiç de zor değildi.

Sorun şu ki, ailem beni deli ediyordu.

Geçtiğimiz dört yıl boyunca mümkün olduğunca uzak durmaya çalışmış, okulu akşam

yemeklerinden ve aile toplantılarından kaçmak için bir bahane olarak kullanmışım. İnsanların kendilerinden çok

Beni rahatsız eden sırlardı. Sinsiydiler, en temel parçalarımız bile bulanık ve belirsiz, tanımlanması imkansız hale gelene kadar hayatımızın her yönünü zehirliyorlardı.

Doğuştan ketum muydum? Kim bilebilirdi ki? Ama kesinlikle ketum olmuştum. İşin en kötü yanı da buydu; onlardan daha iyi değildim. Onların özenle kurdukları dünyalarını sarsacak sırlarım vardı.

Merhaba, ikiyüzlülük, eski dostum.

Çocukluğumdan beri ailemin en karanlık sırlarını biliyordum ve bu bilgiyi hayatım boyunca sakladım. Babamın bir mafya babası olduğunu bildiğime ya da onun bu işe nasıl bulaştığını öğrendiğime dair en ufak bir ipucu bile vermedim. Onlara göre ben melek Sofia'ydım; hayatın karanlık yanlarından korunması gereken tatlı, sanatsal bir ruh.

Ailemde hepimiz maske takardık.

Senaryoya sıkı sıkıya bağlı kalarak ve sırlarımızı acımasızca koruyarak bir rol oynadık ve bu çok yorucuydu.

Eğer hepimiz aynı çürük ağaçtan düştüysek, birbirimize karşı dürüst olmamamız için bir neden göremiyordum. Eğer dünyaya karşı biz olsaydık, en azından birbirimize sahip olurduk. Ama durum böyle değildi. Kendi aramızda bile yabancıydık, bu da son derece yalnız bir varoluşa neden oluyordu.

Onların yanıdayken, derim kendini dökme ve onlara gerçekte kim olduğumu gösterme ihtiyacıyla kaşınıyor ve boğazım çığlık atmak için yanıyor, sırları geride bırakmamızı talep ediyordu. Ama tüm bunları varlığımın derinliklerinde bir cam kavanozda sıkıca mühürlenmiş olarak sakladım. Neden hepsini dışarı çıkarmadım? *Görmek istediğin değişim ol* ve tüm bu caz. Sır saklamaya ilk başladığımda sadece beş yaşıdaydım ve o zamanlar daha iyisini bilmiyordum. Büyüdüğümde ve etrafımdaki yalanların çokluğunu fark ettiğimde artık çok geçti. O noktada gerçeklerimi söylemek artık basit bir yükten kurtulma değildi - yüzleşmek istemediğim sonuçları olacaktı.

Öfkemi ve hayal kırıklığımı kusmak yerine resim yaptım. Bu benim tek çıkış noktamdı ve birçok kez beni kurtarmıştı. Sırlar ve izolasyon nedeniyle ailemin evi hiçbir zaman evim gibi hissettirmedi. Kendimiz olabileceğimiz bir sığınak değil, performans sergilediğimiz bir sahneydi. Garaj yoluna girdiğimde dış cepheye bakmak bile tırnaklarımı endişeyle kemirmeme neden oluyordu.

Üç haftaydı. Üç hafta dayanabilirim.

İki kutuyu diğer eşyalarımınla birlikte garaja indirdim ve kapıyı kilitledim. Babam istemeyerek de olsa eşyalarımı annemin arabasını park ettiği yerde saklamama izin vermişti, böylece bir depolama birimiyle uğraşmak zorunda kalmayacaktım. Eşyalarımı köhne bir metal binaya kilitlediğim anda aklıma geri almam gereken bir şey geleceğini biliyordum. Bu şekilde her şeyim yakınımdaydı ve annemin arabası da üç hafta boyunca hava koşullarına dayanabilirdi.

Anahtarı evin müstakil garaja en yakın yan kapısından içeri girmek için kullandım. "Hey anne, benim," diye seslendim, anahtarlarımı koridordaki ağacın üzerine bırakarak.

"Ah, Sofia!" Annem diğer odadan aceleyle yanıma geldi. "Evde olmana çok sevindim."

"Evet, güzel bir ziyaret olacak," dedim zoraki bir gülümsemeyle. "Alessia hâlâ burada mı?"

"Hayır," diye homurdandı. "Bugün erken saatlerde ayrıldı, bundan memnun olmasam da. Dairesine dönmek için ısrar etti. Pazar akşam yemeğinde burada olacak, ama onu kontrol etmek için daha erken uğramam gerekebilir."

"Oh! Çok abuk oldu. Evdeyken onu gorebileceğimi umuyordum."
"İkinizin de aynı çatı altında olması harika olurdu. Bence her şeyden çok

Onu rahatsız eden bir çocuk sorunu var. Belki onu arayabilirsin. Kız kardeşiyle konuşmak yardımcı olabilir." "Evet, birazdan onu kesinlikle arayacağım."

"Güzel. Hazır sen buradayken, mezuniyet partisinin oturma planını gözden geçiriyordum ve senin de bir göz atmanı istiyorum." Elimi tuttu ve beni mutfığa doğru çekti.

"Bakabilirim ama insanların nerede oturduğu umurumda değil, biliyorsun." İnsanların nerede oturduğuyla ilgilenmediğim gibi, parti vermek gibi bir arzum da olmadığını çok iyi biliyordu. Bu onun etkinliğiydi ve benim bununla pek bir ilgim yoktu. Bununla birlikte, parti verme isteğini reddetmemiştim, bu yüzden onun aralıksız planlarıyla uğraşmak zorunda kalmam benim hatamdı. Böyle şeyler için yaşardı ve bunu ondan almaktan nefret ederdim.

Annem kötü bir kadın değildi; aslında saygı duyduğum pek çok özelliği vardı. Her şeyi gördüğü gibi söylemeye ailedeki herkesten daha yatkındı. Yıllar içinde annemden renkli bir dil öğrenmiştim. Bir keresinde bir polise öyle bir küfretmişti ki adamın yüzü kızarmıştı.

Annem İtalyan bir ailenin tek çocuğuydu, ki bu nadir görülen bir durumdur. Büyürken yalnız olduğu hissine kapıldım ve aile toplantıları onun en sevdiği sosyal ortamdı. Ev sahipliği yapabilecek yaşa gelir gelmez, partiler onun seçtiği eğlence haline geldi. Sonunda kanatlarını açtı ve yardım etkinlikleri düzenleyerek yeteneklerini daha iyi bir amaç için kullanmaya başladı. Aile toplantılarının sayısını azaltmaya yardımcı oldu, bu yüzden hepimiz onun çabalarını destekledik.

Kadın bir etkinliğe ev sahipliği yapma düşüncesiyle canlandı, bu yüzden nefesimin altındaki birkaç homurdanmayı bir kenara bırakırsak, parti için onunla kavga etmedim. En yakın yüz elli arkadaşımız ve ailemiz mezuniyetimi kutlamak için bize katılacaktı.

Her dakikasından korkuyordum.

"Şuraya bak. Vica'yı *misafiriyle* birlikte Watters'ların masasına taşıdım," diye açıkladı bana küçük karalanmış isimlerle kaplı bir masa çizelgesi uzatırken. "SoHo'da küçük bir barları var, Black Horse ya da Purple Pig gibi bir şey. Duyduğuma göre eş değiştiriyorlarmış, yani Vica'yı onların yanına koymak sorun olmaz. O kadının ne söyleyeceğini asla bilemezsin ve önemli biriyle oturması konusunda endişelenmemeyi tercih ederim."

Gözlerim bir masadan diğerine geçerken onun gevezeliklerini ancak yarım yamalak dinleyebildim, ta ki bir isim dikkatimi çekene kadar. "Anne, Nico'nun adı neden burada?" Ona kuşkuyla baktım ama gözlerime bakmadı.

"Bana öyle deme. Nefret ettiğimi biliyorsun."

"Anne," diye mırıldandım, hâlâ bir açıklama bekliyordum.

"Uzun zamandır arkadaşınız." Omuz silkti ve aniden elimden kâğıdı aldı. "Bu parti senin için; arkadaşlarının da orada olmasını istedim." Haddini aştığı belli olan bir şeyi hediye paketi yapmaya çalışırken sesi aşırı derecede masumdu.

"Yıllardır arkadaş değiliz, bunu *biliyorsun*." Ona çok kızmıştım ve öfkemi zar zor kontrol edebiliyordum. Adını duyunca aklıma son konuşmamızdan beri tiksinti ve aşağılamayla buruşmuş yüzü gelmişti. Bunun bir evre ya da bir tür yanlış anlaşılma olduğunu, onu üzen her neyse üstesinden geleceğini ve her şeyin normale döneceğini düşünmüştüm.

Bu yedi yıl önceydi.

O günden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı.

Annem özür dileyen gözlerle bana baktı. "Özür dilerim, bebeğim. Seni üzmem istemediğimi biliyorsun."

Uzun, teslimiyetçi bir iç çektim, pişmanlığı karşısında öfkem hızla dağıldı. "Biliyorum anne. Eminim her şey yoluna girecek. Muhtemelen gelmeyecektir bile." Gerçek buydu. Yedi yıldır onunla karşılaşmamıştım, o halde benim onuruma verilen bir partiye gelme ihtimali neydi?

Annem suçluluk hissi uyandıran sıkı bir gülümseme takındı ama ben onu sorgulayamadan konuyu değiştirdi. "Hadi elbise alışverişine gidelim, sadece sen ve ben. Yarın vaktim var ve uzun zamandır birlikte bir şey yapmadık. Alışveriş yaparız ve öğle yemeği yeriz. Partinde giymen için sana mükemmel bir şey buluruz!"

Oh, lanet olsun.

Annemin mükemmel elbise fikri, Külkedisi'nin baloda giydiği elbiseye benzer bir şeydi. Benim stil anlayışımla onunki pek uyuşmuyordu ama o kadar heyecanlıydı ki reddedecek kelime bulamadım. "Evet, bunu yapabiliriz."

"Harika! Güneş odasını açtım ve buradayken resim yapabilmen için eski stüdyonu kurmaya başladım." Durakladı ve gözleri yorgun bir hüzne büründü. "Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama evin her yerinde senin boyalarının olmasını özledim."

Ben onun en küçüğüydüm - ailenin bebeğiydim - ve boş bir yuva haline geldiğinde derin bir kayıp duygusu yaşadı. Columbia'da okuduğum ilk yıl, kendini meşgul tutmak için bir düzine parti düzenledi. O zamandan beri, hayatının bir sonraki evresine alışmıştı ve hepimiz haftalık akşam yemeklerine geldiğimiz sürece tatmin oluyordu.

"Çok tatlısın anne. Teşekkürler." Uzattığı kollarına doğru yürüdüm ve beni sıcak bir şekilde kucakladı.

"Birkaç haftalığına da olsa eve döndüğün için mutluyuz. Yerleşmeye başlayın ve unuttuğum bir şey olursa bana haber verin, tamam mı?"

"Evet, kulağa hoş geliyor." Yanağına bir öpücük kondurdum ve merdivenlere yöneldim. Kız kardeşlerim ve benim yatak odalarımız ikinci kattaydı ve dördüncü oda da ağabeyimize aitti. O kapı her zaman kapalı kalırdı, bu da muhtemelen ailemin odayı boşaltıp başka bir amaca adanmasından daha zor unutulmasını sağlamıştı. Bunun yerine, hepimizin kaybettiklerinin sürekli bir anısı oldu.

Odama giden yolu hayatım boyunca milyonlarca kez yürümüştüm ve aynı adımları tekrarlarlarken bir zamanlar olduğum kayıp küçük kız gibi hissetmemek zordu. Tam da bu yüzden taşındıktan sonra oraya hiç gitmedim. Pazar günleri zorunlu aile yemeklerimiz için uğradığımda bile zemin katta kaldım. Kapalı kapıyı görmek hırpalanmış kalbim için yeterince zordu, ama Nico'yu hatırlatmak kaldırabileceğinden daha fazlaydı. Eşyalarımı yerleştirmek yerine, çift kişilik yatağımın yorganının altına kıvrıldım ve kederin güçlü ellerinin beni buzlu sularının yüzeyinin altına sürüklemesine izin verdim.

Bölüm 3

Nico

Şimdi

Alessia Genovese kaçırıldıktan sonra ekipteki herkes son yirmi dört saattir gergindi. Alessia'nın yeri tespit edildiğinde haber yayılmıştı ama tansiyon hâlâ boğucu derecede yüksekti. Perde arkasında işler kötü gitmiş olmalı çünkü Alessia'nın babası Enzo Genovese ilk kez gölgelerden çıkıp Lucciano ailesinin patronu olarak rolünü sahiplendi.

Patronum.

İstesem de istemesem de onun birliğinin yeminli bir üyesiydim.

Artık bu hayatımın kabul edilmiş bir parçasıydı ama her zaman böyle olmamıştı. Kabul edildikten sonra kaderimi kabullenmekten ve örgütteki bir asker olarak rolüme alışmaktan başka seçeneğim yoktu. Ben bir emir eriydim ve bunun farkındaydım, bu yüzden bir toplantıya katılma çağrısı almak beni şaşırttı.

Askerler piyundu. Amirlerimiz bize emirleri verirdi ve bu da genellikle zincirin en yukarisına kadar temas kurabildiğimiz kadardı. Manhattan'da daha önce hiç gitmediğim bir binadaki konferans salonuna girdiğimde, kendimi Enzo Genovese'nin kendisiyle birlikte kaptanlarla dolu bir odada bulunca şaşkına döndüm. Odada sadece iki kişiyi tanıyordum; kapo Gabe ve uzun zamandır arkadaşım olan Tony Pellegrini, odanın karşı tarafında oturuyordu. Bana orantısız bir gülümseme verdi ve çenesini kaldırdı ama oturmaya devam etti. Diğer adamların hiçbirini tanıımıyordum ama yaşlarına ve pahalı kıyafetlerine bakılırsa muhtemelen odadaki tek asker bendim.

Gerginliğin omuzlarıma çökmesini engellemeye çalıştım -böyle adamlar tedirginliğin kokusunu alabilirdi- ama orada ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yokken bunu yapmak zordu. Odaya girdiğimde Gabe beni karşılamıştı ama bana başka herhangi bir bilgi ya da talimat verilmemişti. Her zamanki yöntemime başvurarak odanın duvarı boyunca uzanan sandalyelerden birine oturdum ve arkama yaslanıp gözlemlemeye başladım.

Babam yozlaşmış bir kumarbazdı ve onun değersizliği, üye olduğunu öğrendiğimde birliğe ilişkin algılarımı renklendirmişti. Birliğe kabul edildikten sonra bu hayatta babamdan çok daha fazlası olduğunu anlamam uzun sürmedi. Dünyanın her köşesi bağımlılardan ve kötü adamlardan nasibini alırdı. Ama bizim ailede bu adamlar asla en alt basamağı geçemezlerdi; şanslılarsa asker olurlardı, ama çoğu sadece iş ortağıydı. Oda başarılı iş adamlarıyla doluydu, örgütte güçlü ve köklüydüler ve benim orada ne halt ettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Pekâlâ beyler, başlayalım." Enzo'nun odadaki herkesin dikkatini çekmek için seslerin mırıltısı arasında bağırmasına gerek kalmadı. Onun basit komutuyla oda bir morg gibi sessizleşti ve tüm gözler Enzo'nun masanın başında durduğu yere çevrildi. "Buradaki herkesin duyduğu gibi, yakın zamanda affedilemez bir ihanete uğradık. Güvendiğim patronum Sal Amato, kızımı ve beni öldürtmek için tuzak kurdu ve savaş çıkarmak için ailemizin adını lekeledi. Patronluk rolümü gasp etmek için anonimliği kullanmaya çalıştı. Buradaki herkes kendimizi ve ailelerimizi korumak için gizliliğe her şeyden çok önem verdiğimizizi biliyor ama benim ortadan kaldırılmam bizi içten içe savunmasız bıraktı. 'Bizi' diyorum çünkü bu sadece bana yönelik bir saldırı değildi. Sal'in eylemleri hepimizi etkiledi." Gruba hitap ederken yakıcı bakışları odayı taradı, sesi kesin bir şekilde

yankılanıyordu. "Artık böyle toplantılar yapmıyoruz çünkü hepimizin aynı yerde olması güvenli değil ama birkaç dakikalığına da olsa bunun olması gerekiyordu. Bir şeyler değişecek. Her birinizin bunu doğrudan benim ağzımdan duymasını istiyorum. Bunu alıyorum

kiyafetini geri al."

Oda alkışlarla inlemeden önce başka bir şey söyleyemedi. Kuruluşumuzda güçlü liderliğin geri dönüşünü alkışlayan gruba ben de katıldım. Her ne kadar hala aynı adam yönetimde olsa da, liderimizin gururla önde ve merkezde durması algılanma şeklimizde muazzam bir fark yaratmıştı. Tipik bir iyi adam olmayabilirdim ama hayatım boyunca bu ekibin bir parçasıydım ve gölgelerde saklanan bir adam tarafından yönetildiğini görmek istemiyordum.

"İleriye dönük ilk iş olarak," diye devam etti Enzo kalabalığı susturarak. "Gabe Fiore'yi yeni patron yardımcım olarak atamaktan memnuniyet duyuyorum." Masadaki yerinden kalkarak Enzo'nun elini sıkan Gabe'e bir işaret yaptı. Bunun Gabe için yeni bir haber olmadığı açıktı ve bana haber vermediği için adama sessizce lanet ettim.

Odadakiler tebrik etmek için alkış tutarken, ellerim istemsizce benimkileri takip etti ama zihnim sonuçları kavramak için yarıştı. Daha fazla ilerleyemeden, adımın söylenmesiyle düşüncelerimden sıyrıldım.

"Antonico Conti," diye anons etti Enzo, tüm gözler üzerime çevrilmişti. "Normalde bu tür meseleler daha küçük bir sahnede halledilir ama bugün tüm kaptanlarımın hazır bulunmasını istedim. Bundan böyle, Gabe'in ekipteki önceki rolünü kaptan olarak sen üstleneceksin."

Yıllardır hazırlıksız yakalanmamıştım ama sözleri kalbimin göğsümde teklemesine neden oldu. Eller tebrik etmek için sıcak bir şekilde sırtımı sıvazladı ve ben de bana bahsettiği onuru kabul etmek için çenemi Enzo'ya doğru indirdim. Gün herhangi bir gün gibi başlamıştı ama birkaç kelimeyle hayatımın ne kadar değiştiğine inanamıyordum.

Capo.

Lucciano ailesinde bir kaptan olarak adlandırılmıştım.

Babamın bana bıraktığı beceriksiz mirası göz önünde bulundurduğumda, böyle bir terfi için değerlendirileceğimden emin değildim. Artık babamdan daha üst rütbede olacaktım. Gurur göğsümde genişledi ve yüzüme yayılan gülümsemeyi bastıramayana kadar kabardı. Bu kadar genç yaşta terfi etmek için seçilen pek fazla adam yoktu. Bir kaptan olarak adlandırılmak olağanüstü bir onurdu ve bu pozisyona layık olduğumu kanıtlamak için her türlü niyete sahiptim.

Düşüncelerimi bir kenara bırakıp Enzo devam ederken onu dinlemek için kendimi zorlamam gerekti.

"Sal'i henüz köşeye sıkıştıramadık ama sıkıştıracamız. Size söz veriyorum," dedi çelik gibi bir inançla. "Bu arada, Gallos ve diğer ailelerle ve diğer kuruluşlarla ilişkilerimizi geliştirmek için çok çalışacağım."

Lucciano ve Gallo aileleri arasında uzun süredir husumet vardı. Son zamanlarda Sal, Gallo Consigliere'in oğlunu öldürterek ve Enzo'yu suçlayarak bu ateşi daha da körüklemişti. Sal'ın ihaneti Gallolara açıklanmış olsa da, bu gerginliği tam olarak azaltmamıştı. İki aile yıllar boyunca o kadar çok yük taşımıştı ki, bırakın önemli bir aile üyesinin ölümünü, en ufak bir küçümseme bile büyük bir suç olarak algılanıyordu. Savaş çıkmadığı için şanslıydık.

"Özellikle Ruslarla büyük bir sorunla karşı karşıyayız. Dün iki askerimiz, sözde geri çekildiğimiz bir anlaşmayla ilgili bir mesajla bize geri gönderildi, bu yüzden Sal'ın ne yaptığını anlamamız ve işleri düzeltmenin bir yolunu bulmamız gerekecek." Mesaj, öldüresiye dövüldüklerini söylemenin kibar bir yoluydu. Ruslar çok acımasızdı ve İrlandalılardan sadece biraz daha az deliydiler. İkiside ters düşmek asla iyi bir fikir değildi.

Herkesi bir odada çok uzun süre tutarak şansımızı zorlamak istemeyen Enzo konuşmasını bitirdi

ve toplantıyı birkaç dakika içinde kapattı. Birkaç tebrik daha aldım

dışarı çıktım ve daha önce hiç tanışmadığım bazı erkeklerle tanıştırıldım. Yaşlı erkekler beni kolayca aralarına kabul ettiler ve bu kadar iyi karşılandığım için rahatlamıştım.

Peki neden bu toplantı beni birinin suratına yumruk atma isteğiyle baş başa bıraktı?

Orada oturduğum süre boyunca, içimde kaynayan bir tenceredeki su gibi fokurdayan bir heyecan vardı. Ancak bir saat sonra, bu sebepsiz duygularımı antrenman partnerim Leo'dan çıkarırken sonunda pes ettim ve öfkemin ardındaki nedeni kabul ettim. Enzo'yu görmek beni hayatımın en dip noktasına geri götürmüştü. Kaybettiğim her şeyi hatırlatıyordu. Sadece kaybettiğim hayatı değil, *onu da*, Enzo'nun kızı Sofia'yı da.

Onu görmek bana onu hatırlattı.

Onunla ilgili düşünceler alışılmadık şeyler değildi ama artık bu düşüncelerin beraberinde getirdiği öfke ve pişmanlığı yaşamıyordum. En azından Enzo'ya baktığımda onun ela gözlerini görene kadar. Ayrılığımızın getirdiği duyguların nihayet dağıldığını düşünmüştüm.

Belli ki yanılmışım.

Görünüşe göre tek yaptığım acıyı içimin derinliklerine gömmektir. Ona bir kez baktım ve her şey bir barajdan taşan su gibi yüzeye çıktı.

Yumruğumla Leo'yu çenesinden yakalayan hınzır bir sol kroşe attım.

Başı yana doğru uçtu ve geriye doğru bir adım attı. "Tanrım, adamım! Çenemi kırmaya mı çalışıyorsun? Burada antrenman yaptığımızı sanıyordum." Eldivenini çıkarıp yüzüne masaj yaptı, şişlik oluşmaya başlamıştı bile.

Uzun bir iç geçirdim, gözlerim tozlu kirişlerde gezinmek için yukarı kaydılar. "Kahretsin, özür dilerim. Aklımda çok şey var ve kendimi kaptırmışım."

"Bence tekrar ringe çıkmalısın. En son ne zaman dövüştün?" Leo kendini iplere yasladı, kısa sarı saçlarından gözlerine ter damlıyordu.

"Uzun zaman oldu. Sanırım artık bunu yapmıyor olabilirim... emin değilim. Bugün beni kapo yaptılar." Eldivenlerimi çıkardım ve uzun süredir birlikte olduğum arkadaşşıma bakmadan ellerimdeki sargıları çözmeye başladım.

"Ne oluyor *lan*? Ve bana *şimdi* mi söylüyorsun?" Bana zor anlar yaşıtıyordu ama sesindeki heyecanı duyabiliyordum.

Gözlerimi kaldırıp ona baktım, dudakımın kenarı sırıtarak kalktı.

Leo bana saldırdı, kollarını ortama doladı ve bir çığlık atarak beni havaya kaldırdı. "Oğlumun başaracağını biliyordum. Artık büyük işler yapıyorsun!"

"İndir beni, sık kafalı," diye bağırdım gülerek.

Leo omzuma vurmadan önce beni yere düşürdü. "Bu harika bir haber, peki bu tavır da neyin nesi? Nasıl oldu da neredeyse kafamı koparacak kadar sinirlendin?"

İplerin arasına eğildim ve ringin dışında yere düştüm. "Enzo'yu görmek aklıma düşünmek istemediğim pek çok şeyi getirdi."

"Ah, Sofia," diye düşündü bilerek.

"Tüm hayatımı mahvettiller. Sadece o değil." Hangimizi ikna etmeye çalıştığımdan emin değildim.

Sırıtişına bakılırsa Leo da benim kadar inanmıyordu. "Sen nasıl istersen patron." "Bana öyle demeye başlama."

"Sana ne diyeyim?" diye sordu Kayla Barone, spor salonu tavşanlarından biri ve aynı zamanda benim stres gidericilerimden biri. Sıkı vücudu *Women's Fitness* dergisinin kapağını süsleyebilirdi ve

hiç utangaç değildi

göstermekten hoşlanıyordu. Sadece çok seksi olmakla kalmıyor, aynı zamanda dikkat çekmek için can atıyordu.

Kayla ile Joe's Gym'de antrenman yapmaya başlamadan önce tanışmıştım. İşe alınmamdan birkaç yıl sonraydı ve babası bizi bir partide tanıştırmıştı. Bir doğum günü ya da bayram kutluyorduk - saçma sapan bahanenin ne olduğunu hatırlayamıyorum bile - ama birçoğumuz süslü kıyafetler içinde altın etiketli içkilerimizi yudumlamak için toplanmıştık. Böyle şeylere gitmekten nefret ederdim ama bu da işin bir parçasıydı. Kayla, kışının yanaklarını zar zor örten gümüş rengi bir çorap elbise giymişti. Bana gözlerini kırıştırıp kıkırdarak adil bir oyun olduğunu anlatmaya çalışmıştı ama babası bir capo'ydu ve kendi ölüm belgemi imzalamama imkân yoktu. Yemi yutmadığımda, bir sandalyenin üzerine eğilip çıplak amını bana gösterecek kadar ileri gitti. Aptalca bir şey yapmadan önce olabildiğince çabuk partiden ayrıldım. Joe'nun yerine gitmeye başlayana ve Kayla'nın oradaki erkeklerin yarısıyla hokey pokey oynadığını duyana kadar pes etmedim. Soyunma odasında hızlıca sevişmek ya da ipsiz sapsız bir randevuya ihtiyacım olduğunda artı bir olarak hareket etmek için iyi olduğunu kanıtlamıştı. Kayla'nın kesinlikle işe yarar yönleri vardı ama hiçbir yönü bana daha derin bir seviyede çekici gelmiyordu.

Sofia'dan beri hiçbir kadın bunu yapmadı.

"Ona patron dedim. Bu adam sadece kaptan olarak adlandırıldı," dedi Leo ve soyunma odasına doğru ilerlerken omzuma vurdu. Normalde böyle şeyleri herkesin içinde tartışmazdık ama spor salonumuz bir aile işletmesiydi. Oradaki herkesin bir şekilde bağlantısı vardı, Kayla'nın bile.

Yüzü geniş, ultra beyaz bir sırtışıla aydınlandı ve vücudunu benimkine bastırdı, elleri göğsümde duruyordu. "Bu harika bir haber," diye mırıldandı boğuk bir sesle. "Eğer istersen bunu seninle birlikte kutlamak isterim." Sahte kirpiklerinin altından bana baktı ve yuvarlak silikon göğüslerini bana doğru bastırdı. İdeal göğüslerim değildi ama spor salonunun ortasında sertleşmeme engel olmadılar.

"Bir süre önce Caleb ile görüşmeye başlamamış mıydın?" Onunla pek yakın değildim ama iyi bir adamdı.

Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Evli değiliz ya. Bilmediği şey ona zarar vermez. Ne de olsa bu bir kutlama."

"Ben almayayım." Geri çekildim, yakındaki bir banktan bir havlu aldım ve soyunma odalarına doğru ilerledim.

"Çizgiyi buraya mı çekeceksin? Birdenbire iyi kalpli mi oldun?" diye karşılık verdi, reddedildiği için öfkeliydi.

"Herkesin çizgileri vardır. Benimkiler berbat olabilir ama oradalar," diye omzumun üzerinden seslendim. "Senin çizgilerin yok. Seni tanıyorum, Nico Conti. Kimseyi kandıramazsın."

Arkama bakmadım çünkü verecek cevabım yoktu. İyi ve kötü spektrumundaki haklı yerim üzerine tartışacak değildim. Beni tanıdığını düşünüyor olabilirdi ama işin yarısını bile bilmiyordu. Aklımda çürümüş ve affedilmez arasında yer alacağıma dair hiçbir şüphe yoktu.

Bir arkadaşımın arkasından iş çevirmemem benim hakkımda ne söylüyordu? Hiçbir şey. Ben hâlâ bir suçluydum. Kısa hayatımda korkunç şeyler yapmıştım; bazıları beni en ahlaksız türden bir canavar gibi hissettirmişti. Yaptığım şeylerin görüntüleri unutulmayı reddediyordu. Düzenli olarak rüyalarım giriyor ve bana cehennemdeki yerimi sağlamlaştırdığımı hatırlatıyorlardı.

Bazıları doğru ile yanlış arasındaki farkı belirleyebildiğim için kurtarılabilir olduğumu iddia edebilir. Ben buna katılmıyorum. Lanetlenmemin, sebebimin bu bilgi olduğuna kesinlikle

inaniyordum. Bir psikopat hastadır. Siyah ve beyaz, doğru ya da yanlış görmezler. Daha iyisini bilmezler. Ama benim gibi bir adam aradaki farkı bilir ve yine de insanlara zarar verir.

Kötülüğün tanımı buydu.

Eğer Enzo'yu görmek hafıza şeridinde hoş olmayan bir yolculuksa, o günün ilerleyen saatlerinde onunla evinde buluşmak için bir çağrı almak tam bir kabustu. Benimle ne hakkında konuşmak istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama patron çağırdığında, ne kadar korkarsan kork, gidersin.

O evi tekrar görmek hayalarımın ciddi bir darbe indirdi - ön kaldırıma doğru yürürken kelimenin tam anlamıyla nefesim kesildi. Orayı gördüğümde içimde uyanan duygulardan nefret ediyordum. Dik merdivenlerden ön kapıya doğru yürümeyeli yıllar olmuştu.

Oraya bir daha asla gidemeyeceğime gerçekten inanmıştım.

Bu haftaya kadar Enzo kimliğini gizli tutmuştu. Ekipteki patronum olmasına rağmen, yüzünü görmem ya da adını söylemem için hiçbir neden yoktu. Onun rolünü keşfetmem on altıncı doğum günüm olan kabul gecesinde bir kaza sonucu olmuştu. Onu bir pencerenin dışında görmüş ve bu işin içinde olduğunu anlamıştım.

Çoğu çocuk için on altıncı yaş günü hayatlarının en güzel günlerinden biridir. Benim içinse hayatımın sona erdiği gündü. O gece sadece masumiyetimi kaybetmekle kalmamış, hayatımdaki güzel olan her şeyi de kaybetmiştim. Ama bu uzun zaman önceydi. Hayatımın nasıl geliştiğiyle barışmıştım ve artık farklı bir insandım. Kendime bir isim yapmış ve yoluma devam etmişim. O zamanlar hissettiğim öfkeli duygulara rağmen *onsuz* gayet iyi hayatta kalmıştım. Yas tutan bir gençtim, dünyanın sonunun geldiğinden emindim. Artık diğer tarafta olduğuma göre, kendimi aynı duygusal kum havuzuna gömmeye hiç niyetim yoktu.

Kapı zilini çalarken, akşamın serin havasını ciğerlerime çektim ve artık o ergenlik çağındaki genç olmadığımı hatırlamam için kendime öğüt verdim.

"Nico, seni görmek güzel. İçeri gel." Enzo kapıyı açtı ve selamlamak için elini uzattı. "Ben de sizi gördüğüme sevindim Bay Genovese."

"Ofisime dönüp konuşalım."

Onu girişten çok uzakta olmayan büyük bir resmi ofise kadar takip ettim. Kapıyı arkamızdan kapattı ve herhangi bir olay olmadan içeri girebildiğim için rahat bir nefes aldım. Oda, raflarda ve cam kürsülerde zevkle sergilenen bir ömür boyu kitap ve hatıralarla doluydu. Küçük bir oturma alanındaki ekose berjer sandalyeleri atlayarak etkileyici maun masanın arkasındaki yerini aldı. Karşısındaki deri masa sandalyelerinden birine oturdum ve tedirginliğimi belli etmemeye çalıştım.

"Umarım bu bir rahatsızlık değildir. Biliyorum çok kısa sürdü," dedi saygıyla. Enzo'nun bu kadar yükselmesinin nedeni buydu. Adamlarını korkuyla dizginlemiyor ya da onlara bir pislik gibi kötü davranmıyordu. Lucciano'nun patronu son derece anlayışlıydı. Kendisini takip edenler üzerindeki gücünü kullanırken saygı ve onurun önemini anlamıştı. Anonim olmasına rağmen liderlik tarzı alt kademelerde hissediliyordu. Onun artan varlığı sadece birliğimizin saygınlığına katkıda bulunacaktır.

"Hiç de değil. Burada olmaktan onur duyuyorum," diye kolayca cevap verdim.

"Güzel, güzel. Sizinle görüşmek istediğim önemli bir konu var. Ama önce, kaptan seçildiğiniz için sizi tebrik etmek istiyorum."

"Teşekkür ederim, efendim. Bu beklenmedik bir onurdu."

"Gabe ile alt patronum olma konusunda konuştuğumda, sizi hemen tavsiye etti."

Değiştirme. Olağanüstü bir özveri, azim ve zeka gösterdiniz. İşimizin büyük bir kısmının çevrimiçi arayışlarda yoğunlaştığı düşünöldüğünde, saflarımızda bol miktarda genç kan olmasının önemli olduğunu düşünüyorum. Biz eski topraklar en yeni teknoloji konusunda o kadar bilgili değiliz. Siz ve Tony gibiler fikirlerinizi masaya getirebilir ve kuruluşumuz için büyük bir değer olabilirsiniz."

"Bu kıyafet benim hayatım. Aileme hizmet etmek için elimden geleni yapacağım."

"Bunu duyduğuma sevindim çünkü sizin için hassas bir meselem var. Bugün daha önce de duyduğunuz gibi, şu anda uğraştığımız ve hayatlarımızı son yıllarda olduğundan çok daha tehlikeli hale getiren bir dizi zor sorunumuz var. Artık tekrar ilgi odağı haline geldiğim için ailem kolay hedef haline gelecektir. Alessia, Maria ve karımın koruması var ama Sofia farklı bir konu. Yollarınızı ayırdığınızı biliyorum ama aradan yıllar geçti ve umarım o kırık çiti onarabilirsiniz."

"Aile faaliyetlerimiz hakkında hiçbir bilgisi yok ve bunun değışmesi için bir neden göremiyorum, bu da onun için güvenliği biraz sorun haline getiriyor. Neden korunması gerektiğini anlamayacak ve muhtemelen izinsiz girişe direnecektir. Belki de koruması bir çocukluk arkadaşı olsaydı, sizin rolünüzü sadece bir çeşit yeniden bir araya gelme olarak oynayabilirdik - eski bir arkadaş onun hayatına geri döndü."

O konuştukça kulaklarımdaki çınlama daha da artıyordu. Şüphesiz, duymamı engellemişti ve ben onu yanlış anlamıştım. Kızının kalbini kırdığımı biliyor olmalıydı ve beni tekrar hayatına kabul etmesine imkân yoktu.

Böyle bir şey olamaz.

Sözler kafamın içinde defalarca tekrarlandı ama onları kaç kez duyduğumun bir önemi yoktu, Enzo'nun niyeti açıktı. Sofia'yı korumamı istiyordu. Bu kavramın beni daha çok korkuttuğundan mı yoksa kızdırdığından mı emin değildim. Ondan uzaklaşmak yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biriydi ve şimdi benden o yarayı açmam ve muhtemelen tüm süreci tekrar yaşamam bekleniyordu.

Geçmiş yaşamlarımda bunu hak edecek ne bok yemişim ben?

Son derece berbat bir durum olmalı çünkü bu bir ceza olmalıydı.

Kendime varsayımlarda bulunduğumu hatırlatmaya çalıştım. Sofia ve ben sıradan arkadaşlar olabilseydik, bu görev o kadar da zor olmazdı. Ben gittiğimden beri ikimiz de büyümüştüğ ve zaman acıyı azaltabilirdi.

Çok baktandım.

Ona yaptığım şey affedilemezdi.

Enzo'nun bu senaryoyu düşünmesinin tek açıklaması bilmemesiydi. Ona ne yaptığımı söyleseydi, beni hala en küçük kızının yanında istemesine imkan yoktu.

Sikeyim.

Enzo devam ederken aklımdan panik dolu düşünceler geçiyordu. "Önümüzdeki birkaç hafta boyunca bizimle yaşayacak ve benim çatım altında korunacak. Bu süreyi yeniden tanışmak için kullanmanı istiyorum, böylece yeni dairesine taşındığında onun yanında kalmak için bir nedenin olacak. Genellikle bu tür bir iş bir askere verilir, ancak tüm koşullar göz önüne alındığında, bu iş için en uygun kişinin sen olduğunu düşünüyorum. Kalıcı olmayacak, sadece diğer aileler ve lanet olası Ruslar ile aramız düzelene kadar. İşler yoluna girdiğinde, ona güvenlik görevi görebilecek bir şoför atayacağım. Bu bir capo'nun normal görevi olmayabilir ama benim için diğerlerinden daha önemli. Ailem risk altında ve işler yoluna girene kadar onların korunması her şeyden önemli. Bence sen, diğer tüm erkeklerden daha fazla, onu hayatın pahasına korursun." Bana gülümsedi, bana

büyük bir onur verdiğine inanıyordu, ki vermişti de. Ama bu görevin ne kadar imkânsız olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Çifte lanet.

Kaptan olarak ilk görevimden nasıl kurtulabilirdim ki? Yapamazdım. Ne kadar gerçekçi görünmese de işimi yapmak benim sorumluluğumdur. Onu uzaktan korumak için elimden geleni yapmalıydım çünkü beni tekrar hayatına kabul etme ihtimali yok denecek kadar azdı.

"Carlotta ve ben seni tekrar işin içine katmak için üzerimize düşeni yapacağız ve gerisini sana bırakacağız. Önümüzdeki haftalarda bu görev üzerinde aktif olarak çalışmadığın zamanlarda, Gabe kendi bölgesindeki defterleri idare etme konusunda seni hızlandırmaya yardımcı olacak. Umarım, dövüşlerdeki geçmişinle zaten iyi bir anlayışa sahip olursun."

"Kesinlikle," diye onu temin ettim. En azından kitaplar, üstesinden gelebileceğimden emin olduğum bir şeydi. "Gabe ile kayıtları üzerinde birkaç kez çalıştım, bu yüzden sorun olmaz."

"Mükemmel. Seninle gurur duyuyorum evlat. Bunların hepsinin bir anda kabul edilmesi zor şeyler gibi göründüğünü biliyorum ama yapabileceğini düşünmeseydim senden bunu istemezdim. Geçtiğimiz yıllar boyunca adanmışlığın ve sadakatle organizasyondaki herkesi etkiledin. Böyle devam et, geleceğinde harika şeyler görüyorum." Bana sıcak bir şekilde gülümsedi, ben de karşılık olarak zorla sııttım.

"Teşekkür ederim, Bay Genovese. Söz veriyorum, sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım." Ayağa kalktım ve elini uzatıp sıkıca sıktım.

"Halletmem gereken birkaç iş var. Kendini dışarı atabilecek misin?" Bilmesem, gözlerinde muzip bir parıltı olduğunu söyleyebilirdim.

"Elbette. Size iyi akşamlar." Başımı eğdim ve koridora yöneldim, ön kapıya doğru sağa dönme niyetiyle sola baktım. Ancak koridorun sonundan gelen ışığı görünce ayaklarım bana ihanet etti. Hedefimi yeniden belirleyerek koridorda daha da aşağıya, yumuşak ışığa doğru adım attım. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sanki beynim kapanmış ve içgüdülerim kontrolü ele almıştı. Büyüdüğü evin içinde Sofia'nın varlığını her yerde hissedebiliyordum.

Gitmeye hazır değildim.

Hayatımın en mutlu anlarını onunla geçirmiştım ve bir parçam bu anları yeniden yaşamak için can atıyordu.

Hayatımın o parçasını geri almak için.

Yeni mezun olmuştu ve partisine davet edildiğimde çok şaşırmıştım. Şimdi görevimi aldıktan sonra çok daha mantıklı gelmişti. Enzo onlarla kalacağını söylemişti. Çoktan eve geri mi taşınmıştı? Işık eski stüdyosunun kapısından parlıyordu. Aradaki kısa mesafeyi kapatıp odanın içine bakma isteğime karşı koyamadım.

Dedikleri doğruymuş, merak kediye öldürürmüş.

O son adımları atmak muazzam bir hataydı ve bunu kafasında dağınık bir topuz yapmış altın sarısı saçlarını gördüğüm anda anlamıştım. Parmaklarım uzun dalgalarının arasından geçerken saçlarının ipeksi dokusunu hatırlayabiliyordum. Sanki son öpüşmemizin üzerinden sadece saatler geçmiş gibi teninin dudaklarıma değen yumuşak sıcaklığını biliyordum. Yüzünde hayranlık dolu bir gülümsemeyle bana her baktığında göğsümde yayılan garip gerginliği bile hatırlayabiliyordum.

Bu sadece bir anı seli değildi. Birdenbire hatırladığım hislerin tufanında boğuluyordum.

-Saçlarına ve kıyafetlerine sinen çiçek kokusu, onu gıdıkladığımda çıkardığı ciyaklama sesi ve her gün okulda onu görmek için sabırsızlanışım. Anılar ciğerlerimi ele geçirdi ve göğsümün yanmasına neden oldu.

Sırtını bana dönmüş, resminde kaybolmuş olması iyi bir şeydi, çünkü başka tarafa

bakamıyordum.

Onun için hala tamamen ve tamamen kaybolmuş durumdaydım ve bu beni çok kızdırıyordu.

Duygularımın o zaman olduğu gibi şimdi de güçlü kalacağını bilmeliydim. Sofia unutulacak türden bir kız değildi. Diğer kızlar gibi değildi, nokta. Başka hiçbir yerde olmasa bile resimlerinde bunu görmek çok kolaydı. Sofia küçük bir kızken bile gökkuşakları ve çiçekler çizmezdi. Tuvallerinde çığlık atan karatavuk sürülerini ya da azgın bir denizin açık sularında mahvolmuş küçük bir gemiyi resmediyordu. Derme çatma stüdyosunda, küçücük bir şort ve bir omzundan düşen bir bluz giymiş olan Sofia, üç kafatasından oluşan bir yığını tasvir eden bir tuval üzerine resim yapıyordu.

Karanlık, ürkütücü ve nefes kesiciydi.

Bir parçam, eğer kendimi tanıtırsam ne yapacağını merak ediyordu. Söylediğim ve yaptığım korkunç şeyleri yeniden yaşarken yüzü öfkeyle buruşur muydu? Fırçalarını bana fırlatır ve gitmem için bağırır mıydı? Ya da daha kötüsü mü olurdu? Bana tamamen kayıtsız bir şekilde bakar mıydı? Kapı aralığından geri adım atarken bu düşünce boğazıma düğümlendi.

Tepkisi ne olursa olsun, bunu yakında öğrenecektim. Karar günü için acelem yoktu.

Sessizce ön kapıya doğru ilerledim ve kendimi dışarı attım. Geçirdiğim günden sonra, anılar bulanık bir sise dönüşene kadar kendimi bir şişe viskinin içinde kaybetmeye hazırdım.

Saddle Bar, bodrum katında gizlenmiş, yeni trafiği harap girişine yönlendirecek bir tabelası bile olmayan yerel bir mekândı. İçerideki müşteriler ya müdavimlerden ya da bir müdavim tarafından getirilmiş kişilerden oluşuyordu. Tanıdığım erkeklerin çoğunun takıldığı yerdi ve keyifli akşamımın geri kalanını kendimi aptal gibi içerek geçirmeyi planladığım yerdi.

"Bakın kim gelmiş. Seni bir süredir buralarda görmüyordum. Sıkıntılarını bastırmak için başka bir yer bulduğunu düşünmeye başladım," diye seslendi barmen içeri girer girmez.

"Petey, benden o kadar kolay kurtulamayacağını biliyorsun," diye karşılık verdim barın en ucundaki tabureye otururken. Pete, Saddle Bar'ın sahibi ve işletmecisiydi ve kapısından giren hemen hemen her erkek ve kadını tanırdı. Gerektiğinde evlerine gitmelerine yardım eder ve yetkililer ya da kızgın eşler tarafından sorgulandıklarında kimin içeri girdiğini rahatlıkla unutturdu. Yetmişine merdiven dayamış olmalıydı ama çok sağlam bir adamdı. Burayı evi gibi hissettirirdi.

İçkimden bir yudum almaya bile fırsat bulamamıştım ki bir el omzuma dokundu.

"Burada kim var? Yeni terfi almış biri olduğunu söyleyebilirim. Tebrikler dostum!" Tony Pellegrini ile ilkokuldan beri arkadaştık ve aynı dönemde birliğe kabul edilmiştik. Babası saygın bir kaptanmış ve adam öldüğünde, pozisyon için genç olmasına rağmen Tony onun yerini almış. "Bu gece kutlama için dışarıda olabileceğini düşündüm, gerçi buradaki tek kişilik küçük partin tam olarak hayal ettiğim gibi değil." Bana sarılıp sırtımı sıvazladıktan sonra yanıma oturdu.

"Teşekkürler, Tone."

"Heyecanınız çok büyük. Sakinleşmeye çalış."

"Sorun o değil." Kulak misafiri var mı diye etrafıma bakındım. "Bu gece ilk ödevimi aldım ve bunu nasıl yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok," diye açıkladım, kulak misafiri olmamak için alçak sesle konuşuyordum.

"Öyle mi? Konuşabileceğin bir şey mi?"

"Bana yapmamam söylenmedi. Bu gece patronun Sofia'yı korumamı istediğini öğrendim. Onun hayatına geri dönmem, arkadaş edinmem ve haberi olmadan onu korumam gerekiyor."

Tony ve Leo, Genovese kızlarını ve Sofia ile olan geçmişimi bilen iki kişiydi. Leo, Alessia'nın korumasıydı ve Tony de patronu ve ailesini tanıyacak kadar uzun süredir kaptanlık yapıyordu. İkisi kendimi nasıl bir karmaşanın içinde bulduğumu anlayabilecek tek insanlardı.

Tony alçak sesle ısıklık çaldı. "Tanrım, boka batmışsın." Kaşları neredeyse saç çizgisine kadar kalktı. "O içkiyi içsen iyi olur. İhtiyacın olacak."

Bardaklarımızı tokuşturduk ve göğsümü tam da doğru şekilde yakan kehribar rengi sıvıyı içtik. Tony bir sonraki tur için Pete'e işaret etti. "Onu daha görmedin mi?" diye sordu, bana ihtiyatla bakarak.

"Hayır." Sofia'yla konuşmamıştık, yani bu bir yalan sayılmazdı. Tony'nin ona uzaktan bakıp bakmadığını sorduğunu sanmıyordum.

"Seni yanına yaklaştırmasına nasıl izin vereceksin?"

"Hiçbir fikrim yok," diye homurdandım, yenilenen içkimden bir yudum alırken.

"Biliyor musun, muhtemelen tek gereken bir özür dilemek. Kızlar buna bayılır."

"Bunun Sofia'da işe yarayacağını sanmıyorum. O çoğu kızdan daha karmaşıktır." Bardak altlıklarından birini elime aldım ve parmaklarımı kıvrımlı kenarlarında gezdirdim.

"Okul boyunca birbirinizden ayrılmazdınız. Ben de oradaydım, hatırladın mı? Senin onu özlediğin kadar o da seni özlemiştir."

Gözlerim onunkilere dikildi. "Onu özlediğimi sana düşündüren ne?"

"Çünkü ben kör değilim. Acınası yüzünün her yerinde yazıyor. Ondan ayrıldığından beri seni hiç bu kadar üzgün görmemiştim. Onu o zaman da seviyordun, şimdi de seviyorsun. Böyle bir aşkı öylece unutamazsın."

"Moral konuşması için teşekkürler, sik kafalı. O kadar basit değil." "Sen ne kadar istersen o kadar basit."

Hayal kırıklığım arttıkça şakaklarım zonklamaya başladı. Tony iyi bir arkadaştı ama şu anda yumruğumu suratına indirmek istiyordum.

"Sadece ona söyleseydin ne olurdu hiç düşündün mü?" Tedirginliğimi hissederek ses tonunu yumuşattı, beni daha fazla sinirlendirmek istemiyordu.

Gerilim boşaltma vanasından çıkan buhar gibi uzun bir nefes verdim. "Tabii ki düşündüm. Bunu o zaman da düşünmüştüm ve yıllar boyunca sayısız kez tekrarladım." Ona ne yaptığımı söyleyemedim çünkü bana asla aynı gözle bakmazdı. Ayrıca, bu babasının sırlarını açığa çıkarırdı ve bu da beni öldürtebilirdi. Onu terk etmek ve beni geri almak için savaşmayacağından emin olmak zorundaydım çünkü direnecek kadar güçlü değildim.

Eğer daha fazla zorlasaydı, tüm sırlarımı ayaklarının altına sererdim.

Yaşadığım hayatı hak etmiyordu ve onu benim seviyeme indiren adam olmak istemiyordum. "Peri masalı gibi bir son olmazdı, orası kesin. Tam da olması gerektiği gibi oldu ve ben de işimi yapacağım, tıpkı yapmam gerektiği gibi. Geçmişimiz hiçbir şeyi değiştirmez."

"Bunun bir faydası olmayacağını biliyorum ama bence o kızlara söylememeleri çok saçma."

"Hayır, böylesi daha iyi. Kıyafetin dışında bir hayatı olabilir ve kanunun ona dokunma ihtimali yok. Onun güvende olmasını benim güvende olmama tercih ederim." Bardağımın geri kalanını yudumladım, alkolün etkisini göstermeye başlamasıyla duyularımın köreldiğini hissetmeye başlamıştım.

Arkamızda, salonda homurtular ve yuhalamalar yükseliyordu. Bardaki televizyonların hepsi

New York Jets futbol maçı oynuyordu ve oyun kurucu durdurulmuştu.

"Güzel, o lanet takımdan nefret ediyorum," diye mırıldandım nefesimin altından, böylece ağızıma sıcılmayacaktı.

"Adamdan nefret et, takımdan değil," diye karşılık verdi Tony, babamla ilgili her şeyden hoşlanmadığımın farkındaydı.

"Yapamam. İkisi birbirinden ayrılamaz."

"Evet, bazı şeyler böyledir, sanırım." Bana dolu dolu bir bakış attı, ben de hemen yumruğumla onu yüzünden uzaklaştırdım. Cevabım yersizdi ama lanet olsun ki iyi hissettirmişti.

Bölüm 4

Sofya

Şimdi

Annem ve ben tam üç saat boyunca elbise alışverişi yaptık. Tam küçük gezimizi başarısızlıkla sonuçlandırmak üzereydim ki, muhteşem bir sırt dekoltesi olan uzun siyah bir elbise gördüm. Elbise, arkadan sarkan kalın mücevherli bir kolyeyle vurgulanmıştı ve seksi görünümüne doğru miktarda sofistike bir hava katıyordu. Sergiyi incelerken nefesim kesildi, gözlerim ince spagetti askılı elbiseden etek ucundaki hafif kloşluğa doğru kaydı. Daha önce bir elbiseye o anki kadar aşık olduğumdan emin değildim.

"Tatlım, bu mükemmel." Annemin saygılı sözleri beni transımdan uyandırdı.

Onunla dalga geçmek için pembe tül, baştan aşağı altın payetler ve boncuklu tavus kuşu tüyü mozaigiyle kaplı bir elbise denedim. Bu elbise onun seçtiklerinin tamamen zıttıydı. Göz ucuyla bile bakmadan reddetmediğinde çok şaşırmıştım.

"Çok sade olduğunu düşüneceğini tahmin etmiştim," diye kekeledim.

"Sade değil. Güzelliği sadeliğinde ve bazen bu en büyük ifadeyi oluşturur." Kaşlarım dehşet içinde kırışırken bana sıcak bir şekilde baktı.

Kim bu kadın ve anneme ne yaptı? Başka bir boyuta mı geçtim?

"Pekâlâ, bana ikinci bir kafa çıkarmışım gibi bakmayı bırakabilirsin. Sana asla seçmeyeceğin şeyleri denettiğimi biliyorum ve belki de bu biraz bencilce davrandığım içindi. Bütün bebek kızlarım büyüdü ve ben de kendime engel olamadım. Ama bu senin adını haykırıyor, o yüzden ben ağlamadan önce içeri gir ve dene."

Annemin kollarına düştüm ve uzun zamandır yapmadığım bir şekilde ona sarıldım. Ailem için istediğim tek şey, her zaman ulaşamayacağım bir yakınlıktı. Onlardan biriyle bağ kurduğum bu nadir anlarda kalbim sevinçle doluyordu. Keşke bizim alışverişimiz istisna değil de standart olsaydı.

Elbise üzerimize tam oturdu, biz de alışverişimizi tamamladık ve öğle yemeğine doğru yola çıktık. Annem Saks on Fifth Avenue'de alışveriş yaptığımız yere yakın bir Fransız restoranını gözüne kestirmişti. Bizi alması için şoförünü çağırdık ve elbiseyi arabada bırakarak restorana doğru kısa bir yolculuğa çıktık.

La Grenouille, taze çiçek aranjmanları ve otantik retro-Fransız dekoruyla sizi doğrudan Paris'e uçmuş gibi hissettiren güzel ve lüks bir bistro idi. Benim zevkime göre biraz abartılıydı ama annem mekâna bayıldı. Hızlıca koltuklarımıza oturduk ve annem hemen arkamdaki biriyle selamlaştığında ben daha menüyü elime almamıştım.

"Oh! Ne hoş bir sürpriz! Sofia, bak kim geldi." Sesi ince ve normalden biraz daha yüksekti.

Yeni geleni selamlamak için arkamı dönmeden önce gözlerimi ona diktim. Arkamı döndüğümde Noel Baba'nın neşeli elfleri tarafından takip edildiğini görseydim daha fazla şaşıramazdım. Nico Conti tepemde dikiliyordu, kollarını arkasında kavuşturmuş, dudakları rahat bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

La Grenouille'de bulmayı beklediğim son kişiydi.

Ağzım bir karış açık kaldı ama hiçbir şey çıkmadı - ne bir kelime, ne bir hava - dudaklarım kıyıya vurmuş bir balık gibi aralandı. Sadece onu görmenin şokuyla değil, aynı zamanda ne kadar değiştiğiyle de. Nico son gördüğüm on altı yaşındaki çocuk değildi. Boyu 1.80'in üzerindeydi ve kaslıydı, tamamen gelişmiş bir adamdı. Omuzlarını ve pazularını sıkıca saran, kumaşın sağlamlığını test eden beyaz düğmeli bir gömlek giymişti. Saçları yanlardan kesilmişti ve tepedeki uzun dalgaları geriye doğru şekillendirilmiş, yerinde kalması için ürünle ehlileştirilmişti. Gözlerim yavaşça her bir özelliğinin üzerinde geziniyor, sanki her santimetrekaresini ezberlemeye çalışıyormuşum gibi onu içine alıyordu. Bakışlarım onunkilere takıldığında, vücudunun değişmiş olabileceğini ama gözlerinin hâlâ yıllar önce kendimi içinde kaybettiğim o koyu mavi olduğunu fark ettim. Artık nefes almak için çırpınan bir balık değildim. Şimdi, onun okyanus bakışlarının azgın sularında boğuluyordum; dipsiz, çalkantılı ve tamamen tüketen.

"Nico," diye devam etti annem ben bir şey söylemeyince. "Biz de dün senin hakkında konuşuyorduk.

Nasılsın?"

"Öyle mi?" diye sordu yumuşak bir sesle, gözlerini benimkilerden ayırmadan. "İyiyim, teşekkür ederim." "Biliyor musun?" dedi sandalyesinden fırlarken. "Küçük kızın odasına gitmem gerekiyor.

Nico, otur da birbirinize yetişin." Ben tek bir itirazda bulunamadan köşede kaybolmadan önce ona oturmasını işaret etti.

Gözlerim Nico ile annemin hain ayrılışı arasında gidip geliyordu.

Yapmazdı, yapamazdı. Yapabilir miydi?

Her şey çok uygundu ve her ne kadar inanmak istemesem de, bu oldukça açıktı. Tuzağa düşürülmüştüm.

Benimle dalga geçiyor olmalısın.

Ben burada annemle nadir bir bağ kurma anı yaşamayı düşünürken o beni sırtımdan bıçaklamakla meşguldü. Onu partiye davet ettiğini biliyordum ama beni bu kadar kurtların önüne atacağını hiç düşünmemiştim.

Hazır değildim. Onu partide görme ihtimalimin olduğunu biliyordum ama buna hazırlanmak için zamanım olacağını düşünmüştüm - ne söyleyeceğimi planlar ve soğukkanlılığımı korumaya çalışırdım. Bunun yerine, annem halıyı altımdan çekip aldı ve beni bir aptal gibi kırımın üstüne savurdu.

Şokun yanı sıra, onu gördüğümde ne hissettiğimi bile tam olarak kestiremiyordum. Tüm duygularım çarpıştı ve şok ve hissizlikten başka bir şey kalmayana kadar birbirini iptal etti, bu da küçük bir lütuftu. Kendimi toparlamama ve içim parçalanmıyormuş gibi davranmama yardımcı oldu.

"Kabalığımı mazur görün. Sizi burada görmeyi beklemiyordum." Ellerimi kucağımda sıkıca kavuşturdum, kıpırdanmamaya çalışıyordum, gözlerim ondan başka bir yere bakmıyordu.

"Seni gördüğüme sevindim Uğur Böceği," dedi sanki birbirimizi görmeyeli yıllar değil de günler olmuş gibi rahatça.

Sesi olgunlaşmıştı ve artık midemi uçuşan bir kelebek sürüsüyle dolduran çakıllı bir gümbürtüydü, ama fark etmedim bile. Beni içten dışa doğru ısıtan ateşli öfkeye odaklanmıştım. Yaptığı onca şeyden sonra bu ismi kullanmaya hakkı yoktu. Onca yıldan sonra. Sıcak, öfkeli gözyaşları boğazımın arkasını yaktı.

"Sakin bana öyle demeye cüret etme," diye tısladım. "Burada neler döndüğünü bilmiyorum ama bunun bir parçası olmak istemiyorum." Peçetemi masaya fırlattım, ama ayağa kalkamadan eli elime geldi.

"Sakin ol Sofia," diye sakın bir ses tonuyla yatıştırdı. "Buraya seni üzme için gelmedim."

"Başka ne gibi bir sebebin olabilir ki?" Titreyen adak mumunun ışığında yüz hatlarını inceledim, neler olduğunu anlamaya çalıştım ama bir şey bulamadım.

"Belki de seni özlemişimdir." Sözleri tatlıydı ve neredeyse içten geliyordu, bu yüzden beni güldürdü.

Sandalyemde geriye yaslandım, elimi onunkinden çektim ve paramparça olmuş zırhımın rekor bir sürede kendini onardığını hissettim. "Evet, doğru. Yedi yıl sonra, bu sabah uyandığına ve neyin peşinde olduğumu görmeye karar verdiğine inanmamı mı bekliyorsun?"

"Hiç de değil. Her sabah seni düşünerek uyandığıma inanmanı bekliyorum. Sen sadece aklımdan geçmiyorsun; aklımın içinde yaşıyorsun." Gözlerimi öyle yakıcı bir yoğunlukla tuttu ki bakışlarım onunkilerle kaynaştı.

Ne ima ediyordu? Beni dünün çöpü gibi fırlatıp attıktan sonra nasıl böyle bir şey söyleyebilirdi? Ciğerlerim hava için çığlık attığında titrek bir nefes aldım, sonra bakışlarımı bırakacak gücü buldum. O gittikten sonra çektiğim bitmek bilmeyen acının her saati ve her günü üzerime çöküyor, uyuşukluğu yıkıyordu. Onu görmenin beni nasıl hissettirdiğine dair hiçbir soru işareti yoktu - uzun zamandır iyileştiğini düşündüğüm bir yaranın dayanılmaz bir şekilde yeniden kırılmasıydı bu.

"*Lütfen, git.*" Bu sadece bir fısıltıydı ve boğazımdaki ağrıyan yumruyu geçiştirebildiğim tek şeydi. O ayağa kalkarken bakışlarımı bile kaldıramadım.

Nico eğilip alnıma beklenmedik derecede yumuşak bir öpücük kondurdu, sert parmak uçları yanağımı kavradı. "Özür dilerim, Sof." Gürleyen sözcükleri kalbimin etrafını sardı ve benden uzaklaşırken nefes almamı zorlaştırdı.

"Nico? Bu kadar erken mi gidiyorsun?" diye sordu annem gürültülü bir sesle. "Bize katılabilirsin, biliyorsun."

"Teklifiniz için teşekkür ederim Bayan Genovese, ama gitmem gereken bir yer var. Kartımı alın. Üzerinde numaram var. Belki bir ara hepimiz bir araya gelebiliriz. İkinizle de karşılaşmak çok güzeldi."

"Oh... evet, elbette. Lütfen, irtibatı koparmayın." Annem koltuğunu geri aldı ve hiçbir şey olmamış gibi yemeğimize devam etmeye çalıştı, ama bu tek kişilik bir yemek de olabilirdi. Ne tek bir lokmayı bile zorla mideye indirebildim ne de ona bakmaya dayanabildim. Bunun yerine suyum yudumladım ve masamızın yanındaki bukette bulunan mis kokulu güllerin her birinin narin yapraklarını saydım. Kabus sona erip de eve doğru yola çıkmadan önce yedi yüz yirmiye ulaşmıştım.

İnsan tamamen yalnız olma hissinin üstesinden gelebileceğimi düşünüyor. Bunu ilk kez yaşamıyordum, hatta ikinci kez de yaşamıyordum ve kesinlikle son da olmayacaktı. Ama her seferinde, bir önceki kadar derinden acı veriyordu. Onu görmek yalnızlığın bıçak gibi saplanan acısını geri getirdi. İronikti çünkü ilk arkadaş olduğumuzda, Nico aynı acıdan kaçmak için tek sığınağımdı.

Bölüm 5

Nico

O zaman

Xavier Katolik Okulu'ndaki diğer çocuklarla aynı değildim. Onlar oyun sistemlerinden ve abartılı aile tatillerinden bahsettiklerinde, ailelerinin benimkinden farklı olduğunu söylemek kolaydı. Anneleri çalışmıyordu ve sınıf partileri için okula gelebiliyorlardı. Doğum günü partilerinde şişme şatoları ve sihirbazları vardı. Biz iki yatak odalı küçük bir evde yaşıyorduk ve ailece hiç tatile çıkmamıştık.

Bir keresinde annemle babam kavga ederken, babamın okuluma para israfı dediğini duydum. Annem de fazla bir şey istemediğini ve Xavier'in sınırı çizdiği yer olduğunu söyledi. Sanırım kavgayı annem kazandı çünkü beni hiçbir zaman devlet okuluna göndermediler.

Xavier'i önemsemiyordum. Öğretmenler iyiydi ve maymun demirleri olan büyük bir oyun alanı vardı. Birinci sınıftaki diğer çocuklardan daha büyük ve güçlüydüm, bu yüzden özellikle maymun çubuklarında yarıştığımızda hep ben kazanırdım. Diğer çocuklar gibi olmayabilirdim ama güçlü ve hızlı olmak arkadaş edinmeme yardımcı oluyordu.

Uğur böceği kızla tanıştıktan yaklaşık bir hafta sonra, onu teneffüste okulumda salıncakta otururken görünce şaşırdım. Onu daha önce okulumda hiç fark etmemiştim ama çok sayıda çocuk vardı ve anaokulundan üçüncü sınıfa kadar herkes öğle yemeğinden sonra birlikte teneffüse çıkıyordu. Sallanmıyordu; sadece salıncakta oturmuş aşağıdaki toprağa bakıyordu.

"Hey, Uğur Böceği Kız. Hep benim okuluma mı gittin?" Önünde durarak sordum.

Gözlerini kaldırıp bana baktığında aynı kişi gibi görünmüyordu. Bir an için yanılıp yanılmadığımı merak ettim ama kırmızı spor ayakkabıları ve sarı ceketini aynıydı ve o olduğuna emin oldum.

Tek kelime etmedi, sadece başını salladı.

"Kaçınıcı sınıftasın?" Merakımdan sordum, onu daha önce nasıl fark etmediğimi merak ediyordum.

"Anaokulu," dedi küçük bir sesle.

Sorunun ne olduğundan emin değildim ama üzgün olduğu belliydi. "İyi misin?"

Başını sallamadan önce bir dakika düşündü.

Yanındaki salıncak boştu, ben de oturdum. "Bir öğretmen bulmamı ister misin?" Yine başını salladı.

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

Bu kez cevap vermek için bana baktığında yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Uğur böceği avlarken duyduğu heyecanı ve gülümsemesinin karşılığında beni nasıl gülümsettiğini hatırladım. O mutluluğu yüzüne geri getirmeyi her şeyden çok istiyordum.

"Hey, Nico! Gel benimle yarış! Pratik yapıyorum ve bu sefer seni yenebileceğimi biliyorum," diye seslendi çocuklardan biri salıncakların yanında dururken. Birkaç çocuk daha ona katıldı ve benim cevabımı bekledi.

"Hayır, şimdi olmaz. Siz bensiz yarışın."

"Hadi, Nico," diye itti diğer çocuklardan biri. "Zamanını onunla harcama. Sofia tuhaf davranıyor ve artık konuşmuyor. Gel bizimle maymun demirlerinde oyn."

Sözlerinin beni neden üzdüğünden emin değildim ama onu yere itmek istememe neden oldular. "Kapa çeneni John. Zaten sizinle yarışmak istemiyorum," diye ona ters ters baktım.

Çocuklar "iyi" ve "her neyse" diye mırıldanarak uzaklaştılar, ta ki ben ve kız tekrar baş başa kalana kadar. Bir dakika boyunca sessizce oturduk, altımızdaki gevşek toprağı tekmelerken oynayan diğer çocukları izledik.

"Sallanmayı sever misin?" Sonunda ona sordum, cevap verip vermeyeceğinden emin değildim.

Bana baktı ve başını salladığında gözlerinde birkaç dakika önce olmayan küçük bir ışık vardı. Kendimi geriye ittim ve sallanmaya başladım, o da aynısını yaptı. Teneffüsün geri kalanını birlikte salıncakta tek kelime etmeden geçirdik.

O hafta her gün aynı şekilde geçti. Ben teneffüse çıktığımda, o çoktan salıncakta oturmaya başlamış olurdu. Ona katıldığında, sallanmaya başladık.

Cuma günü teneffüs bitip sınıflarımıza dönmemiz gerektiğinde onu durdurdum ve küçük bir gülümseme verdim. "Hoşça kal Uğur Böceği Kız. Haftaya görüşürüz."

Bütün hafta boyunca ilk kez gülümsedi ve göğsüm sıcaklıkla ve var olduğunu hiç bilmediğim yoğun bir mutlulukla doldu.

O andan itibaren, ben onun oldum.

Bölüm 6

Sofya

Şimdi

Marco'nun ölümünden sonra, gördüklerim hakkında çenemi kapalı tuttum. Bir süre hiçbir şey söylemedim. Tek kelime bile. Bunu kedere bağladılar ve bir kısmı öyleydi, ama aynı zamanda kardeşimin ölümüne tanık olmanın travmasıydı.

Marco öldürüldüğünde, ailemin dünyaya anlattığı hikâye, onun ters giden bir soygun sırasında öldüğüydü. Annem, maskeli iki adamın babama para çalmaya çalışırken saldırdığını açıklamıştı. Yalan söylemişti ama nedenini bilmiyordum ve tartışamayacak kadar üzgündüm.

Annem ve kız kardeşlerim ağladılar - Maria bile, o hiç ağlamazdı - ama ben ağlayamadım. Ben kusurluydum.

Bunun yerine, sanatıma çekildim. Saatlerce karanlık soyut resimler ve kırık insanlar çizdim.

Resim yaparken zihnim dolaşırdı. Yardım etmek için farklı bir şey yapıp yapamayacağıma karar vermeye çalışırdım. Annem ve babamın neden yalan söylediğini ve babamın nasıl televizyondaki aksiyon kahramanları gibi dövüşebildiğini tartışırdım. Babamın Marco'yu neden geride bıraktığını düşünürdüm.

Cevaplar hemen gelmedi ama zamanla parçaları bir araya getirdim.

Büyürken ailemi eleştirel bir gözle izledim. Onlar benim bildiğimi hiç anlamadılar ama ben biliyordum. Her şeyi biliyordum. Her sırrı. Her yalanı. Tüm aile ağacımız bunların üzerine inşa edilmişti. En yakınınızdaki insanlar gözlerinizin içine bakıp yüzünüze karşı yalan söylediğinde onlara güvenmeyi nasıl öğrenirsiniz?

Yalan üstüne

yalan. Asla

gerçek değil.

Dürüstlüğün olduğu tek yer atölyemdi. Sanatımda.

Annemle yediğim öğle yemeği fiyaskosundan bir gün sonra kendimi bulduğum yer de burasıydı; duygularımın tuvale akmasına izin veriyordum. Bazen resme başlarken aklımda belirli bir imge vardı, bazen de fırçaların beni nereye götüreceğine dair en ufak bir ipucu olmadan bir resme başladım.

Bu gece de o gecelerden biriydi.

Resim genç bir kadının portresi olarak başlamıştı ama sarı ve yeşil darbeler kadının etrafını sarmış, yılanlar kolunun üst kısmına ve dalgalı saçlarına doğru kıvrılmıştı. Gözlerinde bir hüznün vardı ama korkmuyordu. Yılanlar onun düşmanı değildi; onlar onun bir parçasıydı.

"Çalışmaların olağanüstü, her zaman da öyle oldu." Babamın gürleyen sesi odayı doldurdu ve selamlamak için arkama baktım.

Mesleği düşünüldüğünde, şaşırtıcı derecede sıradan görünebilirdi. Herhangi bir orta yaşlı adam gibi görünüyordu, iyi giyimli ve formdaydı. Çekiciydi, ama sıradan olmayan bir göz için ortalama biriydi. Ona karşı hislerim konusunda hep ikilemde kalmışımdır. Ağabeyimi öldüren adamları yakalamış olmasına saygı duyuyordum ama hayattaki seçimleri olmasaydı, ağabeyim muhtemelen hâlâ hayatta olacaktı. Bu yüzden ona hiçbir zaman yaklaşmadım. Ancak yaşımla ilerledikçe ona

daha fazla müsamaha gösterdim  genlerimin doğrudan ondan geldiğini ve benim de ondan daha iyi olmadığımı fark ettim.

"Sağ ol baba. Bir Şeye ihtiyaın var mı?" Fıramı yere bırakarak sordum. Direkt konuya girdim

Cünkü eşlik etmekle ilgilenmiyordum. Ruh halim önceki günden beri kesinlikle karanlık kalmıştı.

"Pek sayılmaz. Anneni parti konusunda şımarttığın için sana teşekkür etmek istedim. Annenin beni ne kadar partilerini seviyor."

"Evet, biliyorum, işi olmayan şeylere burnunu sokuyor olsa bile," diye söylendim, gözlerim kıpırdayan ellerimdeydi.

"Her hikayenin iki tarafı olduğunu hatırlamaya çalışın."

Düşmanlarınızı çaya davet etsem böyle mi derdiniz? Umutsuzca sormak istedim ama dudaklarımı sıkı sıkıya kapalı tuttum. Nico'yla hiçbir şey yapmak istemediğimi biliyordu ama yine de annemi entrikalarında destekliyordu. "Ben bir yetişkinim baba. İkinizin de benim adıma mutlu kavuşmalar ayarlamaya çalışmanıza ihtiyacım yok." Babama ters ters bakarken kelimeler kırılmıştı.

Dudaklarını büzdü ve çenesini kaldırdı. "Korkarım biraz geç oldu. Annen bana Nico'ya rastladığını söylediğinde, onu akşam yemeğine davet etmesini önerdim."

"Sadece iptal et. Her zaman bir şeyler çıkar. Ona ailede bir hastalık olduğunu söyle."

Babam kaşlarını kaldırdı, sonra bakışlarını koridora çevirdi.

"*Bu gece mi? O şimdi burada mı?*" İnanamayarak tükürdüm. Sıkı, özür dileyen bir gülümseme verdi.

Bunun olduğuna inanamıyordum. Annem, acı verici bir şekilde garip geçen öğle yemeğimizden sonra konuyu zorlamanın iyi bir fikir olmadığını anlayabilirdi. Eminim bundan daha sağduyuludur.

Yine de babamın yüzünü buruşturmasına bakılırsa cevap hayırdı. Hayır, yapmadı.

"Sorun değil," dedim, kulaklarım öfkeyle çınlarken tuvalime döndüm. "Siz yemeğinizin tadını çıkarın."

"Sofia," diye uyardı babam soğukkanlılıkla.

"Ben artık çocuk değilim. Yapmak istemediğim bir şeyi bana yaptıramazsınız."

"Yetişkin olabilirsiniz ama bu kaba davranmanızı mazur göstermez. Bu ailenin üyeleri bir misafirimiz olduğunda odalarına saklanmazlar." Ses tonu kesindi. Bu konuda geri adım atmayacaktı.

Ailemle birlikte kalışıma çirkin bir kavgayla başlamak istemedim. Yıllarca dilimi ısırma pratiği yaptıktan sonra, bu becerimi kullanabilir ve ailemin bunun bir daha asla yaşanmayacağını anlamasını sağlayabilirdim. "Tamam. Birkaç dakika içinde orada olacağım." Sözcükler bir taviz olsa da, ses tonumda uzlaştırmacı bir şey yoktu. Bu konuda mutlu olmadığımın yanlış anlaşılmasını istiyordum.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı, uzanıp saçlarımı okşadı. "Senin için en iyisini istediğimizi biliyorsun." Bir kez daha gülümsedi ve sonra odadan çıktı.

Yalnız kaldığımda ciğerlerim söndü ve omuzlarım içe doğru kıvrıldı. Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde Nico'yla ikinci kez yüzleşmek zorunda kalacaktım. En azından bir sonraki görüşmemizden önce kendimi toparlamak için biraz vaktim vardı.

Temizliğe gitmek için telefonumu aldım ve Michael'dan gelen bir mesajı fark ettim.

Ailen hayatta mı?

Sorusunun doğruluğu karşısında bir kahkaha attım. Ailemle birlikteyken yaptığım şey buydu. -Hayatta kaldım. Hiç mutlu olmadım. Sadece bir günden diğerine sürüklendim.

Sanırım. Eğer kurtarılmam gerekirse, sana haber veririm. Kurtarılmak mı? Neden kendi ailemden kurtarılmaya ihtiyacım olsun ki? Artık çocuk değildim. Beni eğitilmiş bir av köpeği gibi yönlendirmelerine izin vermek yerine hayatımın kontrolünü ele alacak gücüm yok muydu?

Yarın ögle yemeği?

Anneme mezuniyet için hazırlanmasında yardım ediyorum. Gelecek hafta mı? Kulağa hoş geliyor.

Bunu düşündükçe daha da kararlı hale geldim. Eğer ailem akşam yemeği için onlara katılmamda ısrar ediyorsa, bunu kendi şartlarımla yapacaktım. Eğer gerçekten istiyorsam, onların evinde kalmak zorunda değildim. Hayattaki her şey bir seçim değildi ama kontrolüm altındaki şeylere sahip çıkmalıyđım. Sırf zor olduğu için bir şeyler hakkında sızlanıp durmak kolaydı, ama bu bir seçeneğin olmadığı anlamına gelmiyordu. Bazen koşullar bu seçimi zorlaştırıyordu ama bu yine de bir seçimdi.

Akşam yemeği benim seçimimdi. Ailemin bu küçük davetine katılacaktım ama mızımız, yaralı bir köpek yavrusunu oynamayacaktım. Kendimi bildiğim gibi güçlü ve bağımsız bir kadın olacaktım. Nico beni ancak ona izin verdiğim kadar üzebilirdi ve ben onun beni etkilemesine izin vermemeyi seçiyordum.

Ben bir Genovese'ydim ve soğuk çelikten yapılmıştık.

Evde olmak gerilememe ve uzun zamandır olduğum o korkak küçük kıza dönüşmeme izin vermişti. Birkaç saat içinde, dönüştüğüm kadını unutmuştum. Benim bu yönümü bilmiyorlardı ama pek çok şeyi de bilmiyorlardı. Niyeti bu olmasa da Michael'ın bana bunu hatırlatması hiç de şaşırtıcı değildi.

Nico gittikten sonra Michael benim can simidim olmuştu. Beni yerden kaldırdı, tozumu aldı ve kendimi bulmama yardım etti.

Ailemde hepimizin sırları vardı ve Michael benim sırrımdı.

Bölüm 7

Nico

Şimdi

Ev tıpkı hatırladığım gibi minestrone gibi kokuyordu. Küçükken onun evinde çok fazla zaman geçirmezdim, özellikle de ergenlik çağına girdiğinde ve babası daha korumacı olduğunda. Birlikte geçirdiğimiz zamanın çoğunu okulda geçirirdik ama ara sıra evini ziyaret ederdim ve ev sık sık minestrone gibi kokardı.

Orada olmak konusunda karışık duygular içindeydim. Bir yanımda onun yanında oturmanın ve benden nefret ettiğini bilmenin boğucu garipliğinden korkuyordum. Küçük öğle yemeği düzenimize girerken belirli bir planım yoktu, ama yine de durumu nasıl idare ettiğime şaşırmanı başardım. Gerginliği azaltmam ve beni içeri almasını sağlamam gerekiyordu ama kendimi onun için açmayı düşünmemiştim. Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüyordu. Onun bana böylesine acıyla baktığını gördüğümde kendimi tutamadım. Yalnız olmadığını bilmesine ihtiyacım vardı.

Duygularım pek hoş karşılanmadı.

En azından ilk buluşmamız sona ermişti - en zor kısmın bu olacağını biliyordum. Akşam yemeği de öğle yemeği kadar berbat geçebilirdi ama bir yanımda bunu umursamıyordu. Bir yanımda hâlâ onu huzur içinde bırakmaktansa onu görmeyi, ona dokunmayı, onu koklamayı tercih ediyordu.

Evet, pisliğin tekiydim.

Tabii ki Enzo akşam yemeği için uğramamı önerdiğinde reddedemezdim. Seçme şansım olsaydı, kabul eder miydim? Muhtemelen hayır. Sofia'nın birlikte büyüdüğü oyun alanı koruyucusu değildim. Tanıdığı çocuk sertleşmiş, bencil bir adama dönüşmüştü. Bir zamanlar onun üzülmesini engellemek için her şeyi yapardım ama artık kendi çıkarlarımı gözeterek çok uzun yıllar geçirmiştik. Dudaklarımı teninde hissettikten, saçlarındaki çilek ve krema kokusunu kokladıktan ve ela gözlerindeki benekleri gördükten sonra, onu incitse de incitmese de daha fazlasını istedim.

Bayan Genovese beni yemek odasına yönlendirdiğinde, duvar kağıdının değiştiğini ama diğer her şeyin aynı kaldığını fark ettim. Sekiz sandalyeli uzun kiraz kırmızısı bir masa odayı dolduruyordu ve arka duvarda kırılacak eşyalarla dolu resmi bir porselen dolabı sıralanmıştı. Masanın bir ucuna dört sandalye yerleştirilmişti; biri masanın başında, biri yakın tarafta, ikisi de uzak tarafta. Birlikte iki koltuk açıkça bizim için düşünülmüştü ve Sofia'nın nasıl tepki vereceğini merak ediyordum.

"Nico, Enzo bana senin profesyonel bir boksör olduğunu söyledi." Carlotta teknik olarak bana bir soru sormamış olmasına rağmen beklentiyle bana baktı.

"Evet, hanımefendi. Ağır siklette rakip bulmak daha zor, bu yüzden artık çok sık dövüşmüyorum."

"Bahse girerim. Seni son gördüğümüzden beri çok büyüdün! Boyun kaç oldu şimdi?"

"Altı dört. Son 15 santim yirmili yaşlarıma kadar gelmedi."

"Bu da bir şey değil mi? Elbette yaşına göre hep iriydin ama yine de... Neredeyse seni tanıyamayacaktım!" Enzo masada bize katıldığında ikimiz de küçük bir kahkaha attık. Bayan Genovese biraz şarap doldurdu ve Sofia'nın bize katılmasını beklerken önemsiz konular hakkında sohbet ettik. Sofia odaya adımını attığı anda tüm o garip havadan sudan konuşmalara değmişti.

Saçlarını toplayan Sofia, canlı kırmızı elbisesiyle yemek salonuna zarif bir adım attı.

İnce bedenine yapışmış, mütevazı kıvrımlarını vurguluyordu. Elbisesine uygun olarak kan kırmızısına boyanmış geniş bir gülümsemesi vardı. Çok seksiydi ve onu görünce sikim kıpır kıpır oldu.

Bu, bir gün önce karşılaştığım kadın değildi.

Sofia akşam yemeğine oynamaya hazır bir şekilde gelmişti ve ben de oyundan çok daha fazlasıydım. Öğle yemeğindeki tepkisi çiğ ve dürüsttü; bu bir gösteriydi... bir meydan okumaydı.

İyi bir meydan okuma için yaşadım.

"Hepinizi beklettiğim için özür dilerim. Kendime çeki düzen vermem gerekiyordu." Sandalyesine oturmasına yardım etmek için ayağa kalktığımda tereddüt etmeden yanımdaki koltuğa doğru yürüdü. "Teşekkür ederim, Nico."

"Benim için zevkti," diye karşılık verdim, sesim şehvetli bir okşamaydı.

Etkilenmemiş gibi davrandı ama kollarındaki tüyler sesime tepki olarak diken diken oldu. Buna bayılmıştım. Sofia ve ben birbirimizi cinsel olarak tam anlamıyla keşfetme fırsatını hiç bulamamıştık ve bunu kaçırdığım çok açıktı. Birbirimizle o kadar uyumluyduk ki onun vücudu benimkine karşılık vermekten kendini alamıyordu. Onunla seks yapmak kazanacağım tek yönlü cehennem biletime degecekti, eğer zaten oraya gitmemiş olsaydım.

Oda, ailesinin anlaşılabilir rahatsızlığıyla birlikte cinsel gerilimin akınıyla aniden ısındı.

"Pekala," diye seslendi Bayan Genovese. "Sanırım antipasti alacağım." Mutfığa doğru koşturdu ve elinde bir tabak et ve peynirle geri döndü.

"Anne, her şey nefis kokuyor," dedi Sofia bardağına uzanırken. "Bence bu akşam kadeh kaldırmak gerek."

İkimiz de kadehlerimizi kaldırdık ve Enzo gözlerini kızına dikti, onun oyunlarının en az benim kadar farkındaydı.

"Uzun süredir görüşmediğimiz arkadaşlara ve beklenmedik buluşmalara." Gözlerini bana çevirdi, dudaklarında sakarin bir gülümseme vardı.

Onu anlamsızca öptükten sonra o dudakların şiştiğini ve lekелendiğini görmek için neler vermezdim. Gösteriyi yönettiğini sanıyordu - buraya girip benimle eğlenebileceğini ve sonra da arkasına bile bakmadan çekip gidebileceğini.

Kiminle uğraştığına dair hiçbir fikri yoktu.

Kadehlerimizi içmek için indirmeden önce ben de kendi katkımı ekledim. "Yeni başlangıçlara ve *mutlu sonlara*." Kadehimi ağır bir ima dozuyla süsledim ve sözleri söylerken onun bakışlarını esir aldım. Enzo'nun bu yorum yüzünden ayağa fırlayıp gırtlakımı parçalama ihtimali yüksekti ama ona beni etkileyemeyeceğini göstermem gerekiyordu.

Biz kadehleri tokuştururken yutkunmaya çalışırken boğazı düğümlendi. Sonra boğazını temizledi ve kadehini ağzına götürdü. Dudaklarına değen koyu kırmızı sıvıyı kışkandım ve şarabın onu daha da küstahlaştırıp küstahlaştırmayacağını ya da kabuğuna çekilip çekilmeyeceğini merak ettim.

Enzo ve Carlotta kendi servislerini yapmaya başladılar ama ben tabağa uzanmak için elimi kaldırdığım anda Sofia dimdik oturdu.

"Lütfen, izin verin. Hatırladığım kadarıyla peyniri pek sevmiyorsun, o yüzden biraz et ve belki bir zeytin?" Tabağıma birkaç şey koydu, yanlışlıkla zeytinlerden birini masaya gönderdi. "Oops! Sanırım bu benim." Zeytini aldı ve dudaklarının arasına yerleştirdi, suyunu hafifçe emdi ve zeytin ağzının içinde kaybolmadan önce bakışlarımı tuttu. "Mmmmm... lezzetli," diye mırıldandı.

"Tanrım," diye mırıldandı Enzo. Eğer bir araya gelmemizi sağlayan o olmasaydı, davranışlarımıza katlanmasına imkân yoktu. Sofia'yla benim bir araya gelmemizi o istemişti, yani bu konuda pek seçeneği yoktu.

Patronumun boğazımı parçalamasını engellemeyi umarak boğazımı temizledim. "Bayan Genovese, büyük parti için planlar nasıl gidiyor?"

Sohbeti sürdürmekten ve hepimizi gerginlikten kurtarmaktan büyük mutluluk duyan Carlotta, planladığı galanın tüm ayrıntılarını anlattı. New York siyaset sahnesinin mevcut durumunu ve Patriots'un playofflarda ne kadar ileri gideceğini tartışırken lezzetli kabuklu ekmekle çorba yedik ve şarabımızı yudumladık.

Bu sırada Sofia ve ben sessiz bir savaş yürütüyorduk - sohbet sırasında elinin elime değmesi, kolumun sandalyesinin arkasına dolanması, tiramisunun tadına bakarken parmaklarındaki kremayı yalaması ve babasını dinlemek için döndüğümde dizimin yanlışlıkla onunkine dayanması. Bu iki yetişkin arasındaki bir savaştı; vuruşlar stratejik flört eylemleriydi ve doğrudan bir vuruş yanakların kızarmasına ve nefes darlığına neden oluyordu.

Bütün bunları sonsuz derecede eğlenceli buluyordum çünkü sonuç ne olursa olsun ben kazanacaktım. Kayıtsızlığı hakkında bir açıklama yapmaya çalışıyordu, ama sadece tam tersini kanıtlamayı başardı.

Sofia Genovese, çekip gittiğim gün ne kadar benimse bugün de o kadar benim.

Ve eğer herhangi bir şüphe varsa, bu şüpheleri ortadan kaldıracak kanıtları teslim eden kişi de o olmuştu, her ne kadar isteyerek olmasa da. Birçok şehvetli hamlesinden birinde, uzun, altın rengi saçlarını serbest bıraktı ve tellerini şık kıvrımlarından kurtardı. Bunu yaparken, elbisesinin yakasının altına gizlenmiş olan kolyesini de çıkardı.

Gözlerim hemen Eyfel Kulesi şeklindeki küçük kolyeye takıldı ve tüm mizah buharlaştı. Duruşum sertleşti ve ani değişimimi anında fark etti. Gözlerimin nereye sabitlendiğini fark ettiğinde eli göğsüne gitti ve kolyeyi sakladığı yere geri soktu. Rahat ve etkilenmemiş görünmek için her türlü çabayı gösteriyordu ama boynundaki nabız noktası bir sinek kuşunun kanatları gibi çırpınıyordu.

İçimde aniden bir duygu karmaşası başladı.

Sofia'nın bana karşı hisleri vardı -neticede nefret de bir histi- ve benden cinsel olarak etkilendiği açıktı, bu da bana onun savunmasını aşındırabileceğime dair umut vermişti. Ama o kolyeyi görmek, ödülümü elde etmeye düşündüğümünden çok daha yakın olduğuma inanmam için bana bir neden verdi. Bırakın onu takmayı, hâlâ ona sahip olması bile beni hayrete düşürmüştü.

Sofia bunu bilmiyor olabilirdi ama o benimdi. Şimdi, sadece bunu kanıtlamam gerekiyordu.

Bölüm 8

Sofya

Şimdi

Nico ile akşam yemeğinden sonra günlerce kolyeyi ortaya çıkardığım için kendimi azarladım. Kendimi gösterme planım o kadar aceleye gelmişti ki kolyeyi taktığımı tamamen unutmuştum. Kendini beğenmiş piç kurusu muhtemelen evden ona karşı hâlâ karşılıksız bir sevgi beslediğime inanarak çıkmıştı, oysa gerçek bundan daha farklı olamazdı. Ben sadece kolyeyi sevmiştim. Bunun onu bana veren adamla hiçbir ilgisi yoktu.

İlk aşkımın kalıntılarına tutunmaya çalışan aşk acısı çeken bir genç değildim. Bu çok saçmaydı.

Bir sanat öğrencisiydim, bu yüzden Paris'in sanat dünyasındaki kültürel önemini takdir ediyordum. Eyfel Kulesi sadece resme olan sevgimi temsil ediyordu. Hepsi bu kadardı.

İnanmak için bu argümanı kaç kez tekrarlamam gerekiyor?

Düşünceler zihnimde o kadar çok dönüp duruyordu ki başım dönüyordu. Alessia yeni erkek arkadaşı Luca'yı getirdiğinde ailemin evinde yediğimiz Pazar yemeğinde hep oradaydılar. İşteki ilk haftamda da oradaydılar ve bugün yüzlerce seyircinin önünde diplomamı alırken de en öndeydiler. Başarılarımla ve gelecekteki çabalarımın heyecanı ile ilgili olması gereken bir gün, kaçamadığım bir sivrisinek yuvası gibi geçmişin başgösteren gölgeleri tarafından batağa saplandı.

Dikkatimin dağılmasına rağmen tören sorunsuz geçmişti. Başardıklarımla ve beni sanat diplomasının istihdam edilemezliği konusunda defalarca uyaran çok sayıda insana rağmen tutkumun peşinden gittiğim için inanılmaz derecede gurur duyuyordum. Her seferinde onların tavsiyelerini dikkate almamış ve kendi bildiğimi okumuştum.

Sanat satışını ve takdirini sosyal medya dünyasına taşıyarak sanat dünyasını yirmi birinci yüzyıla taşımaktan heyecan duyuyordum. Kendimi sanatseverlere pazarlamak ve bir galeri aracılığıyla kol boyu bir alışverişe güvenmek yerine çalışmalarımı takip eden insanlarla ilişkiler geliştirmek istiyordum. Kültürel genişlemede yeni bir çağın keşfedilmeyi beklediğinden emindim ve buna öncülük etmekten mutluluk duyuyordum. Yeni iş girişimim kök salana kadar hala galeride çalışmayı planlıyordum, ancak uzun vadeli hedefim online satışı.

Diplomam ve hayallerimin peşinden gitme fırsatım vardı, bu yüzden bulutların üzerinde olmalıydım. Olmak istedim. Gerçekten, denemiştım. Nico ve kolye ile ilgili o lanet düşünceler olmasaydı, mükemmel bir öğleden sonra olacaktı.

Tören bittiğinde ve mezuniyet sonrası özel bir kutlama için ailemin evine döndüğümüzde, kendi düşüncelerimden fiziksel olarak bıkmıştım. Günler hamster çarkında dönüp duruyordu ve ben Nico'yla nasıl başa çıkacağımı bilemiyordum. Onu ertesi gece partimde görecektim ve çaresizce bir stratejiye ihtiyacım vardı.

Annem, babam ve kız kardeşlerim başarılarımla şerefine şampanya içtiler ve hepimiz gülümseyerek yaklaşan partiden bahsettik. Katılmak için elimden geleni yaptım ama fırsatını bulduğum anda körfeze bakan verandaya kaçtım ve orada akşamın serin havası kafamı boşalttı.

Sadece aklımdan geçmiyorsun, aklımın içinde yaşıyorsun.

Bana bunu söylerken aklından ne geçiyordu? Nico'nun durup dururken ortaya çıkıp böyle bir bomba patlatmaya hakkı yoktu. Zihnim onun boğucu sesiyle söylediği o sözleri her tekrarladığında, kanım elektrikli bir battaniyedeki ısıtılmış lifler gibi içten dışa doğru ısıniyordu.

Kendime onun uyandırdığı ateşin sadece öfke olduğunu söyledim, ama içten içe daha fazlası olduğunu biliyordum. Ne kadar ikiyüzlü olduğumu fısıldayan düşüncelerimi bastırmak için bir kadeh daha şampanya içmeyi diledim. Çünkü yalancılardan ne kadar nefret etsem de kendime yalan söylediğimi biliyordum. Sıcaklık bir şekilde öfkeden kaynaklanıyordu ama çok daha sorunlu bir kaynağı da vardı. Daha içgüdüsel. İçgüdüsel.

Hala Antonico Conti'yi arzuluyordum.

Senin her şeyin olan birinden nasıl ayrılabilirdin? Geçmediniz. O kişi ister yanınızda ister binlerce kilometre uzakta olsun, içinizde yaşıyordu. Benim için aldığı kolyeyi hâlâ takıyor olmam, onu hâlâ önemseydiğimin bir kanıtı değildi. Hayatıma devam etmeyi hiç denemediğimin de kanıtıydı.

Başka erkek arkadaşım olmamasına şaşmamalı. Kendime ilgilenmediğimi ya da önceliğimin erkekler yerine derslerim olduğunu söylemişim. Ama şimdi, bunların hepsinin saçmalık olduğunu kabul etmek zorunda kalıyordum. Kendi kendine düzeleceğini umarak hayatımın bu kısmına sırtımı dönmüştüm ve yedi yıl sonra kontrol ettiğimde aşk hayatımın terk edilmiş tavan arasının bıraktığı gibi olduğunu görünce şaşırdım. Birkaç örümcek ağı ve bir toz tabakası daha vardı ama onun dışında değişen bir şey yoktu.

Yeni biriyle tanışmayı deneyebilirdim ya da en azından Nico'yu hatırlatan şeyleri hayatımdan çıkarabilirdim. Alternatif olarak, eğer o otu köklerinden söküp atmayacaksam, duygularıma sahip çıkmalı ve kalbimin istediği şey için mücadele etmeliydim.

Ama şimdi, o kadar basit
değildi. Artık işler
değişmişti.

Değişmiştim ve ona sırlarımı anlatmamın hiçbir yolu yoktu.

Soğuktan titreyerek suyun kenarına bakarken, her halükarda bunun sona ermesi gerektiğini fark ettim. Onun için bir meşale tutmaya devam edemezdim. Gitmesine izin vermenin ya da kendimi ona açıp yeniden yıkılma riskini göze almanın zamanı gelmişti. Bu düşünce bile midemi şiddetle bulandırıyor. Teorik "içgüdülerim" mi konuşuyor ve bana çekip gitmem gerektiğini söylüyordu? Bu düşünce de neredeyse aynı derecede üzücüydü.

Tartışmalar sonsuz bir girdabın içinde dönüp duruyor, hiçbir makul çözüme yaklaşamıyordu. Dalgalı sular, bana ilk kez araba kullandığını ya da lisede ilk gününün nasıl geçtiğini anlatmak istediğinde Nico ile buluşmak için aynı verandaya gizlice girdiğim zamanların anılarını canlandırdı. Babam erkeklerin eve gelmesine izin vermiyordu -on altı yaşına kadar biriyle çıkmama izin verilmiyordu- ve ben Nico'nun sadece bir arkadaş olduğunu ne kadar savunursam savunayım, ailem beni dinlemiyordu. Cep telefonu yoktu, bu yüzden mesajlaşamıyorduk. Bazen okulda ya da telefonda konuşmakla yetiniyorduk ama arada bir habersizce evime geliyor ve ben onunla dışarıda buluşana kadar yatak odamın penceresine çakıl taşları fırlatıyordu.

On yıl boyunca, beş yaşımdan on beş yaşına kadar, Nico benim hayatımdı. O iyi, saf ve dürüsttü. Dünyada nefret ettiğim her şeyden kaçışımı. On beş yaşına geldiğimde, hayatımın çoğunu onunla birlikte yaşamıştım ve onu kaybetmeyi hiç düşünmemiştim.

Arkadaşlığımızın son yılında ilişkimiz bir şeye dönüşmeye başlamıştı... daha fazlasına- daha

önce olduğundan daha da güzel bir şeye, ki bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. Benim

Birinci sınıfta, onun ikinci sınıfında, ikimiz de K-12 özel okulumuzun lise kanadındaydık. Dolabıma bırakılan tatlı notlarla başladı, sonra koridorlarda elimi tutmaya ve sanat odasının malzeme dolabında çalınan bir an olan ilk öpücüğe kadar ilerledi.

Nico'yu hep sevdim ama birinci sınıfta ona aşık oldum.

Sadece genç köpek yavrusu aşkı değil. Nico her günümün en sevdiğim parçası ve her gece uykuya dalarken kafamda canlandırdığım şey oldu. Kendini varlığımın liflerinin derinliklerine yerleştirdi, kökleri benimkilerle iki kızılçam ağacı gibi iç içe geçti, ilk bakışta ayrı ama derinlere indiğinizde tek bir yaratık.

Beni terk ettiğinde, bizi şiddetle ayırmıştı ve yaralarım asla iyileşmemişti. Kendimi iyileştigiğine inandırmıştım -açık yaraların üzerine bandajlar yerleştirmişlerdi- ama alttan alta, yedi yıl önceki kadar ham ve hasarlıydım.

Ve şimdi o yaralara tuz basmak için geri dönmüştü. Neden şimdi? Aniden ortaya çıkmasının ardında bir neden olduğundan hiç şüphem yoktu. Bunu anlamak için ona yakın olmak istiyor muydum, yoksa kendimi korumak daha mı önemliydi? Ne yapacağımdan emin değildim ama her iki durumda da başım beladaydı.

Bölüm 9

Sofya

O zaman

"Sana bir soru sorabilir miyim?" Nico bir gün yanımdaki salıncakta otururken sordu.

"Evet, sanırım." Gözlerimi kısarak parlak güneş ışığında ona baktım. Nico'yla önceki haftalarda arkadaş olmuştuk ve onunla konuşmak hoşuma gidiyordu.

"Sınıfımdaki çocuklardan biri kardeşinin öldüğünü söyledi. Bu yüzden mi bu kadar üzgünsün?"

Sorusu boğazımda kalın bir yumru oluşmasına neden oldu. Marco'nun öldüğü geceyi saymazsak, onun için hiç ağlamamıştım. Nico'nun tek bir sorusu yetti ve gözlerimden yaşlar süzüldü. Tek bir kelime edersem, ağır damlacıklar taşacaktı, bu yüzden sadece başımı salladım.

"Tamam. Bu konuda konuşmamıza gerek yok. Ne kadar yükseğe sallanabileceğimizi görelim. Bazen, salıncak yukarı ve yukarı çıkarken, belki de bir kuş olduğumu ve uçabileceğimi hissediyorum. Denemek ister misin?"

Tekrar başımı salladım ve salıncaklarımıza geri döndük.

Bu, kardeşim hakkında konuştuğumuz tek andı.

Anaokulunun geri kalanında her gün Nico teneffüslerde benimle oynadı. Yıl sonu geldiğinde, çocukların çoğu yaz tatili için heyecanlıydı ama ben anaokulundaki son günümünden korkuyordum. Kış tatili yeterince zor geçmişti ve sadece üç haftaydı ama Nico'dan üç ay uzak kalmak? Nasıl hayatta kalacağımdan emin değildim. Altı yaşındayken üç ay bana sonsuzluk gibi geliyordu.

Şubat ayında altıncı yaş günümü kutlamıştım. Aileme Nico'nun partime gelip gelemeyeceğini sordum ama partilerin sadece aileler için olduğunu söylediler. Bu bana pek mantıklı gelmedi çünkü diğer çocukların doğum günü partilerinde arkadaşları vardı ama babam ısrar etti. Parti iyiydi. Altı yaşına girmenin beş yaşından daha farklı hissettireceğini ummuştum ama öyle olmadı. Marco hala yoktu ve kalbim hala her gün onun için acıyordu.

Nico bu acıyı dindiren tek şeydi, bu yüzden yaz tatili kulağa en kötü ceza gibi geliyordu. Onsuz üç ay. Odama her çıktığımda Marco'nun kapalı kapısının önünden geçerek geçireceğim üç ay. Beni güldürebilen tek kişi olmadan üç ay.

Okulun son gününün sabahı, annem herkesi geç bırakacağım diye bağırana kadar ayaklarımı sürüyordum. Orada olsam da olmasam da son gündü ama yine de bununla yüzleşmek istemedim.

Her gün olduğu gibi Nico da salıncakta bana katıldı. Ondan bunu hiç istemedim ve o da bunun sorun olup olmadığını sormadı. Sadece yanımdaki salıncığı tuttu ve sallanmaya başladı. Bazen konuşurduk, bazen konuşmazdık. Bazen oyun alanında dolaştık, bazen de büyük meşe ağacının yanında oturduk.

Bir daha asla gülemeyeceğimi düşündüğümde beni güldürdü.

"Okul başladığında döneceğine söz veriyor musun?" Teneffüs bitmek üzereyken ona temkinli bir şekilde sordum.

"Başka nereye gideceğimden emin değilim. Annem ne olursa olsun gideceğim tek okulun burası olduğunu söylüyor." Bana, göğsümdeki ağır yükü daha kontrol edilebilir hissettiren orantısız bir sırıtış attı. "Şuna ne dersin, bir yarışma yapalım. Bakalım kaç tane uğur böceği

Bu yaz bulacağım ve ben de bulacağım. Gelecek yıl okula döndüğümüzde en çok kimin yakaladığını görebiliriz. Anlaştık mı?"

Sözleri bana Marco'nun öldürüldüğü gece söylediklerini o kadar güçlü bir şekilde hatırlattı ki, anında kollarımı Nico'ya doladım ve ona sıkıca sarıldım.

Bir kahkaha attı ve sırtımı hafifçe sıvazladı. "Dang, Sof, bir kıza göre çok güçlüsün." "Beni asla bırakma, Nico." Sözcükleri göğsüne fısıldadım, bırakmaya korkuyordum.

Kolları bana daha sıkı sarıldı. "Hiçbir yere gitmiyorum, söz veriyorum." Sesindeki mizah kaybolmuştu ve bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anladığını biliyordum.

Geri çekildiğimde ona titrek bir gülümseme verdim, sonra da vedalaşmadan içeri daldım. Birbirimizi tekrar göreceken vedalaşmak için bir neden yoktu. Yaz beklediğim kadar kötü geçmemişti ama yine de okulun tekrar başlayacağı günü iple çekiyoordum. Geri döndüğüm ilk gün, endişeyle oyun alanına doğru yürüdüm. Şaşkınlık içinde Nico'yu çoktan salıncaklardan birine oturmuş, yüzünde geniş bir sırıtişla beklerken buldum.

"Hey Uğur Böceği Kız, sallanmak ister misin?"

Ve hepsi bu kadardı. Sanki hiç kesinti olmamış gibi birbirimize uyum sağladık. Her okul yılı, birbirimizi görmek için bulabildiğimiz her fırsatı değerlendirdik ve yaz boyunca ne kadar çok ya da ne kadar az birlikte olursak olalım, Eylül ayında sanki hiç ayrılmamışız gibi toparlandık.

Ortaokulun ilk günü okula geldiğimde bir şeylerin farklı olduğunu anlamıştım. Nico yeni dolabımın önünde beni bekliyordu. Nerede olduğunu nasıl bildiğinden bile emin değildim ama orada durmuş, kollarını göğsünün üzerinde kendini beğenmiş bir şekilde kavuşturmuş, metal duvara yaslanmıştı.

Yaz boyunca normalde olduğundan çok daha fazla büyümüşü. Tişörtü kollarını sımsıkı sarıyordu ve ona daha önce hiç bakmadığım kadar çok bakmak zorunda kaldım. Onu orada beni beklerken görmek karnımı tuhaf hissettiriyordu. Her yıl yaptığım gibi kollarına koşmak yerine ona utangaç bir gülümseme verdim. Yaz boyunca onu birkaç kez görmüşütm ama babam artık eskisi gibi oyun buluşmalarına gelmesine izin vermiyordu.

"Hey, Uğur Böceği. Kitaplarını bırak, seninle sınıfa kadar yürüyeyim," dedi kendinden emin bir şekilde. Okula dönüş gecesinde durmadan pratik yaptığım dolabımın şifresini çözerken sırt çantamı elimden aldı.

"Gerek yok. Programımı getirdim ve derslerimin nerede olduğunu biliyorum," dedim dalgınca kapıyı açarken.

"Saçmalama. İstiyorum, erkekler kız arkadaşları için bunu yapar."

Sözleri dikkatimi çektiğinde neredeyse yeni matematik kitabımı ayağıma düşürüyordum. *Kız arkadaş mı? Nico'nun kız arkadaşı mıydım?* Ben bir kızdım ve arkadaştık... Hepsi bu kadar mıydı? Ablalarımı erkeklerle konuşurken görmüşütm, hatta bir keresinde Maria'yı biriyle öpüşürken yakalamıştım ama hiçbir erkek hakkında bu şekilde düşünmemiştim bile.

Ona bakarken gözlerim kocaman oldu, masmavi gözlerinin zengin sıcaklığını içime çektim. Sonsuza kadar her gün o gözlere bakabilir ve dünyada her şeyin yolunda olduğunu hissedebilirdim.

Nico'nun beni öpmesini ister miydım? Kalbim göğsümde tekledi ve ellerimden kollarıma doğru karıncalı bir sıcaklık yayıldı. *Evet, kesinlikle isterdim.* Nico'yu öpmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek kesinlikle ilgimi çekerti. Ona boş gözlerle bakarken aklımdan bir sürü düşünce geçiyordu.

Neyse ki tek kelime etmem gerekmedi. "Bunu uzun zamandır istiyordum ama daha önce çok

gençtik. Şimdi ikimiz de ortaokuldayız ve ben senin benim kızım olmanı istiyorum." Kendi omzuyla omzumu dürttü, erkeksi kabadayılığının arasından küçük bir belirsizlik sızıyordu. "Bana benim kızım olacağını söyle Uğur Böceği." Yumuşak bir sesle söylediği sözler

Hafif bir törpü, sesi daha derin ve erkeksi bir şeye dönüşüyor.

Onun kız arkadaşı olmanın ne anlama geldiğinden emin değildim ama umurumda da değildi. Nico'nun sevgilisi olmak hiç de zor değildi; bu gezegende olmak isteyeceğim başka bir şey yoktu. "Her zaman senin kız arkadaşın olduğuma eminim," diye cevap verdim garip bir sırıtışla.

"Evet, ama bunun resmi olmasını istiyorum. Buradaki herkesin Sofia Genovese'nin Nico Conti'ye ait olduğunu bilmesini istiyorum, böylece kimsenin aklında şüphe kalmayacak."

"O zaman sanırım bir kız arkadaşın var."

Nico çantamı bıraktı ve kollarını bana doladı, beni bir ayı sarılmasıyla yerden kaldırdı ve yüksek sesle bir çığlık atarak bizi bir daire içinde döndürdü. Nico ile pek çok mutlu günüm oldu ama bu en önemli anlardan biriydi.

Nico Conti'nin kız arkadaşıydım.

Bölüm 10

Nico

Şimdi

Bir peni için, bir pound için - annem her zaman böyle derdi. Hayatta bazı şeyler ya hep ya hiçtir ve Sofia da bunlardan biriydi. Aramızda titreşen bağlantı tam olarak açılıp kapatılabilecek bir şey değildi. Onunla ilgili farkındalığım gecenin karanlığındaki ay ışığı gibi hep oradaydı. İster parlak bir dolunay olsun, ister sadece gölgenin en zayıf ipucunda mevcut olan yeni bir ay, her zaman oradaydı.

Gözlerimi kapatmak onun ışıltısını görmemi engellemişti ama şimdi gözlerim açılmıştı. Onun hayatımda olmasının nasıl bir şey olduğunu hatırlamak zorunda kalmıştım. Bu bilgiyi geri almanın bir yolu yoktu. Daha fazla zarar görmeden de çekip gidemezdim.

Onu güvende tutmam emredilmişti ve bunu yapmak için ona yakın olmam gerekiyordu. Onu uzaktan koruyabilsem bile, kendimi nefes almaktan alıkoyamadığım gibi onu da bir kol boyu uzakta tutamazdım. Eğer ona yakın olacaksam, her şeyini isterdim. Ama aramızda her zaman o kadar çok sır olacaktı ki, başarısız olmaya mahkumduk. Onunla bir şeye başlamak berbat bir şeydi ve sadece kanlı bir felaketle sonuçlanabilirdi, ama bundan başka bir yol göremiyordum.

Sofia ile sıradan bir arkadaşlık kavramı gülünçtü.

Yıllar geçtikçe, onu görmekten ne kadar uzun süre kaçınırsam, özlem o kadar az belirginleşti, ama yine de aklımın bir köşesinde duruyordu. Artık tadına baktığıma göre, tüketimimi azaltmanın bir yolu yoktu. Kendimi onun içine gömmek, onu kollarımın arasına almak ve asla bırakmamak istiyordum.

İşte bu şekilde kendimi onun evinde, arka avlusunun gölgesinde lanet bir sürünge gibi otururken buldum. Enzo'ya güvenlik kayıtlarındaki varlığımı açıklamak için evi izlediğimi söylemiştim. Onlarla kutlamaya gelmemi önerdi ama ben reddettim. Sofia aniden ortaya çıkmamdan zaten şüpheleniyordu, bunu belli etmeme gerek yoktu.

Onu ve ailesini büyük salonlarında mezuniyetine kadeh kaldırırken izledim. Yüzünde mekanik bir gülümsemeyle adım adım ilerliyor, mutlu mezun rolünü oynuyordu. Ailesinin varlığı mı gecenin tadını çıkarmasını engelliyordu, yoksa başka bir şey mi vardı?

Ailesiyle hiçbir zaman iyi geçinemedi. Onlardan şikâyet ederdi ama ona soru sorduğumda konudan kaçardı. Anlayabiliyordum - babamla yıllardır konuşmuyorduk ve arkadaşlarımla o pislik hakkında konuşmak bir yana, yapmak istediğim son şey onu düşünmektir. Nasıl bakarsanız bakın aile zor bir şeydi ve Sofia hiçbir zaman ailesinin geri kalanı gibi olmamıştı.

Küçük partilerine katılma planım olmadan kutlamalarını izledim. Yaklaşık bir saat boyunca düşüncelerimle uğraştım, zaman öldürdüm ve içimde mayalanan saplantıya pervasızca kapıldım. Ona olan tutkum, Doğu Yakası'nı bir kar dağına gömmeyi hedefleyen kötü bir poyraz gibiydi. Oluşumunu görebiliyordum ve etkilerinin yıkıcı olacağını biliyordum ama onu durdurmak mümkün değildi. Tek yapabildiğim serpintiye hazırlanmaktı.

Gölgelerde oturup sapık eğilimlerimi kendime saklayacağımı düşünmüştüm. Ancak Sofia dışarı adımını atar atmaz küçük planım bozuldu. Bir saat önce oturduğum sandalyeden, kollarını kendine sarıp verandanın korkuluklarına doğru yürümesini izledim. Profilini sadece kısa bir süre görebildim

- yumuşak ay ışığında korunmasız yüz hatlarına bir anlık bir bakış. için

Başka biri olsa sadece yorgun görünebilirdi ama onun tamamen kaybolmuş olduğunu anlamam için sadece bir bakış yetti.

Kaslarım karanlıktan fırlayıp, bensiz kendini asla evinde hissedemeyeceğini anlayana kadar onu kaçırma dürtüsüyle seğirdi. Ama aynı hızla kendime bunun neden bu kadar boktan bir fikir olduğunu hatırlattım ve bunun yerine onu izlemeye ve ne düşünüyor olabileceğini merak etmeye devam ettim. Yıllar önce aynı verandada buluştuğumuz zamanları mı hatırlıyordu yoksa bu, sevdiği tek kadını kendinden uzaklaştırmış bir adamın hüsnükuruntusu muydu?

Yaptığım şey için kendimi asla affetmeyecektim ama bu gerekliydi.

Sofia'yı korumak kendi bencil arzularımdan çok daha önemliydi. O her zaman çok masumdu, sadece bir sanatçının bilebileceği hayali bir dünyada kaybolmuştu. Ona ailesinden bahsetmek, o karanlığı hayatına sokmak asla bana düşmezdi ve eğer onu ve kendi sırlarımı saklamaya çalışsaydım, kaçınılmaz ayrılık daha da felaket olurdu. O yolu terk etmiştim ve şimdi bir dolambaçlı yol beni aynı çıkmaz sokağa geri döndürmüştü. Bu kez çıkış ya da U dönüşü yoktu. Bundan geri dönüş yapamazdım. Bu sefer her şeyin nasıl sonuçlanacağını en ince ayrıntısına kadar görecektik.

Kendimi daha fazla tutamayarak soğuk metal sandalyeden kalktım. "Tıpkı eski günlerdeki gibi, değil mi?" Sesim kadife gökyüzünü kesen sivri bir bıçak gibiydi.

Sofia bir solukla irkildi ve telaşla etrafında döndü. "Nico! Burada ne işin var senin? Ödümü kopardın." Birkaç saniye içinde Sofia'nın yüzünde önce şaşkınlık, sonra korku ve en sonunda da çenesini kaldırıp suya doğru dönerkenki tedirginlik ifadeleri belirdi.

Aramızda sadece birkaç santim bırakarak korkuluklara doğru ilerledim. "Tebrikler," dedim usulca -benim özür dileme versiyonum. Bir parçam onu tekrar göğsüme çekmek ve kendini güvende hissedebileceği sıcak kollarımla sarmak istiyordu ama bu jestin takdir edilmeyeceğini biliyordum.

Titrek bir nefes, dudaklarından süzülen belli belirsiz bir bulut oluşturdu. "Teşekkürler." "Bu büyük bir başarı ama o kadar da heyecanlı görünmüyorsun."

"Öyleyim. Sadece aklımda çok şey var." Gözleri alaycı bir hareketle bana kaydı. "Bana burada ne halt ettiğini söylemek ister misin?"

"Seni görmek istedim."

"Bu gece burada değil. Hayatımın geri kalanında olduğu gibi burada. Neden şimdi? Neler oluyor?" Dönüp kalçasını korkuluklara dayadı ve tüm dikkatini bana verdi. Ben de onun duruşunu yansıttım ve narin yüz hatlarını inceledim.

Dalgalı saçları başının üstünde gevşek bir şekilde toplanmıştı ve kızarmış yanakları gecenin serin havasında pembeleşmişti; bunlar bir araya geldiğinde, yatağıma yayılmış ve doymuş bir şekilde ne kadar nefes kesici görüneceğine dair lezzetli bir ipucuydu. Soğuk hava bile bu görüntüyü hayal ettikten sonra sertleşmemi engelleyemedi. Aşağıya bakıp zihnimdeki gezintinin kanıtlarını görmeyeceğini umarak paltomu silktim ve dar omuzlarına sardım.

"Çok uzun zamandır soğuktasın. Donarak öleceksin." "Soruma cevap vermedin."

"Sizin için iyi bir cevabım yok. Ailen sana ulaştı ve bu beni düşünmeye itti. Bir şey diğerine yol açtı ve şimdi tek düşündüğüm sensin."

"Böyle şeyler söylemeye devam edemezsin," diye fısıldadı, gözleri benimkileri arıyordu.

"Neden olmasın? Gerçek bu. Senin için istediğim tek şey buydu; doğru, gerçek bir şey." Ona verebileceğim tek şey yalanlar ve aldatmacaydı. Hayatımızın her gününü onun yüzüne karşı yalan

söyleyerek geçirirsem kendimle yüzleşmezdim.

"Gerçek her zaman güzel değildir."

Bilmiyor muydum? Sözlerindeki ısrırganlığa şaşırdım ve yıllar boyunca onun hayatında neleri kaçırdığımı merak ettim. Birinin ona zarar vereceği düşüncesi yumruklarımı öfkeyle sıkımda tutmama neden oldu. "Bu dünyanın ne kadar çirkin olabileceğinin farkındayım. Tam da bu yüzden ayrıldım."

"Beni korumaya çalıştığını söylemenin kandırılmış yolu bu mu?" diye karşılık verdi, gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Kandırılmadım. Seni koruyordum. Ben iyi bir adam değilim. Sana verebileceğimden çok daha iyisini hak ediyorsun." Duygularım beni ele geçirmeye başlamıştı. Elimi saçlarımın arasında gezdirerek öfkemdeki ani yükselişi yatıştırmaya çalıştım.

"Bu senin vereceğin bir karar değildi." Sözlerini tükürürken parmağı göğsüme saplandı. "Sana hiç aşkımın koşulları olduğu izlenimini verdim mi? Kimsenin mükemmel olmadığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Sen kendi ışığını görmemiş olabilirsin ama benim için yaz güneşi kadar parlaktın. Beni terk ettiğinde, karanlığın içinde boğuldum."

"Sana sunacak hiçbir şeyim yoktu-" Sözümü bitiremeden, sözümü kesti.

"Tek istediğim senin aşkıydı," diye tısladı, gözleri akmayan yaşlarla cam gibiydi.

İkimiz de sessizleştik, beynimdeki beyaz gürültüyü delip geçen tek ses nefes alış verişlerimizdi. Sözleri beni şaşırtmıştı. Bildiğimi sandığım her şeyi sorgulamama neden olmuştu... çok emin olduğum her şeyi.

Siktir!

Aynı tuzaklara daha önce de düşmüştüm -kendimi sorgulamış ve şüphelerimi tartışmıştım- ve o mayına tekrar düşmeyecektim. Kendime yeniden düşünmek için zaman tanımadan omzumu Sofia'nın karnına yerleştirmek üzere indirdim ve onu havaya kaldırdım.

"Ne halt ediyorsun sen? Nico! Beni yere bırak!" Ellerini sırtıma vurdu ve ben de çırpınan bacaklarını göğsüme yaklaştırarak sabit tuttum.

Hemen bir elimi tuttum ve kışının yanağına sert bir tokat indirdim. "Komşuları uyandırmadan önce şu gürültüyü kesin." Verandadan çıkmak için döndüm ve Enzo'nun içeriden bize baktığını gördüm. Başımı bir ton belaya sokup sokmadığımı merak ederek uzun bir süre onun sert bakışlarını üzerimde tuttum, ama yaşlı adam sadece karısına doğru döndü.

Sofia'nın kışına vurduğumda yaşadığı şok, Enzo'yla konuşmam sırasında onu sakinleştirmişti ama merdivenlere doğru bir adım attığım anda protestosuna yeniden başladı. "Tanrı yardımcım olsun, eğer beni yere indirmezsene öyle bir çılgılık atacağım ki komşulardan fazlasını uyandıracağım."

"Sana hiç kızginken çok tatlı olduğunu söyleyen oldu mu?" Onu evin etrafında taşımaya devam ederken sırtarak sordum.

"Nico Conti, ben *ciddiyim*. Beni ailemin evinden öylece çalamazsın."

"Baban bizi gördü. Benimle olduğunu biliyor."

"Sanırım bu her şeyi yoluna koyuyor? Beni nereye götürüyorsun? Bu çok saçma," diye homurdandı ve arkama bir tokat attı.

"Dikkatli ol, misilleme yapmaktan çekinmem."

"Görünüşe göre, yapmak istemediğiniz pek bir şey yok."

Ah, Sofia. Ne kadar haklı olduğunu bilmiyorsun.

Arabamın yolcu kapısını açtım, sonra onu yere bıraktım. "Atla."

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum," dedi meydan okurcasına, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Sofia, sana zarar vermeyeceğim. Yapmam gereken bir iş var ve açıkça konuşmamız gereken

şeyler var, bu yüzden

benimle geliyorsun. Şimdi arabaya bin." "Bana zarar vermeyeceğini nereden bileceğim?" "Seni hiç incittim mi?"

Gözleri onun yerine cevap verdi. O ela derinliklerdeki çiğ acı içimi parçaladı.

Elimi uzatıp gözlerinden bir tutam saçı çektim. "Kastettiğim bu değildi Uğur Böceği. Sana asla el kaldırmam."

Bakışları düştü ve yolcu koltuğuna kaymadan önce bir nefes çekti. Kapıyı kapatmadan hemen önce "Bunu yaptığımı inanamıyorum," diye mırıldandı.

Sürücü tarafına doğru yürürken sırtıttım. Ben de en az onun kadar şaşırmıştım, ancak olayların beklenmedik bir şekilde gelişmesi konusunda daha iyimser olduğum açıktı. Onunla baş başa kalmak zor bir ihtimaldi ve şimdi ihtiyacım olduğu sürece benim olacaktı. Ne söyleyeceğimi bilsem cehenneme giderdim ama onu yalnız yakalamak bir başlangıçtı.

"Jersey City'de biriyle kısa bir toplantım var. İşim biter bitmez seni geri getiririm," diyerek küçük bir taviz verdim ve kızgınlığını azaltmayı umdum.

"Cuma gecesi saat 10'da mı?" Durakladı, gözlerini bana dikti. "Şimdi tam olarak ne yapıyorsun?"

"Ben profesyonel bir boksörüm. Yaşamak için dövüşüyorum."

Parmaklarının tüy kadar hafif dokunuşu parmak eklemlerimin derisi üzerinde gezinmeden önce araba birkaç dakika sessiz kaldı. Daha doğrusu parmak eklemlerimdeki yara dokusu. Derim sayılamayacak kadar çok kez yarıp iyileştiği için benekli ve engebeliydi. Tüm eklemler yaralanmalardan ve yanlış kullanımdan dolayı kalınlaşmış, ellerime huysuz bir görünüm vermişti.

"Peki ya piyano? Hâlâ çalıyor musun?" diye sordu sessizce.

"Pek sayılmaz. Gerçi annem onu ziyaret ettiğimde çaldırıyor."

"Neden olmasın? Çalmalısın. Eskiden oynamayı severdin."

Omuz silktim, gözlerimi yoldan ayırmadım. "Sanırım ilham gelemeyecek kadar meşguldüm."

Özel okulumuzda öğrenciler için piyano dersleri seçeneği vardı. Altı yaşında müzik okumayı öğrenmeye başladığımda çok heyecanlanmıştım. Annem evde pratik yapabilmem için satılık eski püskü bir piyano buldu ve bu benim en sevdiğim kaçışlarımdan biri oldu. Dünyam değiştiğinde piyano çalmayı bıraktım çünkü yeni hayatımda buna yer yoktu.

"Bu çok saçma. Müzik çalmak için her zaman vakit vardır." Kucağındaki görünmez tüyleri silerken nefesinin altından konuştu.

Cevap vermedim. Söyledikleri doğrudu ama bunu tartışmaya hiç niyetim yoktu. "Annen nasıl? İyi mi?" diye sordu kısa bir sessizlikten sonra.

"Evet. Babamdan boşandıktan sonra hayatı daha iyiye gitti. Başlarda biraz zordu ama uzun vadede kesinlikle bir gelişme oldu. Queens'e taşındı ve küçük bir fırında çalışıyor. Ona yardım etmeye çalışıyorum ama çok inatçı." Annem mutsuz olsaydı konuyu zorlardım ama o bağımsızlığının tadını çıkarıyordu.

"Sanırım boks iyi para kazandırıyor," diye mırıldandı, gözleri arabamın birinci sınıf özelliklerine takılmıştı. "Dövüşmeye devam edeceğini hiç düşünmemiştim. Bunun bir tür evre falan olduğunu sanıyordum." Başını koltuk başlığına yasladı, gözleri kapalıydı.

Sözleri ikimizi de aramızdaki ilişkiyi kopardığım güne geri götürdü. Arabada ağır bir sessizlik vardı, gerginlik o kadar yoğun ki camların her an buğulanmasını bekliyordum. İkimiz de cevap

vermedik, ikimiz de

kendi düşüncelerimizin içinde kaybolmuştuk. Olanları nasıl düzeltereğime dair hiçbir fikrim yoktu. Medeni yetişkinler gibi konuşmak iyi bir başlangıç gibi görünüyordu ama bundan sonrasını kimse tahmin edemezdi.

Birkaç dakika geçtikten sonra, Sofia'nın gözlerini kapattığını ve dudaklarını şehir ışıklarının kehribar rengi parıltısında usulca ayırdığını görmek için baktım. Yolcu camından yansıyan canlı renkler yüzünü çerçeveliyor, onu resimlerinden birindeki bir görüntüye benzetiyordu.

Kesinlikle nefes kesiciydi ve belli ki biraz çakırkeyifti.

Birkaç kadeh şampanya içmişti. Bu ve günün heyecanı arasında uykunun cazibesine yenik düşmüştü. Her ne kadar bana güvenmediğini iddia etse de, benim yanımda uyuyacak kadar rahattı. Bu bilgi, verebileceği tüm argümanlardan çok daha anlamlıydı. Bunu biliyordum. Bilinçaltı bunu biliyordu. Bedeni bile aramızdaki açıklanamaz bağın kurbanı olmuştu. Kalbinin de aynı şeyi yapması an meselesiydi.

Rahatsız edilemeyecek kadar huzurluydu, bu yüzden buluşma yerine doğru ilerledim ve arabayı ışıkların onu rahatsız etmeyeceği gölgelik bir yere park ettim. İşimi nasıl açıklayacağımdan emin değildim, bu yüzden uyuyacağı için rahatlamıştım.

Kaptan olarak üstlenmeye başladığım görevlerden biri de diğer aileleri gözetleyen bazı bağlantılarımızla görüşmekti. Haydutlar Motosiklet Kulübü çok eskiden beri vardı. Onlarla ve diğer birkaç çeteyle iş ilişkisi sürdürmenin değerini anlamıştık, oysa eski tip mafyalar haydut olarak gördükleri herhangi biriyle ilişki kurmaya burun kıvrırırlardı.

Deneyimlerime göre, kulüp üyeleri büyük farklılıklar gösteriyordu, yani bazıları diğerlerinden daha katlanılabilirdi. Bu özel buluşma Gallo ailesini kontrol etmek için gerekliydi. Sal'in kurduğu küçük tuzak bizi onlarınkilerden birini vurmuşuz gibi gösterdikten sonra Gallo'larla aramızdaki gerilim tavan yapmıştı. Aile içinde iPhone kullanıyorduk ve telefon dinlemelerinden endişe etmiyorduk ama aile dışındaki iletişim en iyi yüz yüze yapılıyordu. Eğer bilgiye ihtiyacımız varsa, bu rayların üzerinden bir yolculuk anlamına geliyordu.

Preacher ve Dutch'ın beni beklediği yere doğru yürümeden önce Sofia'yı rahatsız edip etmediğimi iki kez kontrol ederek arabadan olabildiğince sessizce indim. Gabe beni tanıştırmak için son buluşmasında yanında getirmişti ve motorcuları anlaşılır, ayakları yere basan adamlar olarak gördüğümde rahatlamıştım. Bu tür durumlar tehlikeli olabiliyordu, bu yüzden güvenilir bağlantılara sahip olmak hoşuma gidiyordu.

İki adam deri kıyafetleriyle bisikletlerinden çok da uzak olmayan bir tuğla binaya yaslanmış duruyordu. Dışarısı ne kadar soğuk olursa olsun, motorcuların renklerini görülebilecek bir yerde sergileyeceklerine her zaman güvenebilirdiniz - bu bir ceket ya da on farklı katman anlamına gelse bile. Onların kültürü bana göre değildi. Bizim daha sade varoluşumuzu tercih ederdim ama yine de ilgi çekici buluyordum.

"Vaiz, Dutch, sizi görmek güzel." Yaklaşırken elimi uzattım, Vaiz'le tokalaşırken Dutch sıradan bir yumruk tokuşturmayı tercih etti.

"Neler oluyor, Nico?" diye sordu Vaiz, ikilinin sözcüsü. "Pek bir şey yok.

Atık yönetiminde işlerin nasıl gittiğini öğrenmek istedim."

Beş Ailenin her biri farklı bir alanda uzmanlaşmıştı. Bazı alanlarda birbirleriyle örtüşüyorlardı, ancak çoğunlukla sınırlar net olacak şekilde çizilmişti. Lucciano'lar şehirdeki inşaat sektörüne hükmediyordu. Önceleri Gallolar beton piyasasını ele geçirmişti ama asıl işleri atık yönetimiydi. Çöp bidonlarınızın dolup taşmasını istemiyorsanız Gallo'larla iyi geçinmeniz gerekiyordu.

Yaşlı adam, ancak bir ömür boyu zorlu bir yaşamla elde edilebilecek çakıllı bir sesle, "Sessizdi; neredeyse alışılmadık bir şekilde," dedi.

"Yaşlı adamdan haber var mı?" Gallo'nun patronunun delinin teki olduğu bir sır değildi. Son aylarda sessizleşmişti ama yıllardır süregelen dengesiz davranışları herkesi temkinli olmaya itiyordu.

"Hiç ses yok."

"Peki ya Sal?"

"Rüzgarın içinde. Hangi deliğe girdiğini bilmiyorum ama çok derin." Bir an durakladı, gözleri etrafı süzüyordu. "Söylentiye göre Ruslar da onu arıyormuş. Görünüşe göre senden de pek memnun değiller."

"Farkındayız." Başımı salladım. "Bilgi için minnettarım. Başka bir şey duyarsanız, ne yapacağınızı biliyorsunuz."

"Sizinle iş yapmak her zaman bir zevktir beyler."

Bir kez daha el sıkıştığımızda ağır keçi sakalının arasından gülümsediğini görebiliyordum. Arabaya doğru yürürken zihnim giderek artan tehlikeleri ve Sofia'yı nasıl güvende tutacağımı hesaplamakla meşguldü. Yanına yaklaşmama izin vermesi beni biraz rahatlatmıştı ama işimi tam olarak yapabilmem için yanında kalmam gerekecekti ve bu hiç de iyi olmayacaktı.

Sürücü koltuğuna geçtiğimde Sofia artık uyumuyordu. Bulduğum şey, on altıncı yaş gününden beri yaşamadığım bir şekilde midemi bulandırdı.

Sofia dizlerini sıkıca göğsüne çekmiş, gözleri fal taşı gibi açılmış ve derisindeki kan tamamen çekilmiş bir halde oturuyordu. Arabaya bindiğimde beni fark etmedi. Dehşete kapılmış bakışları Preacher ve Dutch'ın bisikletlerini sürdükleri yere yapışmıştı.

"Sof, bebeğim. Neyin var?" Uzanıp yüzünü kendime çevirdim ve bakışlarını benimkine kilitlemeye zorladım.

Küçük, sık nefesler alıyordu; nefes nefese kalmasına saniyeler kalmış olmalıydı. Beni görmek onu içine düştüğü kabustan çekip çıkarmış, bu da bir duygu seline yol açmıştı. Gözleri yüzümde gezindi ve gördüklerine inanamıyormuş gibi titreyen elini uzattı. Bir an sonra kendini bana doğru fırlattı, dudakları benimkilerle çarpıştı. Beni sadece öpmekle kalmadı, sanki son yemeğiymişim ve doyamıyormuşum gibi ellerimle beni kendine çekti.

Her ne kadar kendimi onun dokunuşunda kaybetmek istesem de, bir şeylerin korkunç derecede yanlış olduğunu biliyordum ve sorunu ele almam gerekiyordu. Çılgınlığı hafiflediğinde, yüzünü avuçlarımda içinde nazikçe tutarak kendimi nazikçe çektim. "Neler oluyor Sofia?" Yumuşakça sordum.

Gözleri kapandı ve gölgeli yüz hatlarında yıkıcı bir acı ifadesi belirdi. "Onu öldürdüler... Ben sadece izledim ve onu öldürdüler."

Neden bahsediyor bu? Koltuğumu geriye kaydurdım ve onu kucağıma aldım. Kollarıma kolayca yerleşti, başını çenemin altına soktu.

"Uğur Böceği, açıklamana ihtiyacım var," diye bastırdım, hayal kırıklığının arttığını hissediyordum. Soğukkanlılığımı korumak kolay değildi ama şu anda ona yardım etmek kendimi kaybetmekten daha önemliydi. "Kim öldürüldü?"

"Marco." Bu tek kelimedeki ömür boyu sürecek bir kalp kırıklığı yatıyordu.

Ağır dozda özlemle ağırlaştırılmış keder ve pişmanlıktı.

Ondan sadece birkaç kez söz edildiğini duymuş olsam da Sofia'nın kardeşinin adının Marco olduğunu biliyordum. Umutsuzluğunu göz önünde bulundurduğumda, bahsettiği kişinin o olduğundan hiç şüphem yoktu. Kardeşi o küçükken öldürülmüştü ama buna tanık olduğunu

bilmiyordum.

"Kardeşinin öldürüldüğünü gördün mü?" Sorulması yürek burkan bir soruydu ama bilmem gerekiyordu.

Kalbim kulaklarımda çarparken o tamamen hareketsiz bir şekilde oturuyordu ve her saniye sonsuza kadar uzuyormuş gibi görünüyordu. Ona bu kadar odaklanmamış olsaydım, göğsüme doğru attığı minik baş hareketini kaçırabilirdim.

Aman Tanrım.

Bunu nasıl bilemedim? Kardeşinin ölümünden sonra çocukken harap olmuştu ama ben hep bunun onun yas tutma şekli olduğunu düşünmüştüm. Kardeşinin ölümünü izlemenin travmasına maruz kaldığına dair hiçbir fikrim yoktu. Nasıl olduğunu hatırlamaya çalıştım ama çok küçüktüm ve bu olay nadiren konuşulurdu.

Sonra aklıma geldi. Onu öldürdüklerini söyledi.

Vaiz ve Dutch'ı mı kastetmişti? Çocuk yıllar önce ölmüştü ama bu tamamen mümkündü. Daha fazla bilgi için zorlamaktan nefret ediyordum ama başka seçeneğim yoktu. Ne gördüğünü bilmek zorundaydım. Katilleri teşhis edebiliyorsa, Enzo'nun da bilmesi gerekiyordu.

Çocukken onları tarif edememiş miydi? Elbette, Enzo onun olaya tanık olduğunu biliyor.

"Sofia, konuştuğum o iki adam... Marco'yu onlar mı öldürdü?"

Başını hafifçe salladı. Ondan alacağım tek şeyin bu olacağını düşünmüştüm, ama sonra titreyen, çocuksu bir sesle konuştu. "Onlar değil, onlar gibi adamlar. Yelekli adamlar. Korkunç adamlar," diye fısıldadı. "Sinemaya gitmiştik ve ben arabada uyuyakalmışım. Uyandığımda Marco'nun vurulduğunu gördüm. Babam... sanırım onları öldüresiye dövdü. Benim uyuduğumu sanıyordu. Onlara hiç söylemedim. Kimseye söylemedim. Seni o adamlarla izlemek, tıpkı o geceki gibiydi. Arabada uyandım ve seni yelekli iki adama doğru yürürken gördüm. Sanki o geceyi tekrar yaşıyordum." Gözyaşları solgun yanaklarından aşağı süzülürken geri çekildi ve bana baktı. "Seni de öldürecekler diye çok korktum."

Dondum kaldım.

Kesinlikle şaşkına
döndüm.

Her şeyi görmekle kalmamış, kimseye de söylememişti. Onca yıl çok yakındık ve bana bile söylememişti. Olayı bana anlatamamasının bana olan güveninin bir kanıtı olmaktan çok kendi travmasıyla ilgili olduğunu bildiğim için içimdeki küçük acıyı gömdüm. Kalbim onun için paramparça oldu, tek başına katlanmak zorunda kaldığı dehşet karşısında binlerce parçaya bölündü.

"Ben iyiyim Uğur Böceği," diye onu rahatlattım, daha fazla gözyaşı taşarken yanaklarını kuruladım. "Seni korkuttuğum için çok özür dilerim. Hiçbir fikrim yoktu."

"Kimse bilmiyor ve sen de onlara söyleyemezsin. Bana söz ver, Nico. Babama söylemeyeceğine söz ver." Sözleri aniden aceleci ve telaşlıydı, neden korktuğunu merak etmemize neden oldu.

"Ailenin bilmesi gerekiyor, Sof. Bunu neden onlardan saklamak isteyesin ki?"

Gözleri panik içinde sağa sola kaydı ve kucağımdan inmeye çalıştı ama ben onu sıkıca tuttum. "Anlamıyorsun," diye yalvardı ellerini sıkarak.

"Anlamama yardım et. Ailen neden senin tanık olduğunu bilmiyor?"

"Çünkü sorular sorarlardı, tıpkı şu anda senin yaptığın gibi."

Gözlerimi kıstım, şüphe boynumdaki kasları gerdi. "Başka neyi bilmelerini istemiyorsun? Ne gibi sırlar saklıyorsun?"

Dudakları konuşmayı reddederek sıkıca birbirine yapıştı.

"Lanet olsun, Sofia! Bana iyi bir sebep göstermediğin sürece böyle bir konuda sessiz kalmamı nasıl beklersin?" Duygularım üzerindeki sıkı kontrolümü kaybetmiştim. O sadece

Beni ne kadar zor bir duruma soktuğunu biliyordum ama bu işimi kolaylaştırmadı.

"Sana yalvardığım yetmiyor mu?" diye sordu sessizce, gözleri ciddiyetle yalvarıyordu. Yüzümün sert hatlarını inceleyip vermeyeceğimi anladığında, yenilgiyle başını geriye attı. "Babam tehlikeli bir adam. Bildiğimi bilmiyor. Eğer ona söylersen, her şeyi değiştirecek koca bir solucan kutusu açmış olursun."

Ciğerlerim tüm hareketlerini durdurdu. Hava boğazımda düğümlendi ve midem çalkantılı denizlerde bir okyanus gemisindeymişim gibi çalkalandı.

O biliyordu.

Her zaman biliyor muydu?

Onun bilmesini istemediğim için kaybettiğimiz onca yıl - o karanlığın ona dokunmasını istemediğim için - hepsi boşuna mıydı?

Bir volkanın içindeki sıvı magma gibi öfke içimin derinliklerinden yükseliyor ve serbest bırakılmayı talep ediyordu. Ona yönelik değildi ama yine de oradaydı. Kaderin bize dağıttığı el için öfke - hiç kimseye ve herkese aynı anda. Çelik gibi bir kontrolle öfkemi, Sofia'yla kaydettiğim tüm ilerlemeyi mahvetmeyeceği daha sonraki bir zamanda dışa vurmak üzere içimin derinliklerine ittim.

"Tamam." Sıkılmış çenemden zorla çıkarabildiğim tek kelime buydu.

Kirpiklerinin arasından bana baktı, alt dudağını çiğnerken yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Teşekkür ederim, Nico."

Onun tatlılığına karşı koyamayarak ağzımı alnına dayadım, nefis kokusunu içime çektim ve bunu içimdeki kafesteki canavarı sakinleştirmek için kullandım. "Seni eve götürme vakti geldi." Koltuğuna geri oturmasına yardım ettim ve aramızda büyüyen boşluğu dolduran soruları hissedebiliyordum. Neden bu kadar uzaklaştığımı, babası hakkında neden daha fazla soru sormadığımı merak ediyor olmalıydı ama cevaplar için baskı yapmadı. Bir anda işler tersine dönmüştü ve ben sessizlikten memnundum.

Staten Island'a dönüş yolunu tamamen sessizlik içinde yaptık. Olabileceklerin uçurumuna, sahip olabileceğimiz sonsuz sayıda olası geleceğe dalmamaya çalıştım. Tek yapabildiğim şimdi ve burada yaşamaktı ama bu bile bir gizemdi. Ailesinin evine vardığımızda çözüme Jersey'den ayrıldığımız andakinden daha yakın değildim.

Sofia'yı ön kapıya kadar geçirdim. Yanında anahtarı yoktu, bu yüzden kapıyı çaldık ve birkaç dakika sonra soğukkanlı bir Enzo tarafından karşılandık.

İçeri girdiğimizde Enzo, "İkinizin bu gece geri gelip gelmeyeceğinizi merak ediyordum," dedi. "Kusura bakma baba. Konuşacak çok şeyimiz vardı. Artık çok yorgunum, sanırım yatmaya gideceğim."

Enzo'nun meraklı bakışları üzerime düştüğünde bir tuğla duvara çarptı. Adama ne söyleyeceğim ya da söylemeyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden yüz hatlarımı mutlak bir duygu boşluğuna dönüştürdüm. Sofia'ya üst kata kadar eşlik etmeme izin vermek için kenara çekildiğinde gözleri bir nebze daraldı ve çenesi kalktı.

Enzo'yla nasıl başa çıkacağımı tartışmaya o kadar dalmıştım ki Sofia'nın tüm konuşmamızı dinlediğini fark etmemiştim. Gözlerim sonunda onunkilere geldiğinde, farkına vardığı şey gözbebeklerini büyüttü ve burun deliklerini genişletti. İşte o zaman kartlarını göğsünde sıkı sıkı tutma konusunda ne kadar pratik olduğunu anladım. Babasının mafya bağlantısı ile eski erkek arkadaşı arasındaki noktaları birleştiren başka biri olsa şaşkınlığını gizleyemezdi.

Ama Sofia... onun tepkisi neredeyse fark edilmiyordu.

Merdivenlere doğru döndü ve beni de peşine takarak aceleyle çıktı, bu iyi oldu çünkü yatak odasının kapısını suratıma çarpmaya çalıştı. Neyse ki kapı kapanmadan önce ayağımı eşikten geçirmeyi başardım ve zorla içeri girdim.

"Onun için çalışıyorsun, değil mi?" diye tısladı, göğsü hırıltılı nefesleriyle inip kalkıyordu. "Bu yüzden mi gittin? Benim yerime kariyerini mi seçtin?"

"Elbette bu kadar basit değildi. Bunların hiçbirisi benim seçimim değildi. Kışa hazırlanan lanet olası bir sincap gibi kendi sırlarını biriktirirken sakın kendini haklı görmeye kalkma." Ben de aynı şekilde sessiz bir tonda karşılık verdim, ikimiz de tartışmamızın duyulmasını engellemeye çalışıyorduk.

"Sana Marco'dan bahsetmek hiçbir şeyi değiştirmezdi," diye karşılık verdi Sofia. "Ve sana babamdan bahsetmek bana düşmezdi."

"Oh, ama sana ondan bahsetmeliydim? Kulağa çifte standart gibi geliyor."

"Babam değil. Bana *senden* bahsetmeliydin. Sevdiğim kişi sendin. Bana bana *güvendi*."

"Bunun güvenle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey seni korumakla ilgiliydi. Bunu sana zaten söylemiştim. Seni o dünyaya sürüklemeyecektim."

"Ama babamın bu işe bulaştığını ve benim zaten boğazıma kadar mafyaya battığımı biliyordun ama yine de beni uzaklaştırdın. Bu doğru mu?" Gözleri parladı ve aramızdaki metal kapıların kapandığını hissettim.

"Babanın bağlantılı olduğunu biliyordum, evet."

"Yani bana gerçeği söylemek yerine çekip gittin." Bu sözlerle birlikte kilitler kapandı. Söyleyebileceğim hiçbir şey nüfuz edemezdi.

"On altı yaşında korkunç bir durumla karşı karşıya kaldığımda en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Eğer bu affedemeyeceğin bir şeyse, o zaman söyleyecek başka bir şey yok." Arkamı döndüm ve odadan çıktım, sesi beni geri çağırmak için hiç çalmadığında kalbim betonarme gibi sertleşti. İlişkimizin bu hale gelmesinde ikimiz de eşit derecede hatalıydık ve o bunu göremiyorsa yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Bölüm 11

Sofya

O zaman

"Üç ay boyunca ayrı kalacağız, sonra lise kanadında olacağım ve seni okulda bile zor göreceğim. Bu berbat bir şey." Nico siyah boyayı aldı ve boş tuvaline "berbat" kelimesini yazdı. Resim öğretmenimiz, final sınavına girdikten sonra okulun son haftasında resim yapmamız için bizi serbest bırakmıştı. Resim yapmak için bulabildiğim her fırsattan memnundum ama Nico sadece benimle vakit geçirmek için sınıftaydı. Ben gece gökyüzündeki yıldızların ışıltısını yakalamaya çalışırken, o da birlikte geçirdiğimiz kısıtlı zamana dair hayal kırıklıklarını dile getiriyordu.

"Birbirimizi görmenin bir yolunu buluruz ve gelecek yıl aynı öğle yemeği saatinde olma ihtimalimiz çok düşük." Taburemde dönüp ona baktım ve onun alışılmadık surat asışı karşısında gülümsememi gizleyemedim.

"Evet, doğru. Asla o kadar şanslı olamayız." Sekizinci sınıflar nadiren liselilerle birlikte öğle yemeği yerd, ama nadiren de olsa başka türlü bir program yapılamadığında bu gerçekleşirdi. Ben de en az onun kadar şüpheliydim ama onu neşelendirmek istiyordum. Okulun sonu yaklaştıkça, sırayla durumumuzla ilgili hayal kırıklığı nöbetlerine giriyorduk. Görünüşe göre bugün takıma tezahürat yapma sırası bendeydi.

"Her şey daha kötü olabilirdi. Ben yatılı okula gidebilirdim ya da ailen seni devlet okuluna verebilirdi." Ona cesaretlendirici bir bakış attım. Cevap olarak kaşlarını çatınca, uzun tahta fırçamı kaldırdım ve burnunun ucuna beyaz boya sürdüm. Bir kalp atışı boyunca ikimiz de yaptığım şey karşısında afallamış bir şekilde birbirimize baktık. Transı bozarak bir kahkaha patlattım ve kıkırdama krizine girerek iki büklüm oldum.

Nico sonunda pes etti, yüzüne geniş bir sırıtma yayıldı. "Oldukça komik olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Komik olduğumu biliyorum."

"Eğer kendinden bu kadar memnunsan, küçük pisliğini temizleme şerefini de sen üstlenebilirsin." Başını sallayarak bileğimden tuttu ve beni odanın arkasına doğru çekti. Diğer öğrenciler bizim maskaralıklarımızı görmezden gelerek resim yapmaya devam ediyorlardı ve öğretmenimiz odanın ön tarafında sınav notlarını vermekle meşguldü.

Büyük lavaboya doğru yürüdüm ama kağıt havlu dispenseri boştu. "Yeni bir paket havlu getireyim."

Nico da benimle birlikte çok çeşitli sanat malzemeleriyle dolu büyük malzeme dolabına girdi. İkimiz de küçük odayı kaplayan rafları tarayarak kâğıt ürünleri aradık.

"İşte," dedim, üst raflardan birindeki karton kutuyu göstererek.

Nico bir adım daha yaklaştı, gözleri raftan aşağıda durduğum yere kaydı. Yüz hatlarına ciddiyetsizlik girişimimle getirdiğim yumuşaklık kayboldu, kararlı bir yoğunluk kobalt gözlerini kararttı. Vücudu benimkine yaklaştı, ta ki vücut ısısının bana dokunduğunu, beni baştan çıkardığını hissedene kadar. Bakışlarımız kilitlendi ve kafam gergin bir beklentiyle doldu.

Beni orada, sanat malzemeleri dolabında öpecekti.

Ama nerede olduğumuzun bir önemi yoktu. O öpücüğü o kadar çok istiyordum ki, umurumda

olsa tuvalette bile olabilirdik. Kalbim boğazımda düzensiz bir ritim tutturdu. Ellerim aniden ısındı ve

ter içinde, ne yapacağımı bilemez haldeydim. Bakışları benim iri gözlerimden hiç ayrılmaya da benimkiler onun dolgun dudaklarına doğru kaymaya devam ediyordu.

Gerçekte, dudaklarımızı bir araya getirmek için yavaşça inişi sadece birkaç saniye sürerken, sonsuzluk gibi hissettirdi. Sonra, milyonlarca kez hayal ettiğim o an nihayet gerçekleşiyordu. Sıcak dudakları usulca benimkilere değdi. Tek temas noktamız buydu ama o tek dokunuş tüm bedenimi elektriklendirmişti. İkimiz de hareket etmezken gözlerim kapandı, ikimiz de ilk öpüşmemizin hissinde kaybolmuştuk. Dil ya da hareket yoktu, sadece basit bir dokunuş vardı ama bu kalbimin aşkla kabarmasına neden oldu.

Geri çekildiğinde, yüzüm onunkiyle eşleşen geniş bir sırtıyla yarıldı.

"Bu yaz seni özlediğimde düşünmem için küçük bir şey," dedi utangaç bir şekilde, ellerini beceriksizce ceplerine sokarken.

"Seni görmenin bir yolunu bulacağım, söz veriyorum."

"Polisler bile beni uzak tutamaz. Şimdi sen yazılmadan önce lavaboya git, ben de havluları indireyim."

Talimatlarını izledim, getirdiği kutudan yeni bir paket havlu çıkardım, ardından lavaboda ıslatmak için paketten bir tane çıkardım. Burnunu hâlâ süsleyen beyaz boyayı nazik dokunuşlarla sildim.

"İşte, hepsi temizlendi." Ona gülümsedim ve gözlerinin öğretmenimizin çalıştığı yere kaydığını fark ettim.

"Masamıza dönsek iyi olacak gibi görünüyor." Çenesini kaldırarak bir işaret yaptı.

İzlendiğimizi fark edince döndüm ve aceleyle tabureme geri döndüm. Yirmi dakika sonra zil çaldığında Nico'nun tuvaline baktım. Siyah harflerin yerine, bir uğur böceğinin siyah noktalarıyla süslenmiş büyük kırmızı bir kalp çizmişti.

İkimiz de Nico'nun on altıncı doğum gününe kadar gün sayıyorduk. Ayrı geçirdiğimiz yazları atlatmış ve okulda birbirimizi beklediğimizden daha fazla görmüştük ama yine de istediğimiz zaman birlikte olabileceğimiz zamanların özlemini çekiyorduk. Yürüme mesafesinde oturmuyordu ve Staten Island'da şehirdeki gibi toplu taşıma araçları yoktu, bu yüzden okul dışında birbirimizi görmemiz zordu. Ehliyeti olan Nico beni istediği zaman ziyaret edebiliyordu.

Büyük gün geldiğinde, her Çarşamba olduğu gibi başladı. Sabah rutinimi aceleyle tamamladım, sonra okula gittim ve Nico'nun peşine düştüm. Bu kez onu sabah kucaklaşması yerine parlak yeşil kâğıda sarılı doğum günü hediyesiyle karşıladım. Ailesinin fazla parası yoktu, bu yüzden sürekli bozulan dandik bir iPhone 3'ü vardı. Ona yeni çıkan iPhone 5'i vermek için aylarca para biriktirmiştım ve ona göstermek için sabırsızlanıyordum. Paketi ona doğru ittim, açacağı için çok heyecanlıydım ve yerimde zıplıyordum.

Hediye paketini iki saniye içinde parçaladı, içindekini gördüğünde kaşları birbirine çarptı. "Sof, bunu kabul edemem. Bu çok fazla."

"Antonico Conti, hediye mi reddetmeyi aklından bile geçirme. O telefon sayesinde istediğim zaman sana mesaj atabileceğim ve sen bana mesaj atmadığında telefonunun mu yoksa senin mi öldüğünü merak etmek zorunda kalmayacağım. Bu tamamen bencilce, o yüzden tartışmaya gerek yok." Kaşlarını kaldırdım ve ondan bir gülümseme aldım.

"Araba için para biriktirmiyor olsaydım, kendime yeni bir araba alırdım. Teşekkürler Uğur

Böceği, seni seviyorum.

"Eli boynuma dolandı ve dudaklarımı dudaklarına çekerek iffetli bir öpücük verdi. "Daha sonra, okulda olmadığımız bir zamanda, sana düzgün bir şekilde teşekkür edeceğim," diye kulağıma yakın mırıldandı.

Yanaklarım sıcaklıkla parladı. "Sonra gelecek misin?"

"Annem işten çıktı ve öğle yemeğinde beni alıp DMV'ye götürecek çünkü kuyrukları tüm gün sürüyor.

Bu öğleden sonra okulu kaçıracağım ama işim bitince tek başıma arabayla size uğrarım." Ona sıırttım, yüzündeki sevinci görmek beni çok mutlu etmişti. "Gececeğinden eminsin, değil mi?" "Bugün harika bir gün olacak. Bunu hissedebiliyorum."

İyimserliği bulaşıcıydı ve yanağıma bir öpücük daha kondururken kıkırdamama neden oldu.

"Pekâlâ, doğum günü çocuğu. Dolabıma gitmem gerek ama okuldan sonra görüşürüz. İyi şanslar!"

"Teşekkürler, Sof!"

Koridorda kasıla kasıla yürümesini izlerken başımı salladım ve ehliyet sınavında her şeyin yolunda gitmesi için küçük bir dua ettim. Nico hayatımın en güzel parçasıydı. Babamın mafya üyesi olduğu gerçeği dışında her şeyi onunla paylaşırdım. Ona ailemden bahsedip bahsetmemeyi defalarca düşündüm ama bir türlü yapamadım. Geçmişimin bu yönüyle ilişkimize gölge düşürmekten nefret ediyordum. İçimi dökmek için bir çıkış noktası olması dışında bir amaca hizmet etmiyordu, bu yüzden sırrın karanlıkta kalmasına izin verdim.

O akşam saat tam altıda Nico, babasının on iki yaşındaki Pontiac Grand Prix'sinin direksiyonunda sırtarak evime geldi. Onu karşılamak için dışarı koştum ve arabadan iner inmez kollarımı boynuna doladım.

"Başardın!" Beni ayağımdan kaldırırken çığlık attım.

"Sana yapacağımı söylemişim. Benden şüphe mi ettin?" diye sordu, beni tekrar yere indirirken. "Hayır, ama DMV hakkında korku hikayeleri duydum. Sadece senin için endişelendim."

"Burada neler oluyor?" Babamın sesi, istemeden açık bıraktığım ön kapıdan içeri girdi.

"Nico bugün ehliyetini aldı!" Gururla duyurdum.

"Yollardan uzak durmak için bir neden daha," diye alay etti babam.

Nico elimi tuttu ve bizi babamın durduğu yere doğru çekti. "Bay Genovese, Sofia'nın henüz biriyle çıkmasına izin verilmediğini biliyorum ama onu kutlama için Mike'ın Yeri'ne götürme şansım var mı?"

Nefesimi içime çektim ve tüm varlığımla yalvararak babama baktım.

Dudakları inceldi ve çenesini düşürdü. "Sadece hızlı bir tatlı ve bu tek seferlik bir istisna çünkü siz ikiniz çok uzun zamandır arkadaşsınız. Kız kardeşlerin çıkmak için on altı yaşına kadar beklemek zorunda kaldılar ve aynı şey senin için de geçerli. Anlaşıldı mı?"

Merdivenleri koşarak çıktım ve kollarımı babamın ortasına doladım. "Teşekkür ederim, baba!" "Kendine dikkat et," dedi karşılığında, gözleri Nico'ya dikilmişti.

"Teşekkür ederim, Bay Genovese. Onu kısa sürede geri getireceğim."

Arabaya atladık ve Mike's'a doğru kısa bir yolculuğa çıktık. Kasada Nico iki dilim çikolatalı kek sipariş ederek beni şaşırttı.

"Kalmıyor muyuz?"

Gözlerinde muzip bir parıltıyla sıırttı. "Babana seni yakında geri getireceğimi söyledim, bu

yüzden fazla zamanımız yok ve yapmak istediğim başka bir şey var."

Baş döndürücü bir heyecan parmak uçlarıma elektriksel bir vızıltı gönderdi. Kendi kendimize araba kullanma becerisine sahip olmak ilişkimize tamamen yeni bir boyut getiriyordu... keşfetmek istediğim bir boyut.

Arabaya geri döndüğümüzde, Nico bizi köşeyi dönüp park edebileceğimiz sahile götürdü

kayalık sahile bakıyordu. Güneş sağımızda batıyor, bakır güneş ışığının neon çizgileriyle dönüşümlü olarak su üzerinde uzun gölgeler oluşturuyordu. Manzara kesinlikle muhteşemdi ve kafamda hızla oluşan bir resim fikrini not ettim.

"Senin için bir şeyim var," dedi Nico utangaç bir sesle ve beni dalgın düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Benim için mi? Ama bugün *senin* doğum günün."

"Biliyorum ama senin almanı istiyorum ve bekleme konusunda berbatım." Avucunun içinde duran lacivert kadife kutuyu uzattı.

Küçük kutuyu ondan almak için uzandığımda elim titremeye başladı. "Nico, bana karşı çok tatlısın."

"Daha içine bile bakmadın. Bunun sadece plastik vampir dişleri olmadığını nereden biliyorsun?" diye nazikçe takıldı.

"Burada ölü bir solucan olabilir ve eminim ki buna bayılırım." "Her neyse, salak. Sadece aç."

Kapağı geri çekerken dudağımı ısırđım ve içindekiler karşısında nefesim kesildi. Gümüş bir zincirden sarkan karmaşık bir Eyfel Kulesi kolyesi vardı. Mücevherlerle süslü bir şey değildi ama herhangi bir elmastan çok daha değerliydi. Nico sanat dünyasını ne kadar sevdiğimi ve Paris'e gidip ünlü sanat eserlerini bizzat görmeyi ne kadar arzuladığını biliyordu.

"Bir gün sana dünyayı göstereceğim ve bu benim sana sözüm. Her yeri göreceğiz Uğur Böceği - Paris, Roma, Valencia- eğer yapabilirsem seni dünyadaki her müzeye götüreceğim." Sözleri o kadar içten ve samimiydi ki gözlerimi yaşarttı.

"Teşekkür ederim, Nico. Bu çok güzel." Gözlerimi ona diktim, onu öpücüklerle boğmak istiyordum. "Ama umarım hayatımızın geri kalanında burada, Staten Island'da kalsak bile seninle birlikte olduğumda mutlu olacağımı biliyorsundur."

Yumuşakça gülümsedi. "Dur, takmana yardım edeyim." Kolyeyi iri ellerinin arasına alarak kopçasını açtı ve kolyeyi başımın üzerine yerleştirdi.

Kafamı kaldırdığımda Nico birkaç santim ötemdeydi ve araba birden boğucu bir sığağa gömüldü. Gözlerim onunkilere kilitlendi ve etrafımdaki dünya yok oldu. Sokağa çıkma yasağı ya da ışıltılı okyanus, çikolatalı pasta ya da ertesi gün okul yoktu; sadece Nico ve ona olan hayranlığımı ifade etmek için duyduğum yoğun ihtiyaç vardı.

Dudakları, aramızdaki tüm tutku ve özlemi kapsayan bir öpücükle benimkilere çarptı. Daha önce de geçici öpüşmeler yaşamıştık ama hiçbirisi bu kadar ateşli ve yoğun olmamıştı. Dili dudaklarımı araladı ve ben onun lezzetli tadıyla inledim.

Her günün her dakikasını onun yumuşak dudaklarını dudaklarıma bastırarak geçirebilirdim.

Eli yüzümden omzuma indi ve yavaşça küçük göğsümün kenarını sıyırdı. Nefesim kesilerek elini çektim ve aşağıya baktım, nefeslerim sığ ve titrekti. Başparmağının küçük tümseği kavrayışını ve ardından yavaşça meme ucumun üzerinden geçişini dikkatle izledim. Gümleğimin ve sütyenimin içinde bile bu his ciğerlerimden nefesimi çaldı.

"Nico," diye nefes aldım, ne söylemek istediğimden emin değildim.

"Seni seviyorum Uğur Böceği. Seni zorlamak istememiştim. Sadece bir dokunuşa ihtiyacım vardı, hepsi bu." Sesi boğuklaşmıştı, bu da karnımdaki sıcaklığın daha da artmasına neden oldu.

"Ben de seni seviyorum ama... Emin değilim..."

Dudakları beni sakinleştirdi, zihnimin gerisinde dans etmeye başlayan endişe kıpırtılarını yatıştırdı. Eli saçlarıma döndü ve parmaklarını uzun dalgalarımın dolaştırdı. Uzun uzun öpüştük.

ilk resmi randevumuzu hayatımın en güzel gecelerinden biri haline getirdi.

Nico sonunda beni eve bıraktı, ancak ikimiz de pastamıza dokunmadık. O gece yatağıma uzandığımda, birlikte geçirdiğimiz bir saati kafamda sayısız kez canlandırdım, yüzüme geniş bir gülümseme yerleşti. O gece rüyalarımnda gelecekteki randevuları ve söz verdiğim yakınlaşmaları hayal ettim, Nico ile bunları yaşayacağım tek yerin hayal gücüm olacağından habersizdim.

Ertesi gün ya da bir sonraki gün okula hiç gelmedi.

Ancak dört gün sonra hayatta olduğunu öğrendim. Aynı gün kalbimi paramparça etti.

Bölüm 12

Nico

Şimdi

Hiç aceleci olmamıştım. İnsanlar boksör olduğumu öğrendiklerinde böyle bir varsayımda bulunduklarına şüphe yoktu, ama durum böyle değildi. Düşüncesiz olmadığım için kendimle hep gurur duymuşumdur. Babam düşüncesiz ve disiplinsizdi. Ailemizi borca gömdü ve başarısızlığa hazırladı.

Babam gibi olmayı reddettim.

Yıllar önce Sofya'dan ayrılma kararını verdiğimde, bu hafife aldığım bir şey değildi. Karar vermek için çok fazla zamanım yoktu ama bana verilen her dakikayı değerlendirdim. Seçeneklerimi dikkatlice tarttım ve düşüncelerimi bulanıklaştıran duyguların bulanıklığı olmadan gerçeklere ve mantığa dayanarak karar vermeye çalıştım.

Şimdi dönüp dolaşıp Sofia konusunda ne yapacağıma yeniden karar vermem gerekiyordu. Onu uzaktan koruyup beni uzaklaştırmasına izin mi vermeliydim yoksa aramızdaki şeyleri düzeltmeye çalışıp tehlikelerine rağmen gerçek bir ilişki mi kurmalıyım? Çocukluğumuzdan bu yana koşullar değişmişti ama durum aynı şekilde zordu. Bu kez, duyguları denklemin dışında tutmanın akıllıca olduğuna o kadar da ikna olmamıştım. Ancak, duygularımın oy kullanmasına izin verirsem, bu her şeyi karmaşıktırır. Duyguların kapıdan içeri girmesine bir kez izin verdiğinizde, zalimleşir ve mekanın tüm dizginlerini ele geçirir. Denge kurmak zordu. Daha önce saf mantık yolunu seçmişim ve bu ikimiz için de iyi sonuçlanmamıştı. Bu sefer yapmam *gerektiğini* düşündüğüm şeyi yapmak yerine istediğim şeyi yapmak mantıklıydı, ama daha kötüsü olmasa da aynı derecede kötü gidebilirdi.

Belirsizlik ve kararsızlık beni sinirlendiriyordu, sabah Joe'nun yerinde ağırlık torbasını dövdükten sonra bile. Neredeyse enerjim tükenmek üzereydi ve bir cevaba yaklaşmıyordum.

"O çantanın sana borcu mu var?"

Döndüğümde Tony'nin elinde bir spor çantasıyla yürüdüğünü gördüm. Yüzüne yediği yumruğu telafi etmek için hesabını ödemek zorunda kaldığım bardaki geceden beri onu görmemiştim. Erkeklerle işler çok daha kolaydı. İşi batırırdın, adama içki ısmarlardın ve her şey affedilirdi. Yine de Tanrı'nın yeşil dünyasında hiçbir şey Sofia'nın gözüne tekrar girmemi sağlayamazdı.

"Keşke bu kadar basit olsaydı," diye homurdandım eldivenleri ellerimden çıkarırken.

"Hayatı zorlaştırmak için kız sorunu gibisi yoktur. Anladığım kadarıyla Sofia ile aranız pek iyi değilmiş?"

"Belki o park mayınlarla dolu olsaydı ve herkes kamuflej giyseydi." "Kahretsin, dostum. Ne oldu?"

Etrafıma bakındım ve aramızdaki mesafeyi kapattım. "Enzo'yu biliyor. Her zaman biliyordu."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Bu nasıl oldu?" "Kardeşinin öldürüldüğünü görmüş ve kimseye söylememiş."

Tony alçak sesle ıslık çaldı. "Tanrım. Enzo'ya söyleyecek misin?"

Derin bir nefes alırken dişlerimi sıkıca birbirine geçirdim. "Yapmayacağıma söz verdirdi."

"Siktir."

"Evet, ama daha iyi olacak."

"Bok yok mu?"

"Onun için çalıştığımı anladı ve şimdi ona söylemediğim için çok kızgın." "Söyleyemeyeceğini biliyor olmalı."

"O bu şekilde görmüyor," dedim yenilmiş bir ses tonuyla. "Onu korumak için yaptığımı açıklamaya çalışmama rağmen gittiğim için hâlâ kırgın."

Tony'nin dudakları inceldi. "Ondan sonrası onun için zor *oldu*. Sen gittikten sonra Brooke Britton denen sürtük okuldaki hayatını cehenneme çevirdi."

Bu ima karşısında midem bulandı. "Ne halt etti o?"

"Sanırım gözü sendeydi ve gittiğin için Sofia'yı suçladı. Eskiden her türlü ufak tefek pisliği yapardı, ama büyük bir şey yapmazdı."

"Ne sikime bana bunu söylüyorsun?"

Ellerini yatıştırıcı bir şekilde kaldırdı. "Sakin ol şef," dedi uyarırcasına. "Unuttuysan söyleyeyim, başın yeterince dertte zaten." Öfkemle onu hedef aldığımda sesi giderek savunmacı bir hal alıyordu.

"Sofia'ya ne kadar değer verdiğimi biliyordun. Bana söylemeliydin," diye bağırdım, bir banktan havlumu aldım ve öfkemi yatıştırmaya çalıştım.

"Sadece birkaç hafta sürdü, sonra buna bir son veren bir arkadaş edindi."

Sözleri karşısında şaşırılmış bir halde arkamı döndüm. "Arkadaş mı edindin? Kim?" Benim yokluğumda kiminle arkadaşlık etmiş olabileceğini hayal etmeye çalıştım ama bir şey bulamadım. Birlikte olduğumuz süre boyunca benden başka kimseyle konuşmamıştı.

"Sömestr tatilinde transfer olan yeni bir çocuk. Sanırım adı Mikey ya da onun gibi bir şeydi."

Bir erkekle mi? Ben gittiğimde bir adamla mı arkadaş oldu?

Onun başka bir adama yanaştığı, koridorda elini tuttuğu ve onunla kaçamak bakışlar paylaştığı görüntüsü kanımı kıskanç bir öfkeyle kaydattı. Onunla ne kadar yakınlaşmıştı? Bekaretini aldı mı?

Midemde kahvaltıdan kalan ne varsa kusmadan önce bu düşünce zincirini durdurmak zorunda kaldım.

Ben yokken acı çekmesini istemezdim ama başka bir adamın kollarına koşabileceği hiç aklıma gelmemişti. Olaylar böyle mi gelişmişti? Beni değiştirmeden önce nerede olabileceğimi hiç düşünmüş müydü, yoksa yaptığım şeye duyduğu öfke ona vicdan azabı mı vermişti? Ayrıldığımda bir manastıra falan katılmasını beklemiyordum ama beni unutmasının en azından biraz zaman alacağını düşünmüştüm. Şimdi o kadar emin değildim.

Peki ya kolye? Bu bana karşı hâlâ bir şeyler hissettiğinin işareti miydi, yoksa ben umutsuz bir aptal mıydım?

Soruların ardı arkası kesilmiyor, beynime hücum ediyor ve diğer tüm düşünceleri ezip geçiyordu. Tony'ye döndüm, gözlerim alev alev yanıyordu. "Her şeyi bilmek istiyorum."

O öğleden sonra, Enzo'dan bir celp aldıktan sonra kendimi Genovese'lerin evinde buldum. Kafamı toparlamak için yeterince zamanım olmuştu ve işimi yapmaya hazırdım. Şimdilik Sofia'nın güvende olduğundan emin olacak ve mezuniyet partisinde eski bir arkadaş rolünü oynayacaktım. Aldığım tek karar acele karar vermemekti ama bu da içimde yükselen gerilimi biraz olsun dindirmeye yetmişti.

Sofia babası için çalıştığını biliyordu, bu yüzden artık varlığını açıklama konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Aramızdaki şeyleri düzeltmek için zamanım vardı. Aramızdaki sorunları çözmek için bir son tarih ya da zaman sınırı yoktu. Bir noktada Enzo'ya söylemek konusunda ne yapacağıma karar vermem gerekecekti ama bu bekleyebilirdi. Şimdilik işimi yapacaktım.

Bu sefer Sofia'nın evine girmek daha kolaydı. Eski anıların acı tatlı tadı hâlâ mevcuttu ama bu sefer saldırıya hazırdım. Koridorun uzak ucu karanlıktı -Sofia şüphesiz mezuniyet partisi için hazırlanıyordu, ama bir parçam onun yakınlığını işaret eden o soluk ışığı görmeyi umuyordu. Çocukça özlemimi bir kenara bırakıp Enzo'nun ofisine kadar onu takip ederken benimle ne konuşmak isteyebileceğine odaklandım.

Sıkı bir gülümseme takındı ve masada karşısına oturmamı işaret etti. "Belki de Sofia ile aranızdaki farklılıkları çözme yolunda ilerliyorsunuzdur diye düşünmüştüm ama dün gece olanlar hiç de iyi gitmedi. Bugün neredeyse hiç konuşmadı ve bilmesem geceyi ağlayarak geçirdiğini söylerdim. Ayrıldığınızda tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama bu işin peşini kolay kolay bırakmayacak."

Enzo'nun sözlerindeki kabahat iması açtı ve kendimi savunmak için zorlayıcı bir dürtü hissettim. "Onu korumak için yapmam gerekeni yaptım efendim. Bu hayata girdiğimde bana tam olarak bir seçenek sunulmamıştı. İşim bittiğinde, onu yanımda sürüklememeye karar verdim. Onun için en iyisi olduğuna inandığım şeyi yaptım." Kendi adıma konuştuğum için rahatlamıştım. Sadece başımı derde sokacak bir kapı açmadığımı umuyordum.

Enzo ellerini birleştirdi ve işaret parmaklarının uçlarını dudaklarına dayadı. "Yanlış hatırlamıyorsam sen Sal'in acemilerinden biriydin. Bu ekibin bir parçası olmak istemediğini mi anlamalıyım?" Yüz hatları tamamen donuktu, bana basit bir soru mu soruluyordu yoksa kendi duruşmamda kanıt mı sunuyordum, hiçbir ipucu vermiyordu.

"Sal gemide olmamı istiyordu, bu yüzden beni kendisi için çalışmaya zorlamak için elindeki kozu kullandı - sadakatimi talep etmek ve bir adam haline gelmek için."

"Aileye katıldığını öğrendiğimde şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Sen küçükken ve Sofia senden çok hoşlandığında, babanla faaliyetlerimizden haberdar olmamanı sağlamak için konuştum. Bu bilginin Sofia'ya ulaşmasını istemedim. Hayatını kolaylaştırmak için aile dışından arkadaşları olmasını tercih ederdim ama ağabeyi öldükten sonra o kadar etkilenmişti ki sizinle arkadaş olmasını engelleyemedim. Siz ikiniz büyüdükçe, her şeyin nasıl sonuçlanacağını merak ettim. Son duyduğumda, aniden aramızda olana kadar aile hakkında hiçbir şey bilmiyordun. Sonra ikiniz ayrıldınız ve bu artık bir sorun olmaktan çıktı."

"Sal ve babam bana hızlandırılmış bir kurs verene kadar aile hakkında hiçbir şey bilmiyordum. O gece götürüldüğüm deponun dışında seni gördüm. Belki de beni işe almanın bir parçası olduğunuzu düşündüm; kabul edilmemi siz emretmişsiniz."

Başını salladı, dudaklarını büzdü. "Ne yazık ki hayır. Sal'in verdiği bir başka kötü karardı. Kimse kendisine yapılmasını istemediği bir şeyi yapmak istemez ama bunun geri dönüşü yok. Umarım bu artık bir sorun değildir?" diye sordu kaşlarını hafifçe kaldırarak.

"Bu bir ömür önceydi. Bulduğum yerle barıştım ve kıyafeti ailem yaptım." Bakışlarıma sahip olduğum güven ve kesinliğin her zerresini kattım. Enzo'ya sadakatim konusunda en ufak bir şüphe gölgesi bile vermek istemiyordum.

Sonsuz bir saniyenin ardından ellerini indirdi. "Sofia ile bu işi halletmen gerekecek. Yakında

evimizden taşınacak ve onu koruyacak birini istiyorum."

"Üzerinde çalışıyorum." *Düşündüğün sebeplerden dolayı değil.* Onu korumamı istiyordu ve ben de onu altımda soymak istiyordum. Paylaştığımız kısa öpücük, durum ne kadar berbat olursa olsun, kafamda tekrar etmeyi bırakmayacaktı. Daha fazlasını istiyordum. Hem de çok daha fazlasını. Eğer görevimi başarırsam, bunu nasıl yaptığının bir önemi kalır mıydı?

İçimden küçük bir ses boğazını temizledi ve Enzo'ya kızının aileyi bildiğini söylemek için mükemmel bir zaman olduğu konusunda ısrar etti. Birliğe yemin etmişim, bu yüzden bu adama mutlak sadakatimi borçluydum. Peki neden dudaklarım kıpırdamayı reddediyordu? *Ailenin* kendi kan bağımızdan daha üstün olması gerekiyordu. Diğer tüm yükümlülüklerden üstün olmalıydı. Ama Sofia'nın kollarımda yok olduğunu görünce, diğer tüm vaatler toz haline geldi.

Hiçbir şey Uğur Böceğimden önce gelmedi. Kendi hayatım bile.

Enzo konuşmaya devam ettiğinde beni şimdiki zamana geri çekti. "Sal'ın yarattığı karmaşayı çözmek için yarın sabah Ruslarla bir toplantımız var. Senin de orada olmanı istiyorum. Rusları hallettikten sonra umarım Gallolarla işleri yoluna koyabilir ve Sal'i ele geçirebiliriz."

"Sorun değil. Bana ne zaman ve nerede olacağını söyleyin, orada olacağım."

Başıyla onayladı, sonra ayağa kalktı ve elini uzattı. "Hayal ettiğin hayat bu olmayabilir ama aramızda olmandan memnunum. Sen iyi bir adamsın, Antonico."

Elini sıkıca sıktım. "Teşekkür ederim, Don Genovese."

"İşlerin başlamasına daha birkaç saat var ama istersen burada kalabilirsin. Carlotta beni işe koyduğunda seninle görüşme fırsatı bulup bulamayacağımdan emin değildim," dedi iyi huylu bir şekilde.

"Hiç sorun değil. Yapmam gereken birkaç iş var, ama çok geçmeden döneceğim."

İzin isteyip arabaya döndüm. Mikey denen çocuk hakkında ne bulabileceğimi öğrenmek için eski bir arkadaşımı aramam gerekiyordu. Sofia'nın geçmişine neden burnumu soktuğumdan emin değildim ama bir şeyler bana doğru gelmiyordu. Muhtemelen mantıksız bir kıskançlıktan kaynaklanıyordu. Okul bahçesinde aşık olduğu birinin peşine düşmek pek de mantıklı değildi.

Konu Sofia'ya geldiğinde, tüm mantıklı düşünceler binayı terk etti.

Her geçen gün ve ayrı kaldığımız her dakika, onu benim yapmam gerektiğinden daha da emin oldum. Keşke bunu gerçekleştirmenin kolay bir yolu olsaydı. İçimden bir ses tek bir olasılık olduğunu söylüyordu ama bunun işe yarama ihtimali olduğu kadar geri tepme ihtimali de vardı.

Benimle bir daha hiç konuşmasa bile ona her şeyi anlatmalıydım.

Bu bir riskti - sadece beni itebileceği için değil, aynı zamanda yeminimi ikinci kez bozacağım için de. Sofia'ya sahip olma ihtiyacım beni öldürecekti ama ne kadar sürerse sürsün ona benim demem cehennemin dibine inmeme değecekti.

Bölüm 13

Sofya

Şimdi

Dün gece tam bir felaketti. Gecenin yanlış gittiği tüm yolları sıralamam gerekseydi, nereden başlayacağımı şaşırırdım. Muhtemelen en başta Nico'nun beni alıp götürmesine izin verdiğim gerçeğinden. Tıpkı eski günlerdeki gibi olduğunu söylediğinde tam on ikiden vurmuştu. Onunla birlikte verandada dururken kendimi yedi yıl öncesine açılan bir kapıdan geçmiş gibi hissettim. Aramıza giren her şeye rağmen ne kadar rahat ve normal hissettiğimi keşfetmek beni hayrete düşürdü.

Şüpheli seçimlerimde şüphesiz şampanyanın da rolü vardı. Çılgılık atabilir ya da daha fazla karşı koyabilirdim ama yapmadım. Geçmişte beni ne kadar incitmiş olursa olsun, onu tekrar görmekten ne kadar çekiniyor olursam olayım, o hâlâ Nico'ydu. Denesem bile onu sevmemezlik edemezdim, ki etmedim de. En korkunç kısmı ise Nico'yu sevmekten vazgeçmeyi hiç istemediğimi düşünmemdi. Bu ne kadar berbat bir şeydi? O benim özümün bir parçasıydı ve ondan kopmak ruhumun ayrılmaz bir parçasının içini boşaltmak anlamına gelirdi.

Yapamazdım. Yapamazdım.

Peki bu beni nereye götürdü?

Gecenin büyük bir bölümünde hüngür hüngür ağladım. Çalkantılarımın bir kısmı Nico'nun yaptıklarından çok daha derinlere uzanıyordu. Onu hayatımın en kötü gecesini tekrar yaşarken görmek, Marco'nun ölümüyle bağlantılı tüm baskıcı duyguları geri getirmişti. Bir insanın acı çekebileceğini unuttuğum şekillerde acı çekiyordum.

Sonra sarkaç diğer yöne sallanır ve Nico'nun arabasında ondan o öpücüğü çaldığımda hissettiğim anlık mutluluğu hatırlardım. Onun dudaklarındaki dudaklarım diğer tüm acı ve korkuları silmişti. Onun kollarında olmak bana daha önce hiç olmadığı kadar rahatlık ve güven vermişti. Ama bu, bir yaz fırtınasının ardından gelen gökkuşağı kadar kısa sürmüştü. Nico ve babam arasında geçen anlayışa tanık olduğumda, yapbozun parçaları yerine oturdu ve yıllar önce yaşananların net bir görüntüsü ortaya çıktı.

Nico benim yerime *ailesini* seçerek mafyanın *bir* üyesi oldu.

Babamın ekibinin bir parçası olmuş ve karşılığında benden uzaklaşmıştı. Beni koruduğunu ya da gizlilik yemini ettiğini iddia edebilirdi ama her kuralın istisnaları vardı. Beni uzaklaştırmak onun seçimiydi. Birliğe katılmak onun seçimiydi. Bu sırları saklamak onun seçimiydi.

Her şey bir seçimdi.

Sırrı konusunda neden bana güvenmedi? Birine söyleyip onu tehlikeye atacağımı mı düşündü? Babamın bağlantılarını düşününce zaten tehlikede olduğumu fark etmedi mi? Babamı bilsem de bilmesem de Nico biliyor olmalıydı, bu da zaten risk altında olduğumu bildiği anlamına geliyordu. Peki beni uzaklaştırmak beni nasıl daha güvende tutacaktı?

Olanları nasıl incelersem inceleyeyim, hiçbir mantıklı gelmiyordu. Sadece bana söylemediği daha fazla şey olduğunu varsayabilirdim. Bu güvenli bir tahmindir - insanlar her zaman söylenmemiş bir şeyler bırakırdı. Bizler alışkanlıkların yaratıklarıydık ve en içsel alışkanlığımız sır saklamaktı.

Nico ile ilişkimin farklı olduğunu düşünüyordum ama nedenini bilmiyordum. Ben ailemin sırlarını ondan saklamıştım, o neden kendi sırlarını benden saklamasındı ki? Ben tamamen iyi ya da kötü değildim. O da öyle.

Belki de bu, onu biraz rahat bırakmam ve eylemlerinin tamamen kötü niyetli olmayabileceğini kabul etmem gerektiği anlamına geliyordu. Onu haksız yere mahkûm etmemeye çalışmışım ama olan biten her şeyin acısı yargımı gölgelemişti. Yaptıklarına tarafsız bir gözle bakamayacağım kadar derinden yaralamıştı beni.

Düşüncelerimden sıyrılmamı sağlayan annemin yaklaşan ayak sesleri koridorda gürültüyle yankılandı.

İncelemekte olduğum tuvalin üzerine hızla bir örtü attım ve kapıya döndüm.

"Sofia?" diye sordu temkinli bir şekilde köşeyi dönerken. "Nasılsın, tatlım?"

Kahvaltıda kimseyle konuşmamıştım ve kesinlikle berbat görünüyordum, bu yüzden beni kontrol etmeye gelmesine şaşmamalıydım. "Ben iyiyim. Hazırlanmaya başlama zamanı geldi mi?"

"Hemen hemen." Dudakları ince bir gülümsemeye dönüştü, gözleri odada geziniyordu. "Dün gece olanlar hakkında konuşmak ister misin? Baban bana Nico ile biraz dışarı çıktığınızı söyledi." Geldi ve malzeme masamın yanındaki tabureye oturdu.

Nico'yu hayatıma geri soktuğu için ona kızmak istiyordum ama onun müdahalesi ne olursa olsun bunun öyle ya da böyle gerçekleşeceğini hissediyordum. Bunun yerine, kendimi yenilmiş hissederek onun yanındaki tabureye çöktüm. "Bu biraz karışık anne. Onu görmek pek çok duyguyu harekete geçiriyor. Bazen iyi geliyor ama bazen de öyle acıtıyor ki nefes alamıyorum."

"Sevdiğimiz insanlar her zaman bizi en çok incitenlerdir. Eğer onları umursamasaydık, davranışları bizi incitmezdi."

"Bazen kazara insanları incittiğimizi anlıyorum, ama bir insanı seviyorsanız, onu inciteceğini bildiğiniz bir şeyi neden kasıtlı olarak yapasınız ki?"

"Bir ebeveyn çocuğuna neden şaplak atar? Neden kız kardeşinize çıktığı adamın bir pislik olduğunu söyler? Bazen bunları yapmamak daha kolaydır ama o kişiyi sevdiğimiz için yaparız. Ben Nico değilim, bu yüzden onun adına konuşamam, ama yaptığı şeyler için iyi bir nedeni olduğuna bahse girerim. Sana nasıl baktığını gördüm - sana her zaman nasıl baktığını - ve seni sevdiğine dair aklımda hiçbir soru işareti yok."

"Yani, iyi niyetin birisinin hatalarını affettirebileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Duyduğum kadarıyla bu çok geniş bir ifade." Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "İyi niyetin her zaman yeterli olduğunu söylemek küstahlık olur ama bazen, evet, bence bir insanın niyeti affedilmek için gerekçe olabilir. Hepimiz elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. Belki siz olsaydınız farklı davranırdınız ama bu onun elinden gelenin en iyisini yapmadığı anlamına gelmez."

Bir an için konuşmamızın birden fazla anlamı olup olmadığını merak ettim. Babamı tanıdığım için mi böyle konuşuyordum, yoksa Nico'nun durumuna kendi hayatındaki seçimlerinden dolayı mı duyarlıydı, emin değildim. Her iki durumda da, sözlerinin her iki duruma da nasıl uygulandığını görebiliyor ve bunun kasıtlı olup olmadığını merak ediyordum. "Ne demek istediğini anlıyorum ama bu ona güvenmeyi kolaylaştırmıyor ve acıyı da silmiyor."

"Biliyorum bebeğim. Alkol bunun için var."

Ona baktım ve ikimiz de kahkahalarla gülmeye başladık. Bu kadın nasıl oluyordu da bir an onu boğmak isterken bir an sonra kahkaha atmama neden olabiliyordu? Hayatımda tek bir basit ilişkiye bile hakkım yok muydu? Tabii ki Maria ile aramızdaki şeyler basitti. O bana okul hakkında sorular sordu, ben de ona hayatın ona nasıl davrandığını sordum. İkimiz de belirsiz, anlamsız cevaplar verdik ve yolumuza devam ettik. Basitti. Ve tamamen değersiz.

İçimi çektim ve anneme sarılmak için eğildim. "Teşekkürler anne. Buna ihtiyacım vardı."

"Bebeğim için her şeyi yaparım. Alkol konusunda da şaka yapmıyordum. Gidip bir şeyler içmeye ne dersin?

Duş al, ben de bir kadeh şarap
getireyim." "Madem ısrar ediyorsun."

Gölümseyerek burnuma dokundu ve mutfağa doğru gitti.

Bir buçuk saat sonra kıyafetimin son rötüşlerini tamamladım ve boy aynasında kendimi inceledim. Elbise mükemmeldi, hatta şimdi mağazada hatırladığımdan bile daha güzeldi. Sırt dekoltesinin ve ters kolyenin görünmesini sağlamak için saçlarımı topladım, sade elmas küpeler taktım ve narin bir platin bilezikle görünümü tamamladım. Kolyedeki değerli taşların akuamarin dokunuşu gözlerimin ela rengini ortaya çıkarırken, elbise de bana kıvrım yanılısaması veriyordu.

Elbisenin içinde kendimi baştan çıkarıcı, hatta güçlü hissediyordum.

Baş döndürücü bir duyguydu ve Nico'yu tekrar göreceğim zaman son derece önemliydi. Ya da en azından ben öyle sanıyordum. Aslında ne bekleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Topun bende olduğunu söylemişti ama bu mesafesini koruyacağı anlamına mı geliyordu? Ya hiç gelmezse? Bu olasılık, büyük kötü kurdun küçük domuzcukların saman evini yıkması gibi yeni üretilmiş güvenimin bir parçasını çaldı.

Bir kadeh şarabın düzeltemeyeceği bir şey değil.

Telefonumu küçük siyah çantama yerleştirmeye gittiğimde Michael'dan gelen bir mesajı kaçırdığımı fark ettim.

Dün seni göremediğim için üzgünüm. Cevabımı yazarken onun sözlerini görmek beni gülümsetti.

Sorun değil, yoğun bir gündü. Sanırım hediye mi aldın? Mezuniyet törenimden önceki sabah, hafta sonunun geri kalanının çok yoğun geçeceğini bildiğim için onun dairesine uğramıştım. Uzun zaman önce bana evinin anahtarını vermişti ama nadiren kullanırdım.

Mükemmel, teşekkür ederim. Partiniz için hazır mısınız?

Olabileceğim kadar hazırım. Pazartesi öğle yemeği? Ona polis hakkında daha fazla şey sormak istiyordum ama bunu mesajla yapmak istemiyordum. Pazartesi günü galeri kapalıydı, böylece onunla uzun bir öğle yemeği yiyip sohbet etme şansım olacaktı.

Kulağa hoş geliyor.

"Sofia, harika görünüyorsun!" Alessia kapımın hemen önünde duruyordu, elleri ağzının üzerindeydi ve yüzünde kızını baloya uğurlayan bir annenin ifadesi vardı.

"Hey, Lessi! Nasılsın?" Telefonu çantama attım ve ablama sarılmak için aceleyle yanına gittim. Üzerinde, kıvrımlarını ikinci bir ten gibi saran, uzun kollu, muhteşem bir mercan rengi elbise vardı. Koyu renk tonu elbiseye mükemmel bir vurgu yapıyordu; ben olsam bu tonun içinde ölü gibi görünürdüm.

"Pazar günü konuştuğumuzda bir elbise bulduğunu söylemiştin ama bana bu kadar çarpıcı olduğunu söylememiştin." Geri çekildi ve beni bir tur atmaya zorladı, toplam pakete hayran kaldı.

"O sırada biraz daha Nico ile karşılaşmama odaklanmıştım."

"Annemin bunu yaptığına inanamıyorum ama muhtemelen ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Eminim yardım ettiğini düşünmüştür." Alessia okuldaki dedikodu değirmeninde Nico'dan ayrıldığımı duymuştu ama ona çirkin ayrıntıları hiç anlatmamıştım. Kimseyle konuşamayacak kadar acı vericiydi.

"Her ne düşünüyorsa, orada bitmedi. Ertesi gece onu akşam yemeğine çağırdılar. Aramızda hâlâ bir şeyler olduğunu düşünüyor gibi görünüyor ama nasıl yürüyebileceğini anlamıyorum." Kendimi sönmüş hissederek yatağıma uzandım.

Alessia yanıma oturdu, yüzü duygu karmaşası içindeydi. "Luca'yla ilk tanıştığımda ben de aynı şeyleri düşünmüştüm ama bazen işler yolunda gider. Ne olursa olsun, ben Sofia'nın takımındayım, bu yüzden ne karar verirsen ver, destekleyeceğim."

"Teşekkürler, Lessi. Bu gece burada olması gerekiyordu ve onu göreceğim için gerginim. Dün gece kavga ettik ve bazı çirkin şeyler söyledik."

"Eğer seni rahatsız ederse, bana bir işaret ver, güvenli kelime gibi, ben de Luca'ya onu partiden attırayım."

"Nico'yu son zamanlarda görmediniz; çok büyük."

Gözlerinde muzip bir parıltı vardı. "Luca'yı dövüşürken görmedin; o inanılmaz biri." "Luca'yı tam olarak neden dövüşürken gördün?" Meraklı bir sırtıyla sordum.

"Bazı adamlar beni soymaya çalıştı. Uzun hikâye. Mesele şu ki, Nico'ya bir kalp atışında buradan çıkmasına eşlik edebileceğinden hiç şüphem yok."

"Bir adam kaçırma ve bir gasp mı? Son zamanlarda sana neler oluyor böyle?"

"Hatırlatmayın bana. Çok uzun bir ay oldu." Gözlerini devirdi, sonra elimi tuttu ve bizi yukarı çekti. "Hadi, şu gösteriyi başlatalım. Ve unutma, yardıma ihtiyacın olursa, gelip beni bul."

Elini sıktım. "Teşekkürler, Lessi."

Alt kata indiğimizde resmi oturma alanının ışıltılı beyaz ışıklar, canlı fildişi masa örtüleri ve çökmekte olan Madonna Zambaklarından oluşan sofistike bir düzenlemeye dönüştürüldüğünü gördük. Parti kapalı/açık alanda gerçekleşecekti, bu nedenle dekor, bahar havasının çok soğuk hissettirmesini önlemek için düzenli aralıklarla parlayan ısıtıcıların durduğu verandaya yayıldı.

Annem çok güzel bir iş çıkarmıştı. Resmi bir görünüm vardı ama sade ya da şatafatlı değildi; akşam için zarif bir atmosfer yaratmıştı ve tüm çabaları için ona teşekkür etmem gerekiyordu. Parti vermemeyi tercih etmem, onun benim adıma yaptıklarını takdir edemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Güneş körfezin üzerinde batarken aile ve arkadaşlar akın akın gelmeye başladı. Ben içeride kaldım ve gelen her yeni misafiri karşıladım. Nico'nun gelmediğini bu şekilde anladım. Bir saatlik kabulden sonra ana toplantıya doğru ilerledim ve bulabildiğim ilk kokteyli kaptım. Bir kerede bu kadar çok konuşma yapmak zorunda kalmayalı uzun zaman olmuştu - tahmin etmem gerekirse muhtemelen annemin Noel partisinde. İnsanları sosyal nezaket kurallarına boğmanın ve anlamsız şakalaşmalar yapmanın zihinsel olarak ne kadar yorucu olduğu beni hep şaşırtmıştır.

Kendimi hasta etmeden önce biraz yemek yemem gerektiğini düşünerek içkimi geri attım. Ordövr tepsilerine doğru ilerlediğimde Maria'yı duvara yaslanmış, sanki işe alınmış bir güvenlik görevlisiymiş gibi partiyi izlerken buldum. Evet, muhteşem bir güvenlikli ama yine de güvenlikli. Vica teyzemin klasik güzelliğine sahipti; güçlü elmacık kemikleri ve parlak kırmızı rujuyla vurguladığı dolgun dudakları vardı. Kalın, siyah saçları ve yuvarlak kıvrımları onu ellili yılların pin-up modellerine benzetiyordu, oysa ben çoğu zaman daha sörfçü-şıktım.

"Gördüğüm kadarıyla iyi vakit geçiriyorsun." Yorumum alaycılıkla doluydu ama Maria'nın tercih ettiği iletişim yöntemi buydu.

"Düğünlerden nefret ettiğimi biliyorsun," diye hayıflandı.

"Seni kırmak istemem ama bu bir düğün değil."

"Tüm o beyazlar ve iyi dileklerle birlikte de olabilir. Beni ürkütüyor."

Tabağıma bir dilim taze bruschetta koydum ve ona baktım. "Tuhaf birisin, bunu biliyor muydun?"

Dudakları Cruella de Vil'e taş çıkartacak hınzır bir sırtıyla geriye çekildi. "Hiçbir fikrin yok."

Bu kez sinsice gülümseme sırası bendeydi. "Bildiklerim seni şaşırtabilir." Bir yanıt beklemedim. Sadece göz kırptım ve kalabalığın arasına geri döndüm. Bildiklerimi neden ima ettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de tüm sırları saklamaktan yorulmuştum. Hayatlarımız her zaman kimin daha çok sır saklayabileceğine dair çarpık bir oyun gibi gelirdi ama şimdi boş gelmeye başlamıştı. Hatta anlamsız. Düşüncesizce bir şey yapacak değildim ama ona düşünmesi için bir şeyler vermek hoşuma gidiyordu.

İnsan kalabalığı arasında manevra yaparken, birinin bakışlarının ağırlığının beni takip ettiğini hissettim. Duraklayarak, gözlerim uzak duvarın dibinde duran Nico'ya takılana kadar odayı dikkatlice taradım.

Geldi.

Aniden ortaya çıkması beni tercih ettiğimden çok daha derinden etkiledi. Onu ilk kez smokin içinde görüyordum ve bu manzara dizlerimin bağının çözülmesine neden oldu. Sanki üzerimdeki etkisini biliyormuş gibi ağzının kenarları yukarı doğru seğirdi ama bakışları hiç değişmedi. Fareli Köyün Kavalcısı'nın hipnotik melodisini çalarak lemmingleri şehrin dışına çekmesi gibi, Nico'nun varlığı da bana yaklaşmamı emrediyordu. Benden izin almadan bedenim onun sözsüz emirlerine itaat etti ve beden denizinin içinden geçerek onun durduğu yere doğru bir yol açtım.

"Geleceğinden emin değildim," dedim sessizce, gözlerim hâlâ onunkilere kilitlenmişti.

"Sadece seni bu nefes kesici elbisenin içinde görmek için bile olsa bunu kaçırmazdım. Seni gördüğüm için buradaki her erkeğin bağırsaklarını deşmeliyim." Sözleri yanaklarımın kızarmasına ve bakışlarımı kaçırmama neden olan boğuk bir tonda söylenmişti.

"Dün gece benimle hiçbir şey yapmak istemiyor gibiydin."

"Beni dinlemiyor olmalısın. Beni affedip affetmeyeceğine karar vermesi gerekenin sen olduğunu söylemiştim. Seni yalnız yakalamaktan ve önümde çırılçıplak kalana kadar o narin askıları omuzlarından kaydırmaktan başka bir şey istemiyorum." Elini kaldırdı ve kolumun üzerinde tüy kadar hafif bir dokunuş yaptı.

Elbisemle birlikte sütyen giyebilseydim bile, onun sözleriyle meme uçlarımla ne kadar acı verici bir şekilde sertleştiğiyle eşleşmezdi. Göğsümü öne doğru eğip dokunması için yalvarmamak için kendimi zor tuttum. Kontrolümü kaybetmemek için mücadele ederken titreyen bir nefes aldım ve ona baktım. "Peki ya seni affedemezsem? Ya sana her baktığımda tüm o kalp kırıklıklarını hatırlarsam?"

"O zaman belki de eskilerinin yerine sana yeni anılar -çok daha tatmin edici, zevkli anılar- vermem gerekecek." Sesi şehvetli vaatlerle doluydu ve kafamda her türlü lezzetli görüntüyü canlandırıyordu.

"Peki ya beni güvende tutmanın yatağında tutmaktan daha önemli olduğuna karar verirsen ne olacak? Sonra ne olacak?" Soru, odayı dolduran sesler korosunda zar zor duyuluyordu ama Nico o kadar dikkatle bana odaklanmıştı ki yalnız da olabilirdik.

Eğildi, dudaklarını kulağıma yaklaştırdı ve kalbimin göğsümde dans etmesine neden oldu. "Hatalarımdan ders çıkarırım ve seni bırakmak yaptığım en büyük hataydı. Beni tekrar içeri al ve senin yanından ayrılmadan önce öleyim." Geri çekildiğinde, elektrik mavisi gözleri yoğun bir şekilde parlıyordu.

Duygu beni ele geçirdi, boğazımı sıktı, böylece tek yapabildiğim anlayışla başımı sallamak oldu.

"Sofia! Bütün akşam seni neredeyse hiç görmedim. Nerelerde saklanıyordun?" Kuzenim Giada kollarını bana doladı ve beni Nico'nun esaretinden kurtardı.

"Hey, G! Ön tarafta insanları karşılıyordum. Sen nasılsın?"

"Ben iyiyim, ama görünüşe göre sen daha da iyisin. Beni tanıştırmak ister misin?" Anlamlı bir şekilde Nico'ya baktı.

Ona nazik bir gülümseme vermeye çalıştım ama bu çabam yetersiz kaldı. "Evet, bu benim eski arkadaşım, Nico Conti."

Abartılı bir şokla ağzı açık kaldı. "Yıllar önce arkadaş olduğun çocuk mu?"

Nico kaşlarını kaldırarak bana baktı ve elini Giada'ya doğru uzatarak "Tek ve biricik," dedi. Bir şey ima ediyor gibiydi ama ne demek istediğini anlamamıştım.

"Evet, Nico, kesinlikle büyümüşsün." Giada biz kızlar arasında açık ara en atılgan ve canlı olanıydı - ben, kız kardeşlerim ve Giada'nın iki kız kardeşi, Camilla ve Valentina. Büyürken ailelerimiz birbirine o kadar yakındı ki biz altı kız neredeyse kardeş gibiydik. Camilla ve ben aynı yaştaydık ama hiçbir zaman Alessia ve Giada kadar yakın olamadık. İkisi doğdukları günden beri en iyi arkadaşlardı. Giada'ya ve onun koca ağzına göz açtırmamayı kendime görev edinmiştim. Valentina sürpriz bir bebektir, bu yüzden grubun en küçüğüydü ve hâlâ liseyi bitiriyordu. Kuzenlerimi yeterince seviyordum ama Giada'nın Nico'yla açıkça flört ettiğini duymak, onu Manhattan'a geri göndermek istememe neden oluyordu.

Nico ani tedirginliğini hissetmiş olmalıydı. Elini kayıtsızca belime koydu, abartısız ama sahiplenici bir hareketle, açıkça bir açıklama yapıyordu. "Bol süt ve iyi genler sanırım," diye kibarca karşılık verdi.

"Anlıyorum," dedi başını anlayışla sallayarak ve bana döndü. "Peki, yeni evine taşınmayı dört gözle bekliyor musun?"

"Sabırsızlanıyorum. İlk kez kendime ait bir dairem olacak ve ben buna fazlasıyla hazırım. Peki ya sen? Senin dünyanda ne yenilikler var?"

"Hayatım çok sıkıcı. İşleri nasıl renklendireceğimi bulmam gerekecek." Kaşlarını bize doğru sallayarak altta yatan gerginliğin bir kısmını hafifletti ve beni güldürdü.

"Tanrım, bilmek bile istemiyorum."

Yüzüne sahte bir kızgınlık ifadesi yerleştirdi ve elini göğsüne götürdü. "Sofia, ne ima ettiğini hayal bile edemiyorum. Benim yeni yağmış kar kadar saf ve temiz olduğumu biliyorsun."

"Doğru," diye alay ettim, yavaşça başımı salladım.

"Aslında şu an planlar üzerinde çalışmak için harika bir zaman. Kız kıza bir hafta sonu planlamayı düşünüyordum. Nico, onu bir dakikalığına ödünç alabilir miyim?"

Kıkırdadı ve başıyla onayladı. "Elbette. Bir kız gezisine engel olmak istemem."

Giada kolumdan tuttu ve beni Alessia'yı aramaya sürüklerken Nico'ya el salladı. "Seni görmek harikaydı!" diye omzunun üzerinden karşılık verdi.

Gecenin geri kalanı sohbet ve kokteyllerle geçti. Değişmeyen tek şey beni Nico'ya bağlayan görünmez ipti. Ne kadar uzakta olursak olalım ya da ne kadar sohbe dalmış olursam olayım, bizi birbirimize bağladığını her an hissedebiliyordum; sanki sıcak eli hâlâ omurgamın dibinde duruyor ve bana varlığıyla ilgili güven veriyordu.

Gece sona erip de sadece birkaç kişi kaçınılmaz ayrılışlarını gerçekleştirdiğinde, Nico'nun gidişini özlediğimi fark ettim. Yemek servisi yapanlar içki bardaklarını ve masa örtülerini toplamak için odada koşuşturuyorlardı. Annemle babam çok sarhoş bir adamı ve sevgilisini Uber çağırmaya ikna etmeye çalışıyordu ve Alessia, Luca'yla birlikte bir kanepede, bölmek istemediğim samimi bir sohbe dalmıştı.

Bana düşen görev tamamlanmıştı ve çok yorgundum. Topuklu ayakkabılarımı ağrıyan ayaklarımdan sıyrarak sessizce üst kata çıktım. Parti gecelerinde, davetsiz misafirlerin eve girmesini engellemek için tüm aile odaları kapatılırdı.

evin diğerk kısımlarında dolaşıyordu. Benim kapım ve üst kattaki diğerk tüm kapılar kapalıydı, koridor alt kattaki ışıklardan geriye kalanlarla uysalca aydınlatılıyordu.

Kapımı açtım, arkamdan tekrar kapattım ve banyoya doğru ilerlerken ayakkabılarımı dolaba doğru fırlattım. Elim ışık düğmesine ulaşmadan hemen önce, arkamda birinin varlığını fark ederek donakaldım. Arkamı döndüğümde Nico'yu odanın uzak köşesindeki makyaj sandalyemde, karanlığa gömülmüş bir şekilde otururken buldum.

"Burada ne yapıyorsun?" Nefes nefese sordum, vücudumda bir adrenalin dalgası hızla yayılıyordu. "Bir şeyleri düzeltiyorum. Aramızdaki şeyleri nasıl düzelteceğimi bulmak için daireler çizdim,

ve bulabildiğim tek çözüm her şeyi ortaya dökmek."

"Bence gerçek, başlamak için iyi bir yer." Yaklaştım ve karşısındaki yatağı oturdum. Hem onu dinlemeye hazır olduğumu göstermek istiyordum hem de bunca yıldan sonra nihayet olanlarla ilgili gerçeğı duyma ihtimali karşısında bacaklarım yeni doğmuş bir geyik yavrusu gibi sallanmaya başlamıştı.

Nico burnundan derin bir nefes alarak ağır sessizliğı noktaladı. "On altıncı doğum günümde, seni dışarı çıkardıktan sonra eve döndüğümde, babanın patron yardımcısı Sal ve babam beni bekliyordu."

Bölüm 14

Nico

O zaman

Sofia ile ilk gerçek randevumdan eve dönerken yüzümdeki aptal gülümsemeyi engelleyemedim. Genç olduğumuzu ve çoğu yetişkinin bunu anlamayacağını biliyordum ama o benim için öyleydi. Tanıdığım en cömert, en gerçekçi kızdı; tanıdığım en güzel, en komik ve en zeki insandı. Aramıza nasıl bir şey girebileceğini hayal bile edemezdim. Tüm ilklerimizi paylaşacak ve tıpkı küçüklüğümüzden beri olduğu gibi birbirimize daha da yakınlaşacaktık.

Hayatımın beni nereye götüreceğine dair hiçbir fikrim yoktu, ama nerede olursa olsun onun yanımda olacağından hiç şüphem yoktu. Aramızdaki bağ yerçekimi gibiydi; basitçe öyleydi. Bir gün yerçekiminin artık orada olup olmayacağını merak etmiyordunuz. Olasılıklar aleminde bile değildi, bu yüzden düşünmeye değmezdi.

Sofia her zaman benim olacaktı ve ben de sonsuza dek onun olacaktım.

Artık ehliyetim olduğuna göre, gerçek bir çift gibi birlikte olabilirdik - sadece mesajlaşmak ve okulda öpüşmek değil. Onu sinemaya ve Coney Island'a götürmek için sabırsızlanıyordum, hatta arabamda oturup baş başa vakit geçirebilirdik. On altı yaşına girmenin harika olacağını biliyordum, ama gerçek beklediğimden daha da canlandırıcıydı.

Tabii ki hala okulumuz vardı, bu da yeni keşfettiğim özgürlüğümün tadını çıkararak sokaklarda dolaşmak yerine kendi arabamla eve dönmemin tek nedeniydi. Ailemin bir garajı yoktu, bu yüzden sokakta paralel park edebilecek kadar geniş bir yer buldum ve dikkatlice kaldırımın yanına manevra yaptım. Adımlarımda bir sıçrama ile kilidi açık bulduğum ön kapıya doğru yürüdüm. İçeride babam, daha önce gördüğüm ama pek tanımadığım bir adamla kanepede oturuyordu.

İçeri girdiğimde babam "Nico, seni bekliyorduk," diye seslendi.

Ani bir alarm hissi ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Küçük bir çocukken babama tapardım, ona her yönden saygı duyardım; ancak olgunlaştıkça ve eve gelmediği ya da işten kovulduğunu açıkladığı zamanlara tanık oldukça, babamın benim saygıyı hak etmediğini anlamaya başladım. Aslında o değersiz bir pislikti. Eğer babam benden bir şey istiyorsa, bu iyi bir şey olmayacaktı.

"Bugün ehliyetimi aldım ve Sofia'yı biraz dışarı çıkardım," diye açıkladım temkinli bir şekilde.

Babamın arkadaşı ayağa kalktı ve daha da yaklaştı. "Oldukça iyi bir adam oluyorsun, Nico. Kaç kilosun şimdi, seksen mi, doksan mı?" Beni nereden tanıdığından emin değildim. Uzun yün paltosu ve parlak, bozulmamış elbise ayakkabıları içinde iyi giyinmişti - babamın genellikle takıldığı türden bir insan değildi. Güç yayıyordu ve onu kızdırmak istemedim.

"İki yüz, aslında." Sesimde övünme ya da gurur yoktu. Aksine, vurdumduymaz olmaya çalışmama rağmen sesim temkinli çıkıyordu.

"Çok güzelsin, müthiş bir dövüşçü olma potansiyelin var," dedi adam, babamı onaylarcasına başını sallayarak.

Aynı fikirde gibi görünüyorlardı ama neden bahsettikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Dövüşçü mü?"

Ne demek istiyorsun?"

"Bu inanılmaz bir fırsat Nico," diye araya girdi babam. "Bu seni hızlı bir şekilde

bir adam olmak." Gözleri umut ve heyecanla parlıyordu ama ben *dövüşçü* kelimesine takılmıştım. "Dövüşmeyi öğrenmemi mi istiyorsun?" Elimle enseme ovuşturarak sordum.

"Artık işlerin nasıl yürüdüğünü bilecek kadar büyüdün," dedi babam. "Bu şehir önemli adamlar tarafından yönetiliyor ve Sal da onlardan biri. Adını gazetelerde göremezsin ama tüm şehrin beşte birini o kontrol ediyor."

"Bir politikacı gibi mi?" Sal'e baktım ve onun kesinlikle bir politikacıya benzediğini onayladım.

"Tam olarak değil ama yakın," diye araya girdi Sal. "Ben La Cosa Nostra'nın bir parçasıyım - bizim şu şeyimizin. Senin baban

aynı zamanda organizasyonumuzun bir parçası ve sizin bizim için büyük bir değer olacağınızı düşünüyor."

Şafak vakti farkına vardığım şey beni olduğum yere mıhladı. "Mafyadan bahsediyorsun, değil mi? John Gotti ve Godfather gibi mi?"

Vay anasını. Oturma odamda bir mafya babası vardı ve benden onlara katılmamı mı istiyordu?

Mide bulantısı midemde çalkalanıyor, ağzımda tükürük birikmesine neden oluyordu.

"Televizyonda gördüğünüz gibi değil." Sal kıkırdadı. "Artık işleri çok sessiz yürütüyoruz. Biz de şehirdeki diğerleri gibi işadamıyız. Ben para kazanma işindeyim ve çok para kazanıyorum." Daha da ciddileşerek konuşmamızın gerçek ciddiyetine dair bir ipucu verdi.

"Benden ne istiyorsun?" Babamı tamamen görmezden gelerek Sal'a sordum. Bu pisliği kapımıza getiren oydu ve bu bardağı taşıran son damlaydı. Bu küçük numaradan sonra onun yüzünü bir daha görüp görmemek umurumda değildi.

"Aramıza katılmanızı çok isteriz. Bu işte senin için çok para olabilir."

Babama bakınca, Sal'ın kendisi ve babam adına konuştuğunu fark ettim. "Sen onun örgütünün bir üyesi misin?" Gözlerimi babama dikerek sordum.

"Öyleyim," diye cevap verdi gururla. "Bu daha önce konuşabileceğim bir şey değildi ama artık yeterince büyüdün."

Yüzüne tükürme isteğimle savaşmak zorunda kaldım. Adam beni iğrendiriyordu.

Tekrar Sal'e ve onların ekibine katılmam için yaptığı teklife döndüm. "Peki ya istemezsem?" Alacağım cevaptan korktuğum için kelimeleri zorlamak zorunda kaldım.

Sal ellerini arkasında kavuşturdu ve çenesini göğsüne indirdi. "Bu talihsizlik olur. Gördüğünüz gibi, babanızın küçük bir sorunu var. Aileye yüklü miktarda borcu var. Senin yardımınla bu dengeyi sağlayabiliriz, ama bu olmadan..." Pişmanlıkla başını kaldırıp babama baktı, sonra gözlerini bana çevirdi.

Beni bu duruma soktuğu için Sal'ı sevmiyordum ama bu babama karşı hissettiklerimin yanında hiçbir şeydi.

Ondan nefret ediyordum.

Ondan, bir insanın başka bir insandan nefret edebileceğini hiç düşünmediğim kadar nefret ediyordum. Ve en kötüsü de, her nasılsa ondan kendi eylemlerinin sonuçlarına katlanmasına izin verecek kadar nefret etmiyordum. Bu sonuçların ne olacağını tam olarak bilmiyordum ama Sal bunların hoş olmayacağını açıkça belirtmişti.

Sal'e siktirip gitmesini söylemeyecektim ama bu babama duyduğum derin sevginin bir kanıtı değildi. Her şeyden çok, kendimden nefret etmek istemiyordum. Bir çocuk olarak, durdurma gücünüz varken ebeveynlerinizden birinin işkence görmesine ve muhtemelen öldürülmesine nasıl bilinçli olarak izin verirsiniz? Baskıya boyun eğdiğim için kendimi zayıf ve acınası hissediyordum

ama bunu yapamazdım. Onu olası bir ölüme mahkûm eden kişi ben olamazdım.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Bu sözler benim teslimiyetime eşdeğerdi, acı tonum kabul etmeye zorlandığım şeyi küçümsediğimi yansıtıyordu.

"Bizim için dövüşüyorsun."

"Boks gibi mi?"

"Aynen öyle."

"Ama daha önce hiç boks yapmadım."

Sal küçümseyerek gülümsedi. "Sen büyük bir çocuksun ve baban senin doğal bir atlet olduğunu söylüyor." Sıkıca kenetlediğim dişlerimin yoğun baskısı yüzünden çenem ağrımaya başladı. Bu nasıl oluyordu? Nasıl olmuştu da hayatımın en güzel gecelerinden birinden en kötü gecelerinden birine geçmişim? Daha ne kadar savaşımam gerekecekti? Babamı temize çıkarmak için ulaşmam gereken belirli bir sayı var mıydı?

yoksa onların içine çekilip maaş bordrolarında kalmaya zorlanır mıyım?

Artan şüphelerimi ve kararsızlığımı hisseden Sal dikkatimi tekrar ona çekti. "Eğer babanın borcunu ödemeye yardım edemezsen, ona bir ders vermek zorunda kalacağız - bu dersten kaçabilir de kaçmayabilir de. Bunu istemezsin, değil mi?"

"Ne zaman başlayacağım?" Öfkeyle ısırdım.

"Bu gece," dedi küçük bir gülümsemeyle, üzerimdeki gücünün tadını çıkardığı belliydi. Cevap verecek kelime bulamadım.

Bu gece lanet mafya için savaşıacaktım. Ne yapmam gerekiyordu? Başka bir yol göremiyordum, bu yüzden uyuşuk bir şekilde iki adamı evimden çıkıp bekleyen bir arabaya kadar takip ettim.

Bu tür kavgaların meşru olmayacağını bilmeliydim.

Boks hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama para ticareti yapan adamlarla dolu, bayat bira ve sidiğin keskin kokusuyla girdiğim kalabalık bodrum, onaylanmış bir tesis olmaktan çok uzaktı - bunu ben bile biliyordum. Odanın öbür ucundaki kapıya doğru çekilirken kulaklarım çınladı. Duman bulutu ve alçak tavan arasında boğuluyormuş gibi hissediyordum.

Sal ve iki adamı bizi birkaç dövüşçünün hazırlandığı küçük bir odaya götürdü. Tek bir bilek hareketiyle iki adam ayağa fırladı ve odadan aceleyle çıktı.

"Burada birkaç şort var. Üstünü değiştir, Sammy ellerini sarabilir." Atletik şortu ondan aldım ve mekanik bir şekilde soyunmaya başladım.

"Bu kadar kısa sürede haber vermek ideal değildi; bunu kabul ediyorum. Bu gecedен sonra seni eğitmeye başlayacağız. Bir dahaki sefere dövüştüğünüzde, bu ikinci doğanız olacak."

Bir dahaki sefere konseptine bayılmıyordum ama tekrar dövüşmek zorunda kalırsam, yüzümün ezilmemesi için antrenman yapmak kulağa hoş geliyordu. Üzerimi değiştirir değiştirmez, Sal'ın fedailerinden biri bileklerimin, eklemlerimin ve ellerimin etrafına uzun beyaz bir sargı örmeye başladı.

"Başparmaklarını burada tut," dedi adam, başparmağımı yumruk yaptığım elimin dışına yerleştirerek. "Yoksa vurduğunda kırarsın. Gardını aldığından ve iplerden uzak durduğundan emin ol. Öndeki adamlar bazen kendilerini kaptırıp kirli oynuyorlar."

Harika, bilinmeyen bir rakiple ve öfkeli bir kalabalıkla savaşıyordum.

Sal adamı yoldan çekti ve önümdeki yerini aldı. Yüzü o kadar sertleşmişti ki, kişilik bölünmesi yaşayıp yaşamadığını merak ettim. Son bir saattir konuştuğum Sal, karşımda duran adamla aynı kişi değildi. "Dövüşeceğin adam lanet olası bir sıçan," diye tehditkâr bir şekilde homurdandı. "Polislerle konuştu ve bir ders çıkarılması gerekiyor." Gri gözleri içime dikilmiş, ciğerlerimi tüm vahşiliğiyle sıkıyordu.

"Bana... onu öldürmemi mi söylüyorsun?" Boğazım düğümlendi.

"Bu tür maçlarda bazen kazalar olur," diye cevap verdi duygusallıktan zerre kadar nasibini almadan.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Öylece birini öldüremem." Panik içimde kabarmaya başladı,

düşüncelerimin ve eylemlerimin kontrolünü ele geçirmekle tehdit ediyor.

Sal'ın gözleri babamın çaresizce durup aramızdaki kavgayı izlediği yere kaydı. Bir anda, serserilerden biri babamın kollarını tutup arkasından çekerken, diğeri etli yumruğunu babamın suratına indirdi.

"Durun! Lütfen, dur!" Diye bağırdım, şimdi tamamen dehşete düşmüştüm.

Sal bana baktı ve gözlerini kıstı. "Anladığını sanmıyorum evlat. Ben buralarda takılmıyorum."

"Anlıyorum. Bana ne söylediğini anlıyorum ama bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Ben sadece bir çocuğum." Sözcüklerim dudaklarımdan tek bir nefeste uçup gitti - anlamsız bir merhamet yakarışı.

"O zaman derin kazsan iyi olur çünkü büyüme zamanı. Çabuk." Adamlardan biri babama baktı, sonra babamın kolunu tuttu ve dizinin üzerinde ikiye ayırdı. Mide bulandırıcı çığırta boğazıma kusmuk getirdi.

Babam kan donduran bir çığlık attı, alt kolu doğal olmayan bir şekilde yana düştü.

"*Ne oluyor lan?*" Tısladım, ağızımdan tükürükler saçılıyordu ve gözlerimden yaşlar süzülüyordu. "Bunu neden yapıyorsunuz? Madem bu adamlar bu kadar sert, neden sadece dövüştürmüyorsunuz?" Onu sorgulamak akıllıca olmayabilirdi, ama tam olarak sağlıklı düşünemiyordum-şok ve korku kontrolü ele almıştı.

Sal bir adım daha yaklaşarak parmağını göğsüme bastırdı. "Çünkü *seni* istiyorum. Şimdi oraya gitmeden önce kendine hakim ol. Bu gerçekleşiyor. Bunu beklemiyor olabilirsin ve bundan hoşlanmayabilirsin ama bunların hiçbir önemi yok. Babanın hayatı bu gece yapacaklarına bağlı. Ya kafanı kışından çıkarır ve bir erkek gibi dövüşürsün ya da babana veda edersin. Seçim senin."

Hayatımda daha önce hiç şeytan tanımamıştım ama karşımda duran adamın şeytanın ta kendisi olduğundan hiç şüphem yoktu. Adamlarına bir göz attı ve bizi ana odaya geri götürmeden önce başını kapıya doğru salladı. Bir adam babamın kapıdan geçmesine yardım etti, diğeri de bana eşlik etti.

Şortum ve sarılı ellerimle görüldüğüm anda, kalabalık kan dökmeye hazır bir şekilde bağırp çağırdı. Gürültü sağır ediciydi ama ben fark etmedim bile. Kafamın içine çekilmiş, önümdeki sahneyi kendi kişisel tiyatromdaki bir film gibi izliyordum. Seyircilerden biri bana tükürdü ve ben irkilmedim bile.

Bir adamı öldüresiye dövmek için yumruklarımı kullanmak zorunda kalacaktım.

Bunu başarabilmemin tek yolu artık kendim olmadığım bir yere gitmekti. Kendi içimde gerilemek ve tüm bu deneyimi bir başkasının başına geliyormuş gibi ele almak.

Ringe tırmandım, karşı köşede seğiren çok daha küçük bir adam dikkatimi çekti. Bana küçükken bulduğum bir köpeği hatırlattı. Annemi onu almamıza izin vermesi için ikna ettim, o da ona bir tasma taktı ve veterinerine götürdük. O kadar korkmuştu ki, kuyruğunu tamamen altına sıkıştırmıştı ve o kadar çok titriyordu ki ayakta zor duruyordu. Veteriner ona dokunduğu anda altına işemişti. Babam eve döndüğünde çok sinirlenmişti. Ertesi gün köpek gitmişti.

Başımı salladım, anıyı beynimden silmek için elimden gelen her şeyi yaptım. O anla ilgili hiçbir şey burada bana yardımcı olmayacaktı. Babam bir pislikti ama ölmesine izin veremezdim. Diğer adamı tanımıyordum, bu yüzden onu bir çocuk tacizcisi ya da aynı derecede iğrenç bir şey olarak hayal etmek için elimden geleni yapacaktım.

Biri ellerimi tuttu ve standart boks eldivenleri yerine MMA tarzı minik eldivenler sıktı. Farkı fark ettim ama şaşkınlık bile duymadım. Korku, dehşet, endişe, hayal kırıklığı, hatta inançsızlık

bile şüpheli bir şekilde yoktu. Bir şekilde kendimi tüm duygulardan soyutlamıştım, gözlerim Sal'in adamının babamla birlikte arka duvarın dibinde durduğu yeri takip ediyordu. Belli belirsiz fark ettim ki

Spiker takdimini yaparken elimi kaldırdı, sonra dudaklarımın arasına bir ağızlık yerleştirildi. Aklımda yüksek sesle ve net bir şekilde duran tek şey, dövüşün başladığını işaret eden zilin çalmasıydı.

Gözlerimi babamdan ayırıp rakibimle yüzleşmek için döndüğümde bana doğru uçu ve suratıma bir yumruk indirdi. Geriye doğru tökezledim, hakem aramıza girerek toparlanmam için bana zaman tanıdı. Etrafımızdaki adamlar çığlık atıyor ve ellerini sallıyorlardı ama bunlar renksiz duvar kâğıtlarındaki görüntüler de olabilirdi. Zihinsel olarak kendimi korumaya çalıştığım puslu halim yavaş yavaş fiziksel olarak kendimi korumaya dönüştü. Bu tamamen daha uğursuz bir şeydi. Daha saldırgan. Daha ölümcül.

İçimde olduğunu bilmiyordum ama yumruklar havada uçuşmaya başladığında ilkel bir şey ortaya çıktı.

Çenemdeki acı beni uyandırdı ama karnıma indirdiği aparkat şalterimi indirdi. Duruşumu alçaltarak kendimi korumak için yumruklarımı kaldırdım ve ayak parmaklarının üzerinde zıplayan rakibimi incelemeye başladım. Korkmuş it, olası bir ölümle karşılaştığında vahşileşmişti. Ne yazık ki, uygun bir şekilde kışkırtıldığında dönüşebilen tek kişi o değildi.

Bu kez, yumruğunu savurduğunda kaçtım ve ardından çenesine sert bir sol kroşe indirdim. Daha önce hiç kimseye vurmamıştım. Bu duygu tuhaftı ama aynı zamanda şaşırtıcı derecede katartıktı. İçimde sakladığım tüm o duyguları alıp beni incitmek isteyen bu adamın üzerine boşaltabileceğimi fark ettim.

Bunu hissetmem biraz zaman aldı, bu yüzden beş raunt boyunca ikimiz de yorulana kadar birbirimizi dövdük. Sonunda adrenalin azalmaya başladı ve kalabalığın gürültüsü bilincime geri süzüldü. Babamın durduğu yere baktığımda öfkeli bir Sal'ın babamın kafasına silah dayadığını gördüm. Babam açıkça ağlıyordu.

Başka kimse
görmedi. Kimse
umursamadı.

Ama Sal'in mesajı açıktı. Bitir şunu, hemen.

Babamın ölümünün suçluluğunu taşımak istemiyordum. Gecenin sonunda biri ölecekti ve bunun ben ya da babam olmayacağına yemin ettim.

Derin bir nefes çekerek tam zamanında döndüm ve enayi yumruğunu engelledim. Buna karşılık olarak, adamı tamamen hazırlıksız yakalayan bir darbe çılgınlığı yağdırdım. Öfke ve hayal kırıklığının her zerresini kullanarak adamı tanınmaz hale gelene kadar ringin zeminine yapıştırdım. Artık hareket etmese bile, on altıncı yaş günümün çılgınlığına bir son vermeyi umarak saldırıma devam ettim.

O anda bir reşit olma deneyimi yaşamadım.

İçimdeki, sahip olduğumu bilmediğim bir şeytanı serbest bıraktım.

Sonunda biri beni adamın cesedinden sürükledi ve kolum muzaffer bir şekilde havaya kalktı. Tek sağlam gözümle tezahürat yapan kalabalığa baktım ve babamı gördüm. Gözyaşlarının arasından gülümsüyordu, yüzü gururla parlıyordu.

Bu şeyi onun için yaptım ama tiksindim.

Onu bir daha asla görmek istemedim çünkü geri dönüşü olmadığını biliyordum. Bunu bana o yaptı, beni bu duruma o soktu.

Onun hayatını kurtarmış ve kendi hayatımı lanetlemiştim.

O gece hiç uyumadım.

Yatağımda uzanmış, tavana bakıyor, düşüncelerimin esiri olmuştum. Uyumak istiyordum. Rüyalarım dalmak ve önceki gün hiç yaşanmamış gibi davranmak istedim ama bu olmayacaktı. Yaptığım şeyi ve bunun ilerleyen hayatım için ne anlama geldiğini düşünmeye çalıştım. Hapse girmekten ya da öldürülmekten çok korkuyordum. Babama ve hatta onu yanımda tuttuğu için anneme öfkeliydim. Gelecekte benden ne isteneceği konusunda endişeliydim. Ama beni en çok rahatsız eden şey Sofia ile olan ilişkim üzerindeki etkisiydi.

Bu pisliği onun kapısına nasıl getirebildim? Şimdi arkamdan gelen kötülük bulutuyla onun hayatını lekeleyemezdim. İçimdeki çocuk birlikte kaçmamızı önermeye hevesliydi ama bu onu aynı derecede sefil bir hayata mahkûm etmek olurdu. Biz çocuktuk, o sadece on beş yaşındaydı. Eğitimimiz ya da kaynaklarımız olmadığı için sokaklarda kalacaktık. Bu bir seçenek değildi.

Peki, bu ne anlama geliyor?

Bütün bir gece gerçekleri inceledim ve benim için tek bir seçenek olduğu açıldı. Gitmesine izin vermeliydim. Sadece gitmesine izin vermemeliydim, o asla öylece çekip gitmeme izin vermezdi. Onu kendimden uzaklaştırmalıyım ki beni asla geri istemesin. Onsuz bir hayat ruhumu ezerdi. Onu bu kadar acımasızca incitme düşüncesi bile beni gözyaşlarına boğdu. Sessizce yastığıma gömüldüm, masumiyetimin ve kalp kırıklığının her seferinde bir damla gözyaşıyla içimden akıp gitmesine izin verdim.

Kendimi yatağımdan zorla kaldırdığımda cehennem gibi hissediyordum ama hak ettiğimden fazlası değildi. Derimdeki kabuk bağlamış kanı yıkadım, kaynar suyun altında soğuk akana kadar durdum. Okula bu halde gitmemin imkânı yoktu, bu yüzden zahmet etmedim bile.

Aşağıya indiğimde babam mutfak masasında oturuyordu, tek kolu askıdaydı - anlaşılan kavgadan sonra hastaneye kaldırılmıştı. Ona bakmak zorunda kalmadığım sürece nereye gittiği umurumda değildi.

At yarışları için hesap tabloları üzerinde çalışıyordu. Her hafta, yarışlarda nasıl büyük vurgun yapabileceğini araştırır, hesaplar yapar ve entrikalar çevirirdi. Çoğu hafta eli boş ve kederli dönerdi. Bu olayların uzun vadede hayatım için ne anlama geldiğini bilmiyordum, ama babam gibi olacağım anlamına geliyorsa lanetlenirdim.

Onun varlığını görmezden gelmek niyetiyle doğruca buzdolabına yöneldim ama o bana bu nezaketi göstermeyecekti.

"Bu akşam bir toplantımız var. Gitmeden önce bilmeniz gereken bazı şeyler var."

Ona bakmadan sütü çıkardım ve kutudan içmeye başladım. "Lucciano ailesinin bir parçası olmanın ne demek olduğunu anlamalısın. Uyman gereken kurallar var. takip edin. Bunlardan en önemlisi Omertá, yani bu gece edeceğiniz yemin."

Süt kutusunu duvara fırlatmamak için kendimi zor tuttum. Sal'le bağlarımın bitmediğini biliyordum ama sanki yemin ediyormuşum gibi gelmişti ve bundan kaçınmayı ummuştum. Lanet olası saflık. Midem çalkalandı ve ne kadar çok süt içtiğime pişman oldum.

"Omertá sessizlik ve sadakatle ilgilidir. Hiç boşluk yoktur. Eğer yeminini bozarsan, bu kesin ölüm demektir. Aile işleri hakkında asla ama asla kimseyle konuşmayacaksın, anladın mı?"

"Kendini duyuyor musun? Beni buna nasıl isteyerek sürükleyebildin?" Ona tükürdüm, iğrenmişim. "O adamları gördün. Başka seçeneğim yoktu," diye savunmaya geçti.

"Her zaman bir seçenek vardır, baba. Başından beri bu pisliğin dışında kalabilir ya da cezayı oğluna çektirmek yerine kendi üzerine alabilirdin."

Ayağa kalktı, yüzü kızarmaya başlamıştı. "Bu annenin suçu, o amcık okuluna gitmen için ısrar

etti çünkü kafana hayatın ne kadar rahat ve mükemmel olabileceğine dair fikirler soktu. Belki de en iyisi için

ama geri kalanımız için hayat o kadar da güzel değil. Bunu anlamamanın zamanı geldi. Lucciano'ların bir parçası olmak, kendi başına bir şeyler yapmak için tek şansın."

Çok iyi bir öğrenciydim, başarılı bir piyanisttim ve okulun basketbol takımındaydım ama babam benim hakkımda o kadar az şey düşünüyordu ki tek umudumun mafya olduğunu sanıyordu. "Siktir git." Başka bir bakış atmadan uzaklaştım.

"Buluşma bu akşam sekizde, seni nankör pislik."

Toplantıdan önce birkaç saat uyumayı başardım. Bu küçük bir mucizeydi çünkü her geçen dakika olacaklar konusunda daha da geriliyordum. Babam bizi dağıtım merkezi olarak kullanıldığı anlaşılan küçük bir depo binasına götürdü. İçeride bir düzine kadar adam toplanmış, bazıları katlanır sandalyelere oturmuş, diğerleri de yüksek kutulara yaslanmış, gelişigüzel konuşuyorlardı.

"Marty, gelebilme sevinim!" diye selamladı adamlardan biri, diğerlerinin de bastırılmış selamlarıyla birlikte.

"Selam beyler. Bu benim oğlum, Nico." Dişlerini kırmak istememe neden olan ışıltılı bir gülümsemeyle beni işaret etti. Bunun yerine, asla hatırlayamayacağım isimler ve bilgilerle beni tanıştırtırken kibar olmaya çalıştım. Rolümü oynamak önemliydi. Başka seçeneğim yoktu.

Sonunda Sal geldi ve toplantımızı hızla başlattı. "Bu gece aramıza katacağımız yeni bir adam var; gururla ailem diyebileceğim bir adam. Lucciano ekibi bu şehirdeki en iyi, en onurlu ekiptir. Aylar önce bu genç adamı gördüğüm anda onun bizden biri olması gerektiğini anlamıştım." Yüzümde beliren şaşkınlık karşısında gözleri parladı.

Aylar önce mi? Bu küçük borç alışverişini ne zamandır düşünüyorlardı? Yoksa bu sadece beni içeri çekmek için bir bahane miydi? Bir bıçağın parıltısı gözüme çarptığında düşüncelerim dağıldı ve adrenalın damarlarımda küçük alevler oluşturdu.

"Ailemiz geleneklerle yoğrulmuştur ve en önemlilerinden biri de her birimizin ettiği yemindir." Göğüs cebinden bir fotoğraf çıkardı ve herkesin görebilmesi için havaya kaldırdı. "Burada itirafların koruyucu azizi Aziz Alphonsus'un resmi var. Nico, buraya gel ve elini uzat."

İleriye doğru adım attım ve ona dikkatle baktım. Oda doğal olmayan bir sessizliğe bürünmüştü, sanki yerleşik fareler bile bu adamı rahatsız etmeye cesaret edemiyordu. Bıçağı avucumu kesmek için kullanarak az miktarda kan akıttı, sonra da fotoğrafın üzerine sıktı.

"Nico Conti, bu aile için kanını akıttın ve şimdi seni kendi ailemizden biri olarak kabul ettiğimiz için kanın aile tarafından akıtıldı. Bir Lucciano olarak, birliği her şeyden üstün tutacak, birliği herhangi bir şekilde tehlikeye atarsan hayatını ve sevdiklerinin hayatını teslim edeceksin. Aileye olan sadakatini anlıyor ve özgürce teslim ediyor musunuz?"

İşte buydu.

Bunu yaparsam geri dönüşü yoktu.

Her bir adamın bakışlarının üzerimdeki baskıcı ağırlığını hissedebiliyordum. Başka seçeneğim yoktu. "Kabul ediyorum." İki basit kelime, genellikle insanların hayatlarının en mutlu gününde söylenen iki kelime, ama benim için ömür boyu cehenneme mahkûmiyet demekti.

Sal'ın dudakları geniş bir sırıtişla geri çekildi. Bıçağı yere bıraktı ve bir çakmak çıkararak alevi fotoğrafın köşesine tuttu. "Bu açgözlü alev, tüm hainlerin yok edilmesini sembolize ediyor.

dışarıdan ya da içeriden kurumumuza zarar vermeye çalışmasınlar. Biri Lucciano'lardan bir şey alırsa, biz de ondan acımadan ve pişmanlık duymadan on katını alırız." Fotoğrafın parmaklarından düşüp beton zeminde kül olmasına izin verirken ruhsuz gözleri beni delip geçti.

Diğer adamlar, liderleri ile en yeni üye arasında geçen sessiz konuşmadan habersiz gibi görünerek tezahürat yaptı ve alkışladı. Beni gülümsemeye ve mutlu bir acemi rolünü oynamaya zorlayan sarılmalar ve tebrikler arasında çabucak sürüklendim. Adamlardan biri dövüşlerime hazırlanmak için her gün onunla çalışmaya başlayacağımı söyledi. Okulu sorduğumda sadece güldüler, artık gerekli olmadığını söylediler ve sanki piyango kazandığımı söylemişler gibi sırtımı sıvazladılar.

Ortalık sakinleştğinde, binanın uzak köşesindeki küçük, tek tuvaletli odaya, tuvalete gittim. Kapıyı kilitlediğim anda tuvalete doğru yöneldim ve midemdekileri kustum. Sadece safra dışarı çıkana kadar bağırsaklarım tekrar tekrar kabardı.

Kavga, beni mafyaya zorlamaları, okulu bitirme hakkımı elimden almaları, hepsi çok fazlaydı. Ama dışarıda bir oda dolusu yetişkin adam benden on altı yaşımdan daha fazla rol yapmamı bekliyordu,

Bu yüzden pis ayaklı lavaboda ağzımı çalkaladım ve birkaç derin nefes aldım. Kendimi toparlamam ve oraya geri dönmem gerekiyordu.

Işığı açmak için çok acele etmişim, bu yüzden yanımdaki küçük pencereye baktığımda dışarıdaki karanlığı rahatlıkla görebiliyordum. Orada, kayalık otoparktaki bir sokak lambasının altında Sal, Enzo Genovese ile el sıkışıyordu.

Buz gibi bir ürperti bedenimi sardı.

Tüm bunların içinde o tam olarak kimdi? Enzo'dan gelen açık bir üstünlük tonu algıladım. Bahse girecek olsam, Enzo'nun Sal'den daha üst rütbeli olduğunu söylerdim. Eğer Sal alt patron ise, bu sadece Enzo Genovese'nin Lucciano suç ailesinin patronu olduğu anlamına gelebilirdi.

Vay anasını.

Sofia babasını biliyor muydu? Hayır, bildiğini düşünemiyorum. Birbirimize her şeyi anlatırdık. Bunca yıldan sonra bunu atlamış olmasına imkan yok. Bunu nasıl yaptığından emin değildim ama Enzo çocuklarını karanlıkta bırakmıştı.

Bir an için bunun bizim için umut olduğu anlamına gelip gelmediğini merak ettim. Eğer o iki hayatı ayrı tutabilseydi, belki ben de tutabilirdim. Sonra dövdüğüm adamın görüntüleri zihnimde belirdi ve bu umudu yok etti. Bunu yapamazdım. Onu böyle bir tehlikeye atamazdım. Her gün mutfak masasının karşısında oturup yüzüne karşı yalan söyleyemezdim. Ona gerçeği söylemeye iznim yoktu, söylemek de istemiyordum.

Bu akşam, bir gece önce vardığım sonucu zihnimde daha da pekiştirmişti. Uzaklaşmak zorundaydım.

Bölüm 15

Sofya

Şimdi

Yıllarca kendime, hiçbir mazeretin Nico'nun bana yaptıklarını haklı çıkaracak kadar geçerli olmadığını söylemiştim. Neyle karşı karşıya olursa olsun ya da her ne yaşanmış olursa olsun, durumu idare etmenin daha iyi bir yolu vardı. Sonunda yedi yıl önceki o geceyle ilgili tüm boşlukları doldurduğunu duyduktan sonra, bu inancımdan şüphe etmeye başladım.

Benim nazik devim, onun çıplak yumruklarıyla bir adamı öldürmesi için ne gerektiğini anlayamıyordum. O, travma geçirmiş bir kızı kabuğundan çıkarmak için günlerini harcayacak kadar hassas bir çocuktü. Bana ustalaştığı yeni piyano parçaları hakkında mesaj atan çocuktü. Bana dünyayı görme vaadiyle Eyfel Kulesi'nin kolyesini veren çocuktü.

O bir katil değildi.

Ya da en azından öyle değildi.

Boğumlu ve yaralı eklemlerine bir bakış, beni ittiğinden beri şiddet dolu bir dünyada yaşadığını gösteriyordu. Boksör olduğunu söylemişti ama o eller boks ringi dışında ne kadar ölümcül şiddet görmüştü?

Ailemin onun acı çekmesinde bir rol oynama ihtimali karşısında vücudum titremeye başladı. Son yedi yılda ne tür dehşetler görmüştü? Gözlerimin kenarlarından sessiz yaşlar süzüldü. Hiçbir mazeretin yeterli olmayacağını düşünmüştüm ama yanılmışım. Kalbim daha önce Nico yüzünden bir kez kırılmıştı. Şimdi, onun *için* tekrar kırıldı.

"Bana acıyarak bakma," diye tersledi. "O yıllar önceydi ve ben artık o çocuk değilim."

"Bunu görebiliyorum ama bu durumu daha iyi hale getirmiyor."

Sandalyesinden kalktı ve uzanıp elimi tutarak beni ayağa kaldırdı. "Bütün bunları sana anlatmamın nedeni benim için üzülmen değil, anlamın ve bana bir şans vermendi. Benim olman gerekiyordu. Sen hep benimdin. Seni bir sebepten ötürü uzaklaştırdım ve bu yaptığım en zor şeydi. O adamı öldürmek zordu ama acısı kısa sürede geçti ve unutuldu. Sana verdiğim zarar o kadar derindi ki, acısı hiç dinmedi. Ama seni güvende tutmak için düşünebildiğim tek yol buydu - hayatımın çirkinliğinin sana dokunmasını engellemek için."

Bu sözleri ondan duymayı kaç kez hayal etmişim? Yeniden ortaya çıkmasını ve bana her şeyin bir hata olduğunu söylemesini diledim. Nico benim her şeyimdi, hayal ettiğim tek gelecekti. O gittikten sonra bile kendimi başka biriyle hayal edemiyordum, bu yüzden hiç kimseyle çıkmamıştım. Akıntıya kapılmış, bir şamandıraya tutunmuştum ama ihtiyacım olan şey karaydı. Nico hayatımın kaosa sürüklenmesini engelleyen sağlam bir zemindi. Aramızda hâlâ sırlar olsa da onun yanımda olması bile kendimi daha huzurlu hissetmemi sağlıyordu.

Elini yanağıma götürdü, başparmağı elmacık kemiğimde gezindi. "Bir şey söyle Uğur Böceği. Bana bir şans daha vereceğini söyle."

"Bazı sorularım var," dedim tereddütle. "Madem babamın kim olduğunu biliyordun ve hayatımın zaten onun tarafından lekelendiğini biliyordun, bunu neden yaptın? Neden beni zaten içinde olduğum bir şeyden korumaya çalıştın?" Bu, yapbozunun yerine oturmayan parçalarından biriydi.

"Babanın bu işe karıştığını tesadüfen öğrendim ve patronun o olduğunu daha sonra öğrendim. O anda bildiğim -ya da bildiğimi sandığım- şey, senin hiçbir fikrin olmadığıydı. Bu kadar büyük bir şeyi benden asla saklamayacağına inanıyordum, bu da bilmediğin anlamına geliyordu." Konuşurken gözleri sertleşti, gerçeği öğrendiği için hâlâ üzgün olduğu belliydi. "Baban sana suçtan uzak bir hayat seçeneği sunmaya çalışmıştı, ben kim oluyordum da seni tekrar suça sürüklüyordum? Seninle kalsam bile, ne yaptığım ve kim olduğum hakkında her gün yüzüne karşı yalan mı söylemeliydim? Senin için en iyi olanı yapmaya çalışıyordum. Senin geleceğini kendi mutluluğumun önüne koymaya çalışıyordum. Hayatımın aldığı karanlık yöne rağmen seni kendime saklamaktan daha bencilce bir şey düşünemezdim."

"Ama sen geri döndün," dedim nefes nefese. "Neden? Neden bunca yıl sonra şimdi?"

Dönüp elini gür saçlarında gezdirirken dudakları inceldi. "Son zamanlarda çok şey oluyor, hayatlarımızı normalden daha tehlikeli hale getiriyor."

"Bunun Alessia'nın gizemli bir şekilde kaçırılmasıyla bir ilgisi var mı?"

Bana baktı, yüzü ciddiydi. "Evet. Baban senin güvenliğinden endişe ediyordu. Sal Amato ona ihanet etti ve bir sürü insanın ailemize kızmasına neden olacak bir şeyler yaptı. Sal hâlâ serbest ve bize kızgın olan çok sayıda tehlikeli insan var."

Sal Amca ile babamın arasının bozuk olduğunu duymuştum ama nedenini bilmiyordum. Babama ihanet etmesi beni hayrete düşürmüştü. O sadece ailenin *bir* parçası değildi, aynı zamanda *benim* de ailemin bir parçasıydı. Ama sonra, onda hep bir terslik olduğunu düşündüm. Büyüdükçe, bunun çocuk gelini ve aşırı dalkavukluğuyla biraz yağcı olmasından kaynaklandığına karar verdim. Bunu düşündükçe, nasıl olup da bunu fark etmediğimi daha çok merak ettim.

"Peki sen tüm bunlara nasıl dahil oluyorsun?"

"Baban seni güvende tutmak için yanında birinin olmasını istedi. Geçmişinden birini getirmenin, seni şüphelendirmeden korumanın en iyi yolu olacağını düşündü."

"Yani sadece korumam olmak için mi geri döndün?" Beni özlediğini, beni düşünmekten hiç vazgeçmediğini söylediğini hatırlayınca midem bulandı. Hepsi bir heyecan mıydı?

"Dur!" diye emretti, aramızdaki mesafeyi kapattı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Ne düşündüğünü anlıyorum ve bu saçmalığı hemen kesmen gerekiyor. Geri dönmemin bir nedeni olması, söylediğim her kelimenin Tanrı'nın dürüst gerçeği olmadığı anlamına gelmez. Bana emirler verildiğinde duygularımı kontrol altında tutabileceğimi düşünmüştüm ama bu bir şakaymış. Seni korumamın söylendiği o gece, seni atölyende resim yaparken izledim ve bir daha asla senden uzak duracak kadar güçlü olamayacağımı anladım. Tek gereken bir bakıştı."

"Evimde beni boya yaparken mi izliyordun?" Ne zaman olmuş olabileceğini hatırlamaya çalışarak geri çekildim.

Yüzü şaşkınlıkla buruştu. "Burada konuştuğumuz diğer her şeyi göz önünde bulundurursak, bunun o kadar da alakalı olduğunu sanmıyorum."

Beni hazırlıksız yakaladıktan sonra düşüncelerime odaklanmaya çalışarak başımı salladım. "Hayır, biliyorum. Sadece beni şaşırttın. Yani öğle yemeğinde karşılaşmamız ve senin akşam yemeğinde ortaya çıkman, ailemin beni koruyabilmek için bizi bir araya getirme girişimleri miydi? Beni gördüğünü ve daha fazlasını istediğini söylüyorsun ama bu ne anlama geliyor? Benden ne istiyorsun, Nico? Sen gittiğinden beri çok şey değişti."

Beni kendine çekip dudaklarını dudaklarıma yapıştırmadan hemen önce gözleri sertleşti. Tüm düşünceler ve mantık boğucu bir duman bulutu içinde buharlaştı. Zihnim tehlikeleri ne kadar

tartışmaya çalışırsa çalışsın, bedenim onun dokunuşunu umursamayacak kadar çaresizdi. Yararlanabileceğim hiçbir deneyiminin olmaması önemli değildi, Nico'yu öpmek o kadar doğal, o kadar doğru geliyordu ki bedenim nasıl hareket edeceğini biliyordu.

Elleri kıcıımı kavradı ve beni kendisine doğru kaldırdı, bacaklarımı dar kalçalarına dolayabilmem için elbisemi yukarı çekti. Ancak kollarında güvende olduğumda öpüşmemizden yavaşça çekildi. "Senden her şeyi istiyorum, Sofia Genovese. Bedenini ve aklını istiyorum. Sırlarını ve güvenini istiyorum. Sana yaptığım her korkunç şeyi anlatmak ve beni yine de seveceğini bilmek istiyorum. Oraya ulaşmamızın zaman alacağını ve bunu hak etmek için çok çalışmam gerektiğini biliyorum ama sen buna değersin. Uzaklaşmanın tüm acısına değdin ve seni geri almak için yalvarmam gerekebilir. Onca yıl sana yaklaşmadım çünkü asla uzak duracak güce sahip olamayacağımı biliyordum. Seni düşünmekten hiç vazgeçmedim ve asla vazgeçmeyeceğim. Benim için o sensin Uğur Böceği. Seni ne kadar sevdiğimi göstermeme izin ver." Alt dudağımı emdi, sonra yumuşak etimi dişledi.

"Bekle," diye nefes aldım, dudaklarımı onunkilerden çekerek. "Annemle babam alt katta." "Yatak odaları evin diğer ucunda."

"Ama burası hâlâ onların evi."

Gözleri sıcak bir kadife gibi yumuşadı. "Olması gereken buydu - biz gençler birbirimizi keşfetmek için gizlice kaçardık. Bence bunun burada olması en doğrusu." Bana cevap verme şansı vermedi ama istesem de kelimeleri bir araya getiremezdim. Tamamen duygu seline kapılmıştım.

Söylediği her şey kalbimde bir türlü iyileşmeyen o boşluğu doldurmuştu.

Bir an için, belki, sadece belki, bizim için bir şans olduğuna inanmama izin verdim. Belki de yolumuza çıkan engeller aşılabilirdi. Belki de Nico'mu geri alabilirdim.

Baştan çıkarma çok büyüktü.

Duygulara teslim oldum, kalçalarımı döndürerek pantolonuna doğru gerilen kalın şaftına karşı göbeğimi ovuşturdum.

Alnını benimkine yaslayarak inledi. "Bunu doğru yapmak istiyorum. Bütün gece bunun hayalini kurdum." Beni ayağa kaldıran Nico geri çekildi ve yırtıcı bir hayvanın bakışlarıyla beni süzdü. Yavaşça arkamdan dolandı, elleri elbisemin fermuarını indirirken nefesinin ensemdeki deride gezindiğini hissedinceye kadar yaklaştı.

Vücudum aşırı hassaslaştı; her bir tüyüm diken diken oldu, onun dokunuşu için çaresizdim. Bunca yıldan sonra bunun olduğuna inanamıyordum. Bu durum işleri karıştırıyordu ama umurumda değil gibiydi. Nico'yu o kadar çok istiyordum ki vücudum onun için ağrıyordu.

Sert parmak uçları elbisemin askılarını omuzlarımdan indirirken, "Her zaman böyle olmalıydı," diye düşündü. "Sen ve ben. Birbirimizin ilkleri olmalıydık, birbirimizin tek ve biricigi."

Sözleri ve ona söylemem gereken şeye vereceği olası tepki karşısında karnım şişti ve dönmeye başladı. "Aslında bunu nasıl söyleyeceğimden emin değilim... ama ben... başka biriyle birlikte olmadım. Bunu hiç yapmadım," diye fısıldadım. Utanmıyor ya da sıkılmıyordum ama söylemesi garip geliyordu. Yirmi iki yaşında bir bakireydim.

Nico arkamda insanlık dışı bir şekilde hareketsiz kaldı. Birdenbire kendimden utanarak ona bakmaya başlamıştım ki sesi bir kırbaç gibi şaklayarak beni irkiltti.

"Yatağın üzerinde."

Emrini yerine getirdim, tam boy yatağın üzerine süründüm ve sadece mücevherli kolyeyi takmış bir halde ona dönük oturdum. Nico gömleğinin düğmelerini açtı, kumaşı kaslı omuzlarından sıyırdı ve çelik bakışları tenimi dağlarken bir dizi dövmeyle ortaya çıkardı. Odadaki tek ışık dışarıdan süzülen yumuşak bir parıltıydı ama bu da vücudunun bildiğim kadar güzel olduğunu doğrulamak için yeterliydi. Dövmelerini merak ediyor, her birinin ardındaki hikâyeyi duymak istiyordum.

ve gergin tenindeki çizgilerin izini sürdü. Işık detayları seçemeyecek kadar loştu ama yontulmuş vücudunun hatlarını ne kadar mükemmel bir şekilde tamamladıklarını görmeye yetiyordu.

Pantolonunu ve boxer külotunu indirdiğinde ağzım kurudu. Onu karşımda dururken görmek garip bir duyguydu, çok iyi tanıdığım ama inanılmaz derecede değişmiş birini. Artık tamamen erkekti, tanıdığım çocuktan hiçbir iz yoktu. Aynı şeyin benim için de geçerli olduğunu, tanıdığı küçük kızın gittiğini görebiliyor muydu? İkimiz de ayrılığımızdan yara almadan kurtulamamıştık. Yeniden bir araya gelmemiz felaketimiz mi olacaktı? Yoksa bizi daha önce hiç olmadığımız kadar güçlü mü yapacaktı?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Nico kendini yatağa bıraktı ve dirseklerimin üzerinde uzandığım yere doğru ilerledi. "Bu vücut benim," diye gürledi üzerime doğru eğilirken. "Bu göğüsler," diye mırıldandı dişlerini tenime sürtmenden önce. "Bu kaburgalar ..." Dili göğüs kafesimin çukurlarını ve vadilerini keşfetti. "Bu göbek ..." Yumuşak öpücükler birbirini takip etti. "Ve bu am... onlar benim." Beni birbirinden ayırdı ve yarığımı uzun uzun yalayarak vücuduma elektrik kıvılcımları gönderdi.

"Nico!" Nefes nefese kaldım, dokunulma ihtiyacıyla kamburlaştım.

"İşte bu, bebeğim. Adımı söylediğini duymak istiyorum. Bu bedenin sahibinin kim olduğunu bilmeni istiyorum çünkü başka hiç kimse ona dokunamayacak." Parmakları sertleşmiş meme ucumu çekerken, diliyle klitorisimin etrafında dönerek içeri daldı. Her bir his tek başına mutluluk verici olabilirdi ama birlikte akıl almazdı. Yaladı ve emdi, inlediğinde hırladı ve çok fazla kıvrandığımda meme uçlarımı ekstra sert büktü. Vücudumu piyanosunun tuşları gibi çalıyordu, usta bir müzisyen, inlemelerim ve nefes alışlarım onun senfonisiydi.

Boşaldığımda, kendi parmaklarımla kendime verebildiğim gibi bir şey değildi. Kendime dokunduğumda hiç ses çıkarma eğiliminde olmamıştım ama Nico'nun benden çıkardığı orgazm beni boğuk bir çığlık atmaya zorladı. Aklımın bir köşesinde ailemin evinde olduğumu ve sessiz olmam gerektiğini biliyordum ama bu neredeyse imkânsızdı. Gürleyen zevk dalgaları vücudumu bir tsunami gibi yırtıyor, yoluna çıkan her şeyi yok ediyordu. Vücudumun her santimi hisler içinde yüzüyordu; kulaklarım bile elektrik dalgalanmasından uğulduyordu.

Benden aldığı zevkin son zerresine kadar çekti, ancak ben tekrar yeryüzüne indiğimde durdu. Ben kendime geldikçe o da üzerime abandı ve bizi yüz yüze, ten tene getirdi.

"Sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin. Seni yatak odamda kilitli tutmalıyım, çıplak ve böyle kıvranırken, her gün, bütün gün." Gözlerindeki sıcaklık ve sesindeki ihtiyaç, karnımda kesinlikle söndüğünü düşündüğüm bir his kıvılcımını canlandırdı.

"Kendine bakmak o kadar da kötü değil. Bir gün bana bunlardan bahsedecek misin?" Omzundaki dövmenin çizgilerini takip ederek sordum.

"Sana ne istersen söylerim ama önce içinde olmam gerek. Hiç prezervatifsiz kalmadım, yani temizim. Aramızda hiçbir şey olmadan içinde çıplak olmak istiyorum." Soru sorarcasına bana baktı ve kararı benim vermeme izin verdi.

"Peki ya hamilelik?" Temkinli bir şekilde sordum, bu endişeyi dile getirmediğini fark ettim.

"Çocuğumla birlikte olmanızdan daha güzel bir şey düşünemiyorum, o yüzden bu benim için bir endişe kaynağı değil."

Vay anasını. Adam ciddiydi.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diye fısıldadım.

Gözleri yumuşadı. "O zaman başka zaman. Şimdilik, bu sadece bizimle ilgili. Sen mükemmel bir

kurnazsın ve

ama muhtemelen yine de biraz acıyacak. Üzgün olduğumu söyleyemem. Masumiyetini almak üzere olduğumu bilmek beni tahmin edemeyeceğin kadar mutlu ediyor." Dudakları dudaklarıma indi, beni tutkuyla öperken bir eli dizlerimi yukarı ve arkaya doğru yönlendirerek beni ona açtı. Ucu içime bastırdı, sıcak ve kalındı, endişeyle sertleşene kadar girişimi yaydı. "Rahatla Uğur Böceği. Gergin olursan daha çok acır. Benim olduğumu ve benim için yaratıldığını hatırlamaya çalış."

Sıkışmış kaslarımı gevşetmeye çalışarak başımı salladım. Nico giriş deliğimin hemen içinde sallanmaya devam ederek bu hisse alışmamı sağladı. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, tamamen içime girdi ve göbeğime bir acı sapladı. Haykırdım ve yüzümü kendine doğru çekti.

"Shhhh, işte bu kadar. Artık geçti. Acı bitti," diyerek beni yatıştırdı ve parmaklarını kolumda aşağı yukarı gezdirdi.

Şaşkınlıktan sakinleştiğimde Nico'nun sesinin gergin çıktığını fark ettim. "Sen iyi misin?" Temkinli bir şekilde sordum. Yanlış bir şey yaptığımı düşünmüyordum ama ne biliyordum ki?

Kıkırdadı, sonra beni tembelce öptü. "Ben iyiden de öteyim. O kadar sıcacıksın ki şu anda yaşayan en mutlu adam olarak ölebilirim."

Nico içimde yavaşça sallanmaya başladığında utangaçça gülümsedim. Acımasını bekliyordum ve sıkıcı bir acı vardı, ama hızla daha zevkli bir şeye dönüştü.

"Dayanamayacağım, Sof. Bu an için çok uzun süre bekledim ve kendimi tutamıyorum." Sesi gerginlikten titriyordu ve onu bu kadar derinden etkilediğimi bilmek beni uçurdu.

İçime girdikten sadece birkaç dakika sonra, Nico'nun vücudu ter içinde kaldı ve nefesini içine çekip salıverildiğini inlerken sıkıca büküldü. Kendine gelirken birkaç düzensiz nefes aldı, sonra yüzünü boynuma gömdü. "Bir dahaki sefere daha iyi olacağına söz veriyorum," diye mırıldandı boynumun derisine karşı.

Üzerimdeki ağırlığının tadını çıkararak kıkırdadım. "Bunda yanlış bir şey olduğunu sana düşündüren ne?"

Başını kaldırdı ve karanlık odada bana sıcak bir şekilde baktı. "Güven bana, her şey çok daha iyi olacak. Sana öğreteceğim ve her dersimizi dört gözle bekliyorum." Sinsice sırttı, sonra sırtımı göğsüne yasladı, bu büyük bir rahatlamaydı. Yaptığımız şeyin sonuçlarını kavramaya başladığımda sözleri bir duygu selini tetiklemişti. Bunun bir başlangıç olduğunu düşünüyordu, sadece bir kerelik bir şey değil. Böyle düşüneceğini biliyordum ve bir parçam da bunu istiyordu ama bu o kadar basit değildi.

Nico ile bir ilişki karmaşık olurdu. Bunun mümkün olduğundan bile emin değildim.

Evet, aramızda inanılmaz bir kimya içeren bir bağ vardı ama bu geçmişi değiştirmiyordu. Onun gidişi geri dönüşü olmayan bir olaylar zincirini harekete geçirdi, ben de bunu istemedim.

Nico'nun nefes alış verişinin uykunun dinlendirici düzenine geçişini dinlerken, yaptığım şey hakkında endişelenerek uyanık yatıyordum. Yıllar öncesinin acısını temizleyebilsem bile, Nico'yla birlikte olmak son derece karmaşık olacaktı. Aramızı düzelttiğimiz ve her şeyin yolunda gittiği izlenimine kapılmıştı ama gerçekte sorunlarım daha yeni başlamıştı.

Bölüm 16

Sofya

O zaman

Nico'nun doğum gününden sonraki Perşembe ve Cuma günleri okula gelmedi. Ona defalarca mesaj attım ve aradım ama cevap alamadım. Cumartesi sabahı annem beni onun evine bıraktı ama evde kimseyi bulamadım. Öğle yemeğinden hemen sonra, nihayet ondan bir mesaj aldım.

Bu gece Josh Newton'ın partisine gel, orada konuşabiliriz.

Parti mi? Lisedeki partilerin hiçbirine gitmemiştik. En azından ben gitmemiştim. Bensiz gitmiş olması mümkündü ama bundan şüpheliydim.

Nico'yu görmek için sabırsızlanıyordum ama bir o kadar da tereddütlüydim. İçimizde, sevdiğimiz birinin başı dertte olduğunda ya da doğal bir felaket yaşandığında canlanan o altıncı his bana bir şeylerin yolunda gitmediğini söylüyordu. Yatağımın yorganının altına saklanıp dışarı çıkmamak istiyordum ama bu bir seçenek değildi. Neler olup bittiğini öğrenmem gerekiyordu.

Biraz pazarlık yaptıktan sonra Maria'yı beni gizlice evden çıkarıp partiye bırakması için ikna edebildim. Bana yardım etme konusundaki çekingenliğinin aileme itaatsizlik etmekle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey benimle uğraşmak için yoğun programından zaman ayırmakla ilgiliydi. Nico'ya ulaşmanın bir yolunu bulduğum sürece umurumda değildi.

Josh'un mahallesinde evlerin birbirine yakın olmaması iyi bir şeydi çünkü evinin içinden gelen müzik sesi tüm sokak boyunca duyulabiliyordu. Maria beni kaldırıma bıraktı ve arkasına bakmadan arabasını sürdü. Aceleyle eve gittim ve kendimi kaotik bir vücut yığınının içinde buldum. Ev, çocukların bir araya toplanmayacağı kadar büyüktü ama her yerdeydiler; dans ediyor, konuşuyor, öpüşüyorlardı. Girişe yakın bir yerde bira pong için bir masa kurulmuştu ve etrafında bir düzine kadar insan toplanmıştı. Dikkatli bir şekilde yanından geçtim ve kalabalığın içinde görmek istediğim tek yüzü aradım.

Sıradan arkadaş olduğum birkaç kız koşarak beni karşılamaya geldi, partiye gelmeme şaşırmışlardı. Nico'yu gördüklerini doğruladılar, demek ki oralarda bir yerdeydi. Aramaya devam ederek evin arka tarafına doğru ilerledim. Evdeki partilerimizin aksine, aile odalarının kapıları kapalı değildi ve görmek istemediğim halka açık gösterilere maruz kaldım.

Midem yavaşça boğazıma doğru yükseldi. Eğer Nico partideyse ama ön taraftaki ana parti katılımcılarıyla birlikte değilse, bu onun burada özel bir odada olduğu anlamına mı geliyordu? Bu mümkün değildi. Bunu bana asla yapmazdı. Yine de bu altıncı his, müziği bastırana ve kalbimin çarpıntısı duyabildiğim tek şey olana kadar kulaklarımda daha yüksek ve daha yüksek sesle titreşti. Geri dönüp kaçmalıyım. Arayışımı sonlandırmaktan iyi bir şey çıkmazdı ama ilerlemeye mecburdum. Soldaki son kapının girişine mekanik bir şekilde adım attım ve önümdeki manzaraya baktım, kalbim ayaklarımda dibinde parçalara ayrılıyordu.

Nico karşımda durmuş, başını zevkle geriye atmış, bir eliyle kendini duvara yaslamış, diğer eliyle de dizlerinin üzerine çökmüş, başı önünde sallanan sarışının başını tutuyordu. Vücudum bana ihanet etti, beni olduğum yerde dondurdu ve aramızdaki bağa yaptığı bariz sadakatsizliğe tanık olmaya zorladı.

Neden olduğu yıkımı hissetmiş gibi, Nico'nun gözleri yavaşça açıldı ve başı öne doğru geldi.

Beklediğim şaşkınlık ya da pişmanlığın hiçbirisi yoktu, bu da

göğsümde bir delik açtı. Ne yaptığını çok iyi biliyordu ve umurunda değildi.

Bu alternatif gerçeklikle karşılaşmanın yarattığı kafa karışıklığı başımın dönmesine neden oldu.

Bu gerçek olamazdı. Doğüstü bir açıklaması olmalıydı.

Ama yoktu.

Gerçektir, tıpkı Marco'nun öldürüldüğü zamanki

gibi. Her saniyesi gerçektir ve beynime

kazınmıştı.

"Neden?" Kendimi kapı çerçevesine yaslariken nefes nefese kaldım.

Nico kızın saçlarını çekiştirerek dudaklarını ondan uzaklaştırdı ve rahatça pantolonunun içine geri soktu. Kız neler olduğunu görmek için döndüğünde, onun Xavier amigo kızlarının en kediciklerinden, en kalpsizlerinden biri olan Brooke Britton olduğunu fark ettim. Bana küçümseyerek gülümsedi, Nico'ya göz kırptı ve çıkarken omzuma çarparak odadan çıktı.

"Artık çocuk değiliz Sofia," dedi Nico soğuk bir sesle. "Kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi peşimden gelip sonsuza dek sana tutunmamı, notlar vermeme ve el ele tutuşmamı bekleyemezsin. Bu artık işime yaramıyor."

Onun için çalışmıyor mu? Bu nereden geliyordu? Randevumuzda daha ileri gitmesini engellediğim için miydi? Daha birkaç gün önce bana olan duygularını itiraf etmişken nasıl olur da aramızdaki ilişkiyi bitirebilirdi? Ve neden gözü morarmış ve dudağı patlamıştı? Bunların hiçbir mantıklı gelmiyordu - travma geçirmiş beynim bu bilgileri zorlukla işliyordu.

"Bunu neden yapıyorsun? Ne... sana ne oldu?" Kekeleyerek söyledim, kelimelerim kafamda karmakarışık.

"Hayat oldu. Hepimiz bir gün büyürüz ve o gün şimdi. Boksa girmeye karar verdim. Bu işte iyiyim ve tonla para kazanabilirim. Sonumun babam gibi borç içinde olmasını istemiyorum ve boks beni bu noktaya getirecek. Okulu bırakıyorum ve aramızdaki bu küçük şey sona erdi. Hayatım yeni bir yöne doğru gidiyor ve buna sen dahil değilsin." Konuşurken gözleri cam kırıkları gibiydi, her kelimesi bir öncekinden daha kararlıydı.

Hafif bir yalpalamayla yakındaki bir sandalyeden ceketini almak için uzandı. Sarhoş muydu? Nico'nun içtiğini hiç bilmiyordum ve şimdi Nico'yu hiç tanıyıp tanımadığımı merak ediyordum. Bu benim için yapılmış bir gösteri miydi, yoksa içindeki canavarı saklamak için hep bir maske mi takmıştı? Hepimizin sırları vardı. Hepimiz maske takıyorduk. Hangi Nico gerçektir ve hangisi paravandı?

"Kesin şunu!" Sonunda ona karşılık verdim ve durduğu yere doğru ilerledim. "Sana ne oldu bilmiyorum ama *hemen şimdi* durman gerekiyor. Bu sen değilsin ve ben bunu biliyorum." Ellerimi onun geniş göğsüne defalarca vurarak sözlerimi noktaladım.

Nico bileklerimi tutarak beni öfke nöbetinin ortasında durdurdu. "Gerçek ben buyum. Eğer bunu kabullenemiyorsan, acı dolu bir dünyanın içindesin demektir. Brooke ilk değil ve son da olmayacak, bu yüzden sana küçük aşkını aşmanı ve yoluna devam etmeni öneririm." Ellerimi iki yana savurdu ve beni peşinde boğulmaya terk ederek yanımdan geçti.

Keder ve yıkımın derin suları etrafımda kabarak dizlerimin bükülmesine neden oldu. Yere düştüm, ciğerlerim acı dolu hıçkırıklarla sarsılıyordu; sanki suyun altında nefes alıyordum, boğuluyor ve öksürüyordum ama rahatlayamıyordum.

Nico Conti sadece kalbimi kırmadı; onu yok etti.

Eğer biri boş bir oda ararken beni yerde ağlarken gördüyse, bunu belli etmedi ve benim

mahvoluşıma tanıklık etmeleri de umurumda değildi.

Artık hiçbir şey umurumda değildi.

İçime rahatlatıcı bir uyuşukluk yerleştğinde, kendimi toparladım, evin arka çıkışını buldum ve çıktım. Nisan ayının başındaki gece serindi ama ben fark etmedim. Pusuda bekleyen tehlikelerden habersiz, karanlıkta eve doğru yürüdüm. Ya da belki de farkındaydım ve bozuk ruh halimle beni acılarımdan kurtarmaları için onları davet ediyordum. Ne olursa olsun, o gece öyle olmayacaktı. Tepeden tırnağa titreyerek sağ salim eve ulaştım.

Yan kapıdan içeri girdikten sonra alarmı devre dışı bıraktım, sonra da sersemlemiş bir halde üst kata çıktım. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum -bilinçli olarak yaptığım bir şey değildi- ama Marco'nun odasının kapısını açtım ve boş yatağına sürünerek girdim. Belki de hayal gücümdü ama yastığın üzerinde hâlâ onun kokusunu aldığımı yemin edebilirim. Ağabeyimin hayali kollarına sarılıp rüyasız bir uykuya daldım.

Sizi terk eden birine ne söylediniz? Geri dönmeleri için yalvardınız mı? Yoksa olması gerekenin bu olmadığını anlayıp yolunuza devam mı ederdiniz? Yalvaracak bir kız değildim ama Nico ile ilişkim savaşımadan vazgeçemeyeceğim kadar eskiye dayanıyordu.

Sözüne sadık kalarak okula bir daha dönmedi. Haftalarca onunla konuşmaya çalıştım; mesaj attım, telefonla aradım, hatta ailesinin evine uğradım ama bir sonuç alamadım.

Sanki hiç var olmamış gibi bir hayalet gibiydi.

Onun gidişi beni sadece üzmekle kalmadı; aynı zamanda Brooke Britton'ın gazabına da yol açtı. Nico'nun okulu bırakmasından beni sorumlu tutarak bana karşı bir savaş açtı. Bunun sadece bir bahane olduğundan oldukça emindim ama bunun bir önemi yoktu. Hayatımı cehenneme çevirmek için eline geçen her fırsatı değerlendirdi.

Kederim ve incinmişliğimle uğraşmanın yanı sıra, her gün zorbalığa maruz kalıyordum. Beden eğitimi dersindeyken okul kıyafetlerim gizemli bir şekilde dolabımda sıırıslıklam olurdu. Dikkatli olmazsam, koridorda yürürken kaburgalarım bir dirsek yerdim ya da kafeteryada başımdan aşağı bir tepsi yemek düşerdi. Her gün yeni bir eziyetti ve beni zaten olduğumdan daha mutsuz hale getiriyordu.

Öğle yemeklerinden ve sınıf geçişlerinden korkmaya başlamıştım. Nico dünyamın o kadar büyük bir parçası olmuştu ki başka arkadaşlara ihtiyaç duymuyordum. Sınıfta konuştuğum kızlar vardı ama yakın olduğum kimse yoktu. O gittiğinde yapayalnız kalmıştım. Zengin ve ayrıcalıklı çocuklarla dolu bir okulda kolay bir hedef haline gelmişim. Başlarda kendimi savunmaya çalıştım ama bu sadece işleri daha da kötüleştirdi - sanki Brooke çatışmadan besleniyordu.

Bir gün, öğle yemeğimle birlikte her gün tek başıma oturduğum uzak masaya doğru yürüyordum ve bir ayak fırlayarak beni yemek tepsimin üzerinde yere savurdu. Kahkaha sesleri odayı doldurdu. Yavaşça ayağa kalktım, kız kardeşimle aynı öğle yemeği saatinde olmadığım ve rezilliğimi görmediği için rahatlamıştım. Ayağa kalkıp pizza dilimimi göğsümden çekerken suçluyu aramadım ya da kimseyle göz teması kurmadım.

Tam uzaklaşmaya başlamıştım ki, tanımadığım bir adam yanıma geldi ve kıpırdamadan durmamı işaret etti. Siyah saçları gözlerinin içine düşüyordu ve üniformasının kravatı gevşekti, yakasının düğmeleri açıktı - kıyafet yönetmeliğini ihlal ediyordu. Her kimse, uyum sağlamakla ilgilenmiyordu.

Uzanıp bir çocuğu masanın ucundaki yerinden kaldırdı ve yumruğunu çocuğun yakasına geçirdi.

"Ona bir daha dokunursanız... herhangi biriniz," dedi yavaşça masadaki diğerlerine bakarak, "sizi hiç doğmamış olmayı dileyecek hale getiririm. Anlaşıldı mı?" Sesinde en ufak bir şüphe ya da kısıtlama belirtisi olmayan öfkeli bir uyarı vardı.

Masada bana çelme takan çocukla birlikte oturan Brooke, "Bizi öylece tehdit edemezsin," diye çıkıştı.

Adam hedefini bıraktı ve yavaşça Brooke'a döndü. "Beni durduracak mısın Brooke?" diye sordu ürkütücü bir sessizlikle. "Belki politikacı babandan peşimden gelmesini istersin? Ya da belki babası her akşam altıda haber kamerasının önünde oturan James'ten. Belki babasına beni haberlere çıkarmasını söyler? Mesele şu ki Brooke, bu tür şeyler umurumda değil. Ailenin kim olduğu ya da ne iş yaptıkları umurumda değil ama bildiğim bir şey var ki ben her kavgadan galip çıktım. Yani, eğer dışarı çıkıp geleneksel yollarla halletmek istiyorsan, bundan mutluluk duyarım. Aksi takdirde, git. Onu. O. Siktir. Yalnız." Yanıt beklemeden beni normalde oturduğum masaya doğru götürdü ve sırt çantasını bankın üzerine bıraktı. "Sen burada kal. Ben hemen döneceğim."

Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yardımını kabul ettiğim için çok mutluydum. Yabancıнын geri gelmesini beklerken tüm bakışları ve meraklı gözleri görmezden gelmeye çalışarak masaya oturdum. Geldiğinde, pizza ve iki elmayla dolu tek bir tepsiyi aramıza koydu. Normalde her seferinde sadece bir dilim almamıza izin verilirdi ama belli ki kurallar onun için geçerli değildi.

Pizzadan büyük bir ısırık almadan önce "Ye," dedi.

Bir dilim aldım ama bir ısırık almadan önce duraksadım. "Biraz utandım. Benim için kendini tehlikeye attın ve ben senin adını bile bilmiyorum."

"Michael," dedi çiğnerken, sonra gözleri eğlenceyle parlarken sııttı. "Adam altına işeyecekmiş gibi görünüyordu."

İçimden yükselen rahatlamaş kahkahaya engel olamadım. "Oldukça göz korkutucusun. Seni buralarda fark etmediğime şaşırdım. Pek ortama uyum sağlayamıyorsun."

"Sömestr tatilinde yeni başladım. Beni fark etmemiş olabilirsin ama son zamanlarda sana nasıl davrandıklarını gördüm. Birinin mısır gevreğine mi işiyorsun?"

"Bir şey yapmış olsaydım bunu kabullenmek daha kolay olabilirdi - en azından o zaman kendi hatam olduğunu bilirdim - ama hayır. Brooke başlattı ve ben de herkesin favori eğlencesi haline gelmiş gibiyim."

"Her zaman birlikte olduğunu adam taşındığında başladı, değil mi?" Soruyu gelişigüzel sordu, sözlerinin neden olduğu acıdan habersizdi.

Bakışlarım masaya kaydı ve aniden yemekle ilgilenmeyerek pizzayı indirdim. "Evet, o Nico'ydu."

Michael'ın çiğnemesi yavaşladı, gözleri kısıldı. "Ona bir şey mi oldu?" "Tam olarak değil. O gitti ve iyi şartlarda ayrıldık. Bu benim için zor oldu." "Bu konuda yardımcı olamam ama o sik kafalıları senden uzak tutabilirim."

Ona küçük bir gülümseme sundum, aniden azalan adrenalinden dolayı bitkin düşmüştüm. Öğle yemeğimizi birlikte bitirdik, birbirimizi tanımaya başladık ve kolay bir arkadaşlığa kaydık.

Her gün öğle yemeğinde bana katılır ve koridorlarda benimle konuşurdu. Benim gibi onun da başka arkadaşı yok gibiydi. Nico'yla paylaştıklarımla hiç aynı değildi ama acımı hafifletmeye yardımcı oluyordu. Michael'ın biraz kırıldığımı hissettiğinden emindim ama bu konuyu hiç açmadı. O benim fırtınanın ortasındaki şamandıramdı ve ben de can havliyle ona sarılmışım.

Bölüm 17

Nico

Şimdi

Sofia ile yeniden bir araya gelmenin heyecanı, ertesi sabah yalnız uyandığımda bir kova buzlu suyla ıslatıldı. Çabucak giyinip onu aramaya çıktım ama onun yerine annesini buldum. Carlotta beni görünce şaşkınlığını gizlemeyerek Sofia'nın dışarı çıktığını söyledi. Kalan azıcık gururumla kendimi affettirdim ve evden sıvıştım.

Gariplikten bahset.

En azından Enzo değildi. Onun çatısı altında kızıyla bir gece kalarak risk aldığımı biliyordum ama kızımın elimden kayıp gitmesine izin veremezdim. Ona olanları anlattığımda, koruyucu bariyeri gözle görülür bir şekilde parçalandı. Sofia'ma, beni koşulsuz seven kızıma korumasız bir erişimim vardı ve bu fırsatı boşa harcamayacaktım.

Sofia'yla birlikte olmak her zaman hayal ettiğim kadar mükemmeldi. Tek dileğim bütün gece benimle kalmasıydı. Belli ki hâlâ yapmamız gereken işler vardı.

Ne oldu lan? Neden benden kaçtı?

Duş almak ve üzerimi değiştirmek için eve döndükten sonra buluşma yerinin dışında arabamda oturdum ve neyin yanlış gittiğini düşündüm. Acaba üzgündü de ben mi fark edemeyecek kadar şehvet delisi olmuştum? Daha önce hiç kimseyle birlikte olmamışken nasıl olur da beni içine alır, sonra da tek kelime etmeden çekip giderdi? Ondan ayrılma şeklim korkunçtu, ama sorun buysa, neden benimle seks yaptı?

Hiçbiri mantıklı gelmiyordu ve bu beni çileden çıkarıyordu. Onu bulmayı ve cevaplar talep etmeyi her şeyden çok istiyordum ama Ruslarla toplantımız vardı ve bunu kaçıramazdım. Yeminime rağmen Sofia her zaman önce gelirdi. Ancak, gerekli olmadıkça aileme verdiğim sözü bozmayacaktım. Cevaplar için bolca zamanımız olacaktı.

Sabahtan beri içimi kemiren bir diğer şey de Sofia'nın güvenliğiydi. Nereye kaçtığını bilmezsem, onu güvende tutamazdım. Sonunda onu elime geçirdiğimde, tartışacak birden fazla konumuz olacaktı. Ruslarla olan toplantımıza dahil edildiğim için memnundum ama başıma gelen diğer her şeyi düşününce, geri kalan işlerimi halledebilmek için bu işi bitirmek konusunda da endişeliydim.

Bir saat önce Enzo'dan buluşma yerini ve saatini bildiren bir mesaj almıştım. Adres beni Brooklyn'in eski tuğla binaların günlerini doldurduğu köhne bir bölgesine götürdü. Zengin yatırımcılar bölgeyi yeniden canlandırmak için henüz mülklere el koymamıştı, bu yüzden mahalle onlarca yıldır olduğu gibi kalmıştı.

Çok beklememe gerek kalmadan Gabe'in arabası yanaştı ve ardından ikinci bir araç geldi. O ve Enzo, iki askerle birlikte siyah Lincoln Town Car'dan çıktılar ve diğer arabadan dört kişi daha indi. Onlara katıldım, Gabe ve Enzo ile el sıkıştım ve diğerlerine başımı salladım - hepimiz aynı derecede soğukkanlıydık. Toplantıların şiddetten uzak geçmesi gerekiyordu ama bunun hiçbir zaman garantisi yoktu.

Birbirimizi selamladığımız sırada büyük bir metal garaj kapısı açıldı. Girişte tek bir asker durmuş bizi içeri davet ediyordu. Binada tipik bir tamirci garajı vardı ve bahse girerim ki burası bir doğrama atölyesiydi. Brooklyn'de saklanmış bu küçük garaj, çalıntı arabaları almak için mükemmel

bir yer olabilirdi.

karaborsada satmak için yeniliyorlar.

Bizi binanın arka tarafına götürdüler ve bir dizi ofisi geçerek küçük bir konferans salonuna ulaştık. Üç adam, arkalarında yarım düzine askerle birlikte oval bir masada oturuyordu. Odaya girdiğimizde üç adam yavaşça ayağa kalktı ve hepimiz birbirimize ihtiyatla baktık.

"Gabe," diye selamladı ortadaki adam ağır bir Rus aksanıyla. "Bu da yakalanması zor Enzo Genovese olmalı. Bugün bize katıldığınız için teşekkür ederiz." Adamın Enzo'yu seçebilmiş olması şaşırtıcı değildi. Aramızdaki en yaşlı kişiydi, bu da daha yüksek bir rütbeye sahip olduğu anlamına geliyordu, ama aynı zamanda güçlü konumu hakkında hiçbir soru işareti bırakmayan bir komuta havası vardı.

"Bize iş konuşmak ve umarım bu küçük karmaşayı aşmak için fırsat verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Evet, elbette. Böyle şeyler olur. Lütfen oturun."

Askerlerimiz arkamızda dururken, cam kaplı konferans masasında Ruslara katıldık. Oda yabancı sigaraların bayat kokusuyla doluydu; bratvalar için Marlboro Lights yoktu. Votka ve tütün arasında, herhangi birinin ellisinden sonra yaşaması bir mucizeydi. Yüzleri yıpranmış ve sertti, elleri eski dövmelemlerle doluydu ve dişleri çürümüş bir sarıya boyanmıştı. Bu adamlar bizim Sicilya'dan gelen İtalyan ZIP'lere eşdeğer, eski kafalı veletlerdi. Henüz modern çağa girmemişlerdi, hala geçmişin arkaik kuralları altında yaşıyorlardı.

Lider Boris "Biba" Mikhailov sandalyesinde kendinden emin bir şekilde arkasına yaslandı. "Anladığım kadarıyla elinizde bir hain var."

"Evet," diye kabul etti Enzo. "Patron yardımcım Sal bana ihanet etti ve senin gibi bazı ortaklarım nezdinde itibarımı zedeledi. Şu anda kaçıyor ama onu bulacağız."

Biba başını iki yana salladı. "Bu kadar güvendiğiniz bir yoldaşınızın size sırt çevirmesi işiniz için iyi olmaz.

Bu durum operasyonunuza güven aşılamıyor."

Bu bariz saygısızlık karşısında keşke masanın üzerinden atlayıp Biba'ya biraz terbiye verebilsem diye düşündüm.

Her zaman bir iş adamı olan Enzo, Rus'un bu hafif hareketinden etkilenmiş gibi bile görünmüyordu.

"Bu düzeltmeye çalıştığım bir mesele. Anladığım kadarıyla Sal, Lucciano ailesi adına sizinle bir anlaşma yapmış. Bu anlaşmanın bize düşen kısmını yerine getirmek için ne yapabileceğimizi görmek için buradayım."

"Da, da. Henüz ödemesi yapılmamış bir silah sevkiyatımız var. Beş yüz bin." Kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı.

"Anladığım kadarıyla borçlu olunan miktar iki buçuktu."

"Sevkiyatın planlanan teslim tarihinden sonra bekletilmesinde ... sorunlar yaşandı. Fiyat yükseldi." Gözleri eğlenceyle parladı ve arkasındaki birkaç asker sırtıttı. O odadaki herkes bahanesinin saçmalık olduğunu biliyordu; ortada hiçbir sorun yoktu. Ruslar sadece alabildikleri her dolar için bizi sağlamak istiyorlardı.

Enzo'nun çenesi neredeyse fark edilmeyecek şekilde esnedi. "Tamam ama bir alıcı bulmam lazım. Eğer bana hafta sonuna kadar süre tanırırsanız, anlaştık demektir."

Biba düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak yanındaki arkadaşına baktı. "Da, bu işe yarayacak."

Aynı anda her iki grup da masadan kalktı. Enzo uzanarak elini Biba'ya uzattı.

"Seninle iş yapmak güzel Boris."

"Benim için her zaman bir zevktir, dostum." Uzaklaştı ama hâlâ Enzo'nun bakışlarını tutuyordu. "Umarım farkındasıdır, Sal'in ihaneti bize de yapılmış bir hakaretti. Onu arayan adamlarım var - eğer onu sizden önce bulursak, dersini vermek için bizimdir. Birinin bratva'ya kazık atıp çekip gittiği bilinmemeli." Biba'nın gözleri aniden berraklaştı, sert bakışlarında ölümcül bir vaat vardı.

"Daha azını beklemezdim. Tek istediğim, onu ilk siz bulursanız bana haber verin ki ben de kendi aramamı iptal edebileyim."

Rus'un dudakları ilk kez geniş bir sırıtışla geri çekildi. "Elbette, o zaman anlaştık. Gitmeden önce kadeh kaldırmalıyız." Askerlerden biri elinde dolu bir votka şişesi ve bir yığın kadehle sihirli bir şekilde ortaya çıktı. Lanet olası çılgın Ruslar, saatin sabahın onu olmasına bile aldırış etmiyorlardı.

Biba her bardağa berrak sıvıdan sağlıklı porsiyonlar doldurdu. "Bunu seveceksiniz. Bu Beluga, Rusya'nın en iyilerinden." Şişeyi bir elinde tuttu, sonra diğer eliyle bardağını kaldırdı ve hepimiz onu takip ettik. "Dostlukların ve ortak hedeflerin devamına," dedi gözlerinde çılgın bir parıltıyla. Sal onu kim bulursa bulsun ölmüştü ama eğer Ruslarsa, ölüm gelmeden çok önce ölmeyi dileyecekti.

Hepimiz içkilerimizi geri attık, Rus kültüründe ikramı bir dikişte yutmamanın kabalık olduğunu biliyorduk. Biba şişeyi askerine verdi, sonra da bizi konferans odasından dışarı çıkardı. Koridorda sıra halinde yürürken açık ofislerden birinin içine baktım ve kekeleyerek durdum. Yerde, bir sıra metal dosya dolabına yaslanmış, üç kafatasından oluşan bir resim vardı.

Sofia'yı boyarken izlediğim parçanın aynısıydı.

Şansı neydi? Sıfır.

Bir el dışarı fırladı, kapı kolunu yakaladı ve kapıyı kapattı. Biba'nın askerlerinden biri gözlerini bana dikti. "Sanırım gidiyordun," diye uyardı.

"Özür dilerim," dedim ve diğerlerine yetişmek için döndüm.

Vedalaştıktan sonra yollarımızı ayırırken sadece yarım yamalak dinledim. Arabamı çalıştırdım ve aklımda hiçbir hedef olmadan sürmeye başladım.

Olamaz. Bu bir tesadüf olmalı.

Sofia'nın resim yaparken onu izlediğimi söylediğimde yüzünde beliren panik ifadesi aklıma geldi ve şakaklarım zonklamaya başladı. Sofia'nın resmi neden bir Rus doğrama dükkanında olsun ki? Ben yokken onun hayatında neyi kaçırmıştım?

Hayatı boyunca ailesinin mafya bağlantılarını biliyordu, peki başka ne sırrı vardı? Lanet Ruslar mı? O pislikler deliydi. Onlarla ilişki kurarak ne düşünüyor olabilirdi ki?

Aklım tamamen uçmuştu.

Neler olup bittiğini anlamam gerekiyordu ve bunu *hemen öğrenmeliydim*.

Bölüm 18

Sofya

O zaman

"Ailemin evinden çıkmaya çok hazırım. Mezun olmama iki koca yıl var... Bunu asla başaramayacağım," dedim Michael'a öfkeyle. Alışılmadık derecede sıcak bir bahar gününde öğle yemeği için dışarı çıkmış, kampüs arazisindeki güneşli bir alanda rahatımıza bakıyorduk.

"Evet, şey, babam beni bu hafta sonu buldu," dedi ve bir ot parçasını çekip yavaşça parçalara ayırdı.

"Seni buldu mu? Ne demek seni buldu? Saklanmış mıydın?"

Kalın kirpiklerinin arasından bana baktı ve sırıttı. "Sayılır. Buraya taşındığımda herkese annemle babamın yeni boşandığını söylemiştik ama durum öyle değildi. Annemle babam hiç evlenmemiş. Babam tehlikeli bir adam. Rus mafyasının bir parçası, Bratva."

Güneşin sıcaklığına rağmen kollarımın uzunluğu boyunca tüylerim diken diken oldu. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Ruh halim o kadar ciddileşmişti ki Michael dikkat kesildi.

Yüzümü ararken gözleri kısıldı. "Şaka yapmıyorum, Sof. Sana söylememeliydim bile, ama bu konuda konuşacak başka kimsem de yok."

"Ondan kaçıyor muydun?"

"Tam olarak değil. Öyle olsaydı muhtemelen çok daha uzağa taşınmış olurduk. Birkaç yıl önce babam benim de onun izinden gitmemi istediğini söyledi ve annem çılgına döndü. Bir plan yaptı, sahte evraklar aldı ve bizi buraya taşıdı. Tüm ailesi New York'ta, o yüzden uzağa gitmek istemedi ama babamı benden uzak tutmayı umuyordu."

"Kağıtlar yeni bir kimlik gibi mi? Senin adın Michael mı?" Bana ne söylediğini anlamakta güçlük çekiyordum. Geçen yıl boyunca en yakın arkadaşım olan bu adamın Rus mafyasıyla bağlantısı olma ihtimali neydi? Anlayabildiğim kadarıyla İtalyan ve Rus gruplar birbirine pek karışmıyordu. Staten Island'daki mahallemde henüz Rusça konuşan birine rastlamamıştım.

Michael sinsice sırıttı. "Teknik olarak adım Mikhail Savin - annem bana Misha der. Garin ise büyükbabamın adı olan Gerasim'in kısaltılmış hali."

Michael bana en sevdiği yemeği ya da hafta sonu için planlarını anlatır gibi, son derece kişisel bir sırrı gönüllü olarak açıklamıştı. Şaşkına dönmüştüm. Bunca yıldır hiç kimse bana bu kadar önemli bir sırrını açmamış, bu kadar hassas bir konuda bana güvenmemişti.

"Babam bir İtalyan mafya babası," diye hiç tereddüt etmeden ağzımdan kaçırdım. Ne yaptığımı fark ettiğimde gözlerim büyüdü. Sözlerimi geri almam mümkün değildi. Onca yıl bu sırrı kendime saklamıştım ve hiç düşünmeden bombayı patlatmıştım. Tamamen şaşkına dönmüştüm.

Michael bana baktı, sonra bir kahkaha kriziyle başını geriye attı.

"Gülüyor musun? Şaka yapmıyorum!" Bacağını tokatlayarak ona tısladım.

"Biliyorum, bu yüzden bu kadar komik. Senin buradaki diğer kağıt bebeklerden farklı olduğunu söyleyebilirdim ama bu kadar benzer ruhlara sahip olduğumuzu bilmiyordum."

Eğlenmesine sırıtmaktan ve başımı sallamaktan kendimi alamadım. "Berbat Aile Kulübü'nde bir ortağım olduğu için çok mutluyum, yoksa yoldaş mı demeliydim?"

"Oh! Sofia'nın şakaları var!" diye alay etti, hala genişçe gülümsüyordu. "İstediğin kelimeyi kullanabilirsin ama ben Rusça bilmiyorum."

"Sanırım bu mantıklı, ben İtalyanca bilmiyorum. Sanırım annen Rus?" "Evet, ama burada doğmuş. Babam da öyle."

"Bana ondan bahset," dedim, giderek daha kasvetli bir hal alıyordu. "Seni bulmuş olması ne anlama geliyor?"

Michael omuz silkti, soğukkanlı görünmeye çalışıyordu ama tedirginliğini hissedebiliyordum. "Anneme kızdı ama o kötü biri değil. Ona zarar falan vermeyecek. Bazı hafta sonlarını onunla şehirde geçirmem için ısrar ediyor, bu yüzden bunun tam olarak ne anlama geldiğinden emin değilim. Hiçbir zaman hayatıma çok fazla dahil olmadı ve kesinlikle onun bratva ilişkileriyle hiç temasım olmadı. Senin tahminin de benimki kadar iyi."

"Ama yine de burada yaşayacaksın, değil mi?" Onun gitme düşüncesi beni dehşete düşürüyordu. Zorbaları uzak tuttuğu için değil, beni gören -gerçek beni gören- tek kişi olduğu için.

"Hiçbir yere gitmiyorum, Sof. Endişelenme." Neredeyse üzgün bir ifadeyle bana baktı. "Mafya, ha. Engeller birbiri ardına geliyor," diye mırıldandı kendi kendine.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey, sadece kendi kendime konuşuyorum." Gülümsedi ama gözlerinde hâlâ o hüznün gizlendiğini görebiliyordum. "Senin Nico, aileni biliyor muydu?" diye sordu sessizce. Arkadaş olduğumuz bir yıl boyunca Nico'dan bahsettiği birkaç seferden biriydi ve bu söz beni hazırlıksız yakaladı.

"Ah... hayır. Kimse bilmiyor. Aslında ailem de benim bildiğimi bilmiyor." Bakışlarım yere düştü ve ayakkabımın üzerindeki kiri inceledim.

Sessizdi, ben de yukarı bakmaya cesaret ettim. Michael'ın gözleri yuvarlandı. "Ciddi misin? Sana *söylemediler* mi? Bunu nasıl anladın?"

"Uzun hikâye ama kardeşim ben küçükken öldürüldü. Ailem olanlar hakkında yalan söyledi. Ondan sonra izledim ve öğrendim. Gerçekten dikkat ettiğinizde o kadar da zor değildi."

Yüzüne sinsi bir gülümseme yayıldı. "Aferin kızıma. Sofia'nın gözünü boyamak yok."

Havayı yumuşatma yeteneğini takdir ederek kıkırdadım. Michael'la her zaman böyle olurdu. -Zahmetsiz. Arkadaşlığımız doğal bir şekilde ilerliyordu ve ağır konular bile o kadar ağır gelmiyordu. Nico'nun kalbimde bıraktığı o deliğe girmesine izin verebilmeyi diledim ama o delik barikatla kapatılmıştı.

Ben yapamadım.

Göğsümdeki şekilsiz organa sadece bir erkeğin sığacağından korkuyordum ve o erkek de gitmişti. Neyse ki Michael arkadaşlığımızı asla bu yöne çekmedi. İsteksizliğimi hissetti mi yoksa başka nedenlerden dolayı mı emin değildim ama kesinlikle konuyu açıp sormayacaktım. Sadece onun hayatımda olmasından memnundum ve bunu bozacak bir şey yapmak istemiyordum.

İki yıl daha Michael ve ben kolay arkadaşlığımızı sürdürdük. Güvende olmak için ilişkimizi gizli tuttuk. Ailemin evine gelmedi ve babasıyla şehre yaptığı gezilerde benden bahsetmedi. Bu dinamik bizim için işe yaradı ve son yılımızın sonuna kadar işler beklenmedik bir şekilde değişmedi.

Sonbaharda Columbia'ya başlamak için sıraya girmiştım ve Michael babası için çalışmaya devam

edip etmemeyi tartışıyordu. Annesi bu fıkirden nefret ediyordu ama elinden bir şey gelmiyordu.
Bratva'nın

beni o kadar da rahatsız etmemişti. Onca yıl ailemi izlediğim için, bratva'da da olsa dışarıda da olsa normal bir hayat yaşayabileceğini biliyordum. Sadece benimle bu konuda konuştuğu ve beni hayatına dahil ettiği için mutluydum, karanlık kısımları bile olsa.

Son sınıf öğrencileri olarak finallerden muaf olduğumuz için yönetim bizi son bir kez daha Metropolitan Sanat Müzesi olarak da bilinen Met'i ziyaret etmek üzere şehir gezisine götürmeyi planlamıştı. Hayatım boyunca sayısız kez gitmiştim ama gitmekten hep keyif almışımdır. Mekânın büyüklüğü ve gezici sergiler arasında her zaman görülecek yeni bir şeyler vardı.

Otobüsler o Cuma sabahı ilk iş olarak kalkacaktı ama Michael dersimize geç kalmıştı. Yolculuğu kaçıracakđı için kızgın bir şekilde ona mesaj attım ama cevap alamadım. Otobüse binmek için sıraya girdiğimizde koşarak yanımıza geldi.

"Hangi cehennemdeydin sen?" Göğsüne yumruk atarak ona çıkıştım.

Michael irkildi ve geri adım attı, omuzları koruyucu bir şekilde kıvrıldı. "Lanet olsun, Sof, bu acıttı." "Neden bahsediyorsun sen? Sana zar zor dokundum. Neler oluyor?" Ben de sadece bir böceği tokatlayarak uzaklaştırdı, bu yüzden acıtması mümkün değildi.

Çabucak toparlandı ve sırtıttı. "Otobüse bindiğimizde sana anlatacağım." Acele etmemi işaret etti ve beni takip etti.

Arkada bir koltuk buldum ve bazı cevaplarda ısrar etmeden önce otobüs hareket edene kadar bekledim. "Dökül."

"Bugün iddialıyız, değil mi?" Sırtarak vücudunu çevirdi ve beni pencereye doğru hapsetti, ardından üniforma gömleğinin düğmelerini açtı. Altında, göğsüne yapışmış tül gibi beyaz bir bandaj vardı. Bandı yavaşça sıyırdı ve sol göğüs kafesinin tamamına işlenmiş karmaşık bir melek dövmesini ortaya çıkardı. Çıplak bir şekilde yerde otururken meleğin kanatları koruyucu bir şekilde etrafını sarmış, yüzü kolları tarafından korunuyordu.

"Kesinlikle büyüleyici," diye nefes aldım, insan derisi üzerinde böylesine güzel bir görüntü yaratmak için kullanılan hassas sanata hayran kalmıştım. Sonra ona nasıl yumruk attığımı hatırladım. "Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım, ellerim ağızıma gitti. "Sana vurduğum için çok özür dilerim! Hiçbir fikrim yoktu."

"Sorun yok, Sof. Bak, kanaması bile yok."

Dövmeyi inceledim, her bir ince çizgiyi ve karmaşık detayı gözümün önüne getirdim. "Daha dün gece mi yaptırdın?" Utangaç bir ifadeyle başını salladı. "Bratva'nın bir parçası olmanın sembolü - hırsızlığa bağlılık."

"Bu resmi mi? Katıldınız mı?" Önce bana bir şey söylemeden böyle bir adım atmasına hayret ederek ona bakakaldım.

"Pek sayılmaz," dedi iyileşen derisinin üzerindeki yamayı yeniden yerleştirirken. "Resmi olarak onların saflarına katılsam da katılmasam da, babam yüzünden Bratva her zaman hayatımın bir parçası olacak."

Mükemmel bir anlayışla başımı salladım. Hayatınıza böyle bir şey dokunduğunda, bundan kaçış yoktu. İster polisten korkmak gibi küçük yollarla, ister para biriktirmek ve silah taşımak gibi daha somut bir şekilde olsun. Bir suçlunun zihniyeti bilinçaltınıza işliyor, düşünce şeklinizi değiştiriyordu.

"Annene gösterdin mi?" Bratva'yla herhangi bir şekilde ilişkisi olmasından nefret ediyordu.

Dudakları inceldi, gözleri sertleşti. "Hayır. Ne tepki vereceğini biliyorum ve onunla kavga etmek istemiyorum. Artık yaptığımız tek şey bu. Bundan nefret ediyorum. Benim için en iyisini istediğini

biliyorum ama hayatımın geri kalanında kendimi bir ofis işinde sekizden beşe çalışırken göremiyorum. Bu bana göre değil."

"Piyoano çalabilir ya da standart bir iş olmayan başka bir meşru iş yapabilirsiniz. Bu şekilde sen ve

annen de mutlu olabilir."

"Yapabilirim," diye kabul etti, gözleri pencereden dışarı kayıyordu. "Uzun vadede ne yapacağıma karar vermek için hâlâ zamanım var. Annemin aksi yöndeki inançlarına rağmen, babam beni hiçbir şeye zorlamıyor."

"Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim. Tek istediğim yaşamak için resim yapmakken üniversitede dört yıl geçirmenin bana ne kazandıracağından emin değilim ama babam bu şekilde düşünmüyor. Üniversiteye gitmem konusunda kararlı. En azından beni sıkıcı bir işletme diploması almaya zorlamak yerine sanat okumama izin veriyor."

"Hey, yetişkin olmadan önce dört yıl daha etrafta dolanacaksın. Bence bu kulağa hoş bir iş gibi geliyor."

Ona kaşlarını kaldırdım. "Aynı şey senin için de söylenebilir. Neden benimle okula gelmiyorsun? Notların girmek için gayet iyi."

"Ve sadece bir sınıfta oturmaları için onlara korkunç miktarlarda para mı ödeyeceksiniz?" Bana ters ters baktı. "Tabii ki hayır." "Ama bunu yapmamda bir sorun yok öyle mi?"

"Baban onlara para vermek istediğinde değil. Sanki yedek parası yokmuş gibi." "Bu yüzden mi üniversiteye gitmeyi planlamadın? Para yüzünden mi?" Annesinin fazla parası yoktu. para, ama kesinlikle, babası onun için önemliyse gitmesine yardım ederdi.

"Hayır, sadece ben değilim. Gitmek istemiyorum, o yüzden parayı çöpe atmaya gerek yok. Ama iyi bir üniversite partisine gidersen beni mutlaka ara." Kaşlarını salladı ve beni kahkahalarla güldürdü.

Otobüs devasa taş müzeye yanaşana kadar okulun son haftaları için planlarımız hakkında konuştuk. Son sınıf öğrencileri olarak, belirlenen saatte geri dönmemiz konusunda kesin talimatlar altında binayı kendi başımıza dolaşma hakkımız vardı. Michael'ı müzenin en sevdiğim bölümü olan modern ve çağdaş sanat kanadına doğru sürükledim. Şu anki sergi ultra çağdaş soyut sanattı.

Umduğum şey bu değildi.

Yoldan saparak Michael'ı bitişikteki 19th ve erken 20th yüzyıl Avrupa sanatı koleksiyonuna götürdüm ve post-empresyonizm eserlerine özel bir ilgi gösterdim. Van Gogh'un *Selviler* adlı çok güzel bir eseri vardı ve uzun dakikalar boyunca onu inceledim.

"Çalışmalarını gördüm. Sen de en az bu insanlar kadar iyi resim yapıyorsun," diye mırıldandı Michael, gözleri telefonundaydı. Sanat dünyasıyla pek de uyumlu olmadığı için sergilerin tadını çıkarmak yerine telefonunda oyun oynamakla meşguldü.

"Planım bu. Bir gün geçimimi sağlamak için sanatımı satmak istiyorum ama bu, girmesi kolay bir alan değil. Bu sanatçıların çoğu yoksulluk içinde öldü, eserlerinin değeri ancak öldükten sonra anlaşıldı," diye düşündüm, hâlâ van Gogh'un eserindeki fırça darbelerinde kaybolmuş bir halde.

"Madem bu kadar ünlüler ve bundan zevk alamayacak kadar ölümler, o zaman eserlerine isimlerini koymalısın. Sokaktaki ahmaklar farkı anlayacak değil ya." Başı öne eğikti, sözlerinin yarattığı etkiden habersizdi, ta ki başını kaldırıp benim iri gözlerimi görene kadar. "Bu bir şakaydı, Sofia."

"Ailem yarın şehirde olacak. Sana bir şey gösterebilmem için buraya gelmen gerekiyor."

Michael'ın gözleri bir parça kısıldı ve dudaklarının kenarları yukarı doğru seğirdi. "Ne saklıyordun, yaramaz kız?"

"Hiçbir şey saklamıyorum! Sadece sana bir şey göstermek istiyorum. Saçmalama." Kolundan tuttum ve onu bir sonraki sergiye doğru çektim, günün geri kalanındaki genel düzenimiz buydu.

Ertesi sabah Michael'ı evimin yan kapısından içeri soktum, kimsenin mülkümüzün etrafına yerleştirilmiş güvenlik kameralarına bakmayacağını umuyordum. Evime ilk kez geliyordu,

ve onun orada olması garipti.

"Harika bir yer. Çok Akdenizli. Sanırım şaşırmamalıyım."

"Evet, evet. Beni takip edin." Onu sanat malzemeleri ve tuvalle dolu atölyeme geri götürdüm. Evin en ucunda ve tam bir felaket bölgesi olduğu için benden başka kimse oraya girmeye cesaret edemezdi. Orası benim sığınağımdı. İyi aydınlatılmış alanla ilgili her şeyi seviyordum.

Duvara yaslanmış bir yığın tuvali karıştırdım, aradığım tuvali çıkardım ve boş bir şövalenin üzerine yerleştirdim. Michael ve ben, bir dağın altında yer alan Avrupalı bir çiftçi topluluğunun tasviri olan esere baktık. O daha bir şey söylemeden, malzeme masamın altından çıkardığım rulo halindeki bir posterini ona uzattım.

Posterini açarak yukarı kaldırdı, resme dikkatle baktı, sonra tekrar benim tuvalime baktı. İki parçayı karşılaştırarak inceledi ve analiz etti. "Bu olağanüstü," dedi bir solukta, gözlerini görevinden hiç ayırmadan. Sonunda posterini indirdi ve bana döndü, yüzü hiç görmediğim kadar donuktu. "Sofia, bunu bana neden gösterdiğini bilmem gerekiyor."

Dudağımı çiğnedim, ne söylemek istediğimden emin değildim. Yaptığım şeyi ona neden gösterdiğimden tam olarak emin değildim. Gurur mu? Bir dereceye kadar. Ama aynı zamanda canlandırıcıydı. Büyük bir sanat eserini ustalıkla kopyaladığımı bilmenin verdiği bir heyecan vardı. "Müzede, sanatıma onların isimlerini koymam gerektiğini söylemiştin. Ya öyle yapsaydım? Ya ünlü sanat eserlerinin kopyalarını yapsaydım?"

"Bence çok yetenekli, çok zengin bir genç kadın olurdun, ama gerçekten istediğin bu mu?"

"Bir gün bir müzede idim ve dün senin yaşadığın şeyi yaşadım. Ben de diğer insanlar kadar iyi resim yapabiliyordum. Posterimle birlikte eve geldim ve resim yaptım. Ayrıntıları kopyalamak, eskitme teknikleri ve özel boyalar kullanmak, şimdiye kadar yaptığım en heyecan verici şeydi. Kendi orijinal parçalarımı da satmak istiyorum ama bunu yaratmanın verdiği heyecanı aşılabileceğimi hayal bile edemiyorum. Şimdiden bir sonraki parçanın ne olabileceğini düşünmeye başladım."

"Eğer bir alıcı bulabilirsem, bu eseri orijinal bir Cézanne olarak satmakla ilgileneneceğinizi mi söylüyorsunuz? Eğer izi size kadar sürülürse bunun sonuçları olacaktır. Eminim bunu anlıyorsunuzdur." Yüz hatlarımı dikkatle inceledi, inançlı olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

"İşin cazip kısmı, yani meydan okuma, sadece eseri boyamak değil. Tatmin, onu başarılı bir şekilde orijinali gibi göstermekten geliyor. Dolabımda öylece duracaksa ne anlamı var? Ona bakan herkesi kandırabilecek nihai sahteciliği yarattığımı bilmek istiyorum." Sesim heyecanla titriyordu. "Aynen dediğin gibi. Bu dünya bizim bir parçamız haline geliyor. Sırlar ve yalanlar kanımızda var. Ailemin sırlarını benden saklamasından ne kadar nefret etsem de, kendi sırlarımın olmasından da o kadar zevk alıyorum. Bana ikiyüzlü diyebilirsiniz, gerçekten umurumda değil." O sırlardan biri olan Michael'a gülümsedim.

Gözlerindeki parıltıyı fark etti ve muzipçe gülümsedi. "O halde, bence bu güzel bir anlaşmanın başlangıcı olabilir. Babamla konuşup kimi tanıdığını bakacağım."

"Babam Ruslarla çalıştığımı öğrenirse çıldırır."

"Sof, hayatın boyunca sırlarını sakladın. Bilmesi için hiçbir sebep yok. Babamın adamlarının kaynağının kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmayacak. Bu bizim küçük sırrımız olacak." Göz kırptı, sonra posterini masaya geri fırlattı. "Şimdi yemek yiyelim. Açlıktan ölüyorum."

Başımı geriye atıp gülme sırası bendeydi, kendimi hiç olmadığı kadar canlı hissediyordum. Tamamlanan resim haftalardır stüdyomda duruyordu. Onunla ne yapacağıma dair somut bir planım

yoktu. Michael'a da söylediğim gibi, başlangıçta onu tamamen kişisel bir meydan okuma olarak çizmiştim. Tamamlandığında ve orijinali ne kadar mükemmel bir şekilde kopyaladığımı fark ettiğimde, hayal etmeye başladım.

imkanlar.

Tehlikeli, heyecan verici olasılıklar.

Bu fikri en fazla o kadar düşünmüştüm, daha ileri gitmeye istekli olup olmadığımın ya da bunu yapıp yapamayacağımdan emin değildim. Michael müzede yorumunu yaptığında, kader gibi hissettim - hayatımdaki tüm çılgın olaylar aslında beni zaman içinde o belirli yere götüren dikkatlice yerleştirilmiş basamak taşlarıydı. Kardeşimin ölümü gözlerimi ailemin sırlarına açtı ve beni Nico'ya götürdü. Nico'nun gidişi Michael'ı hayatıma soktu. O zamanlar, hayatımın en büyük iki acısı aşılabilir gibi görünüyordu. Ama her ikisi de beni bulduğum yere, yani güçlü ve özgüvenli bir hale getirmişti.

Ne istediğini bilen bir kadın.

Hayatın karanlık tarafını seven bir kadın.

Sonraki dört yıl boyunca Michael kazançlı ortaklığımızda benim aracım olarak hareket etti. Tabii ki mesele para değildi. Ailem hepimiz için güven fonları oluşturmuştu. Kendi paramı kazandığımı bilmek hoşuma gidiyordu ama iş bundan daha fazlasıydı.

Bu benim tutkumdu.

Kendime özgü sanat eserleri yaratmayı seviyordum ama dünyaca ünlü bir başyapıtı kopyalamanın verdiği heyecan gibisi yoktu. İşimi çok seviyordum ve bırakmaya hiç niyetim yoktu. Ailemin faaliyetlerimle bir sorunu olmasa bile, eş seçimime çok kızarlardı. Neyse ki benim mükemmel küçük melek Sofia olduğumu düşünüyorlardı ve ben de bu yanılgıyı mümkün olduğunca desteklemekten mutluluk duyuyordum.

Ben okuldayken birbirimizi çok sık görmesek de Michael ve ben her zamanki gibi yakındık. Ara sıra öğle yemeği yemeye çalışıyorduk ama ikimiz de meşguldük. Babasının işinde daha aktif bir rol üstlenmiş, yemin ettiğinde bratvanın sekiz köşeli yıldızlarını almıştı. Karmaşık bir insan sanat eserine dönüşen düzinelerce dövmeyi teker teker yaptırmıştı.

Başka biri için son derece korkutucu olabilirdi ama benim için özgürlük ve kabullenmenin vücut bulmuş haliydi. Hangi fraksiyona katıldığı ya da kaç tane dövmesi olduğu umurunda değildi ve beni her bir kusurum ve özelliğim için kabul etti. Biz bir takımdık -bir paket anlaşması- ve kimsenin bizi ayırmasına izin vermeyecektim.

Bölüm 19

Sofya

Şimdi

Nico'dan iki gün boyunca başarıyla uzak durdum. Mesaj atmış ve aramıştı -muhtemelen numaramı ailemden almıştı- ama mesajları okumamış ya da sesli mesajlarını dinlememiştim. Çocukça davrandığımın farkındaydım ama bu durumla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum, bu yüzden ondan uzak durdum.

Nico ile seks yaptıktan sonra, saatlerce onun kolları üzerimdeyken uyanık bir şekilde yatakta yatmışım. Daha fazla dayanamayınca yataktan kalktım ve oturma odasına gittim. Kanepede birkaç saat uyuduktan sonra güneş doğmaya başlar başlamaz Starbucks'a kaçtım. İki gün içinde tüm hayatım boyunca yaptığımdan daha fazla düşünmüştüm ve hala ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Patronum Pazartesi sabahı işe gelmemi istediğinde rahatlamışım. Galeri açık değildi ama her zaman yapılması gereken bir yığın evrak işi vardı. Patronumun sanat konusunda harika bir gözü vardı ve yanında olmak çok eğlenceliydi, ancak bir galeriyi yönetmenin idari yönleri konusunda berbattı. Bir saat kadar evrakları karıştırıp Miles'in hafta sonuyla ilgili konuşmalarını dinledikten sonra cam kapının çalındığını duydum. Nico'nun bana yetişeceği düşüncesiyle kalbim neredeyse yerinden fırlayacaktı ama Michael'ın renkli camın arkasından baktığını görünce hemen rahatladım.

Sürgüyü açarak onu içeri aldım. "Selam Michael. N'aber?"

"Michael mı o?" diye seslendi Miles köşeden. "Burada olmanın Michael'ı daha sık getireceğini bilseydim, seni daha önce işe alırdım." Miles yanıma gelirken bana göz kırptı, sonra Michael'a sarıldı. "Seni buraya getiren nedir?"

"Seni görmek güzel Miles. Eğer çok meşgul değilsen Sofia ile biraz konuşmam gerekiyordu."

"Hiç de değil! Bazı temizlik işlerini hallediyorduk, çok önemli bir şey değil. İkinizin bana ihtiyacı olursa, ben burada dolaba gömülmüş olacağım. Yarım saat içinde dönmezsem yardım gönderin." Bir pano kaptı ve köşede kayboldu.

"Her şey yolunda mı?" Sessizce sordum.

"Evet, merak etme. Konuştuğun dedektif hakkında biraz araştırma yaptığımı bilmeni istedim ve görünüşe göre polis değilmiş. Şehirdeki kaynaklarımda James Breechner diye birine dair bir kayıt yoktu, eyalet ya da federal düzeyde de bir şey bulamadım. Size rozet ya da herhangi bir kimlik gösterdi mi?"

"Hayır, bunu istemediğime inanamıyorum. Onun kim olduğunu sanıyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok. Eğer onu tekrar görürsen, hemen beni ara. Onu gözlüyorum ama sen daha dikkatli ol, tamam mı?"

Dalgınca başımı salladım, hâlâ Breechner'ın kimin için çalıştığını ve beni neden aradığını düşünmeye çalışıyordum.

"Hey, bana bak," diye seslendi Michael usulca, gözlerimi tekrar onunkilere çevirerek. "Eminim bunun seninle bir ilgisi yoktur. Muhtemelen bizi birlikte gördüğü için seni sorguluyordu."

"Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyordu?" Alaycı bir tavırla dalga geçtim. "Senin peşinde birini kendimden daha fazla istemiyorum."

"Bu seni daha iyi hissettirmeli. Kendi başımın çaresine bakabilirim, söz veriyorum. Şimdiye kadar bunu bildiğini düşünmüştüm." Bana bir sırtış attı ama niyetlendiği gibi keyfimi yerine getirmedi.

"Bu senin için endişelenmeyeceğim anlamına gelmiyor."

"Yanlış anlama ama evde oturup endişelenecek bir tip değilsin. Seni rahatsız eden başka bir şey olmadığına emin misin?"

Derin bir nefes aldım, omuzlarım çöktü. "Nico geçen hafta ortaya çıktı."

Michael'ın kaşları neredeyse sa çizgisine değecekti. "Hadi canım! Nasıl gitti?" "şey..."

Tam konuşmaya başlamışken diğer odadan gelen mırıltılar sözümü kesti.

"Bunu yarın kahvaltıda konuşabilir miyiz? Karmaşık bir konu ve bunu tüm dünyayla paylaşmamayı tercih ederim."

"Tabii ki. Sekizde Sarabeth'e ne dersin?"

"Mükemmel. Ne bulduğunuzu bana bildirmek için uğradığınız için teşekkür ederim."

"Kesinlikle. Sabah görüşürüz." Parmak eklemiyle burnuma dokundu ve galeriden hızla çıktı.

Günün geri kalanını sahte polis ya da Nico hakkında endişelenerek geçirmemeye çalıştım ama bu çok yorucuydu. O akşam birkaç işimi halledip ailemin evine döndüğümde yapmak istediğim tek şey resim yapmaktı. Anahtarlarımı bankın üzerine attım, eşofmanlarımı giymek için yukarı koştum ve sonra sığınağıma doğru yola çıktım.

Stüdyomun ışığını açtığımda Nico'yu uzak duvara yaslanmış halde bulduğumda çığlık attım. "Bu da ne demek oluyor? Babam için çalışıyorsun diye istediğin zaman içeri giremezsin."

"Senin için ben bu muyum? Sadece baban için çalışan bir adam mı?" Sesi ürkütücü derecede sessiz ve ölümcül bir sakinlikteydi. "Kapıyı kapat. Konuşmamız gerek."

Kafamın içinde bir sürü alarm zili çalmaya başladı. Nico'nun ondan kaçtığım için mutlu olmayacağını biliyordum ama bu kadar üzülmelerini beklemiyordum. Ne bekliyordu ki? Ona hiçbir söz vermemiştim. Yedi yıl uzak kaldıktan sonra öylece içeri girip birlikte geçireceğimiz bir gecenin her şeyi düzeltmesini bekleyemezdi.

İşe yaramayacağını bildiğim için artan tedirginliğimi gizli tutmaya çalıştım. Bunun yerine kapıyı kapattım ve kendime aşırı tepki vermeden önce söyleyeceklerini dinleyeceğimi söyledim. "Ne hakkında konuşmamız gerekiyor?" Kollarımı göğsümde kavuşturup onun duruşunu taklit ederek sordum.

"Bariz olanlar dışında mı?" Kaşlarını kaldırarak ilişkimizin ne kadar kötü durumda olduğunu gösterdi. "Bugün bratva ofislerinden birinde gördüğüm bir tabloyu tartışmamız gerekiyor."

Normalde bu noktada kaşlarımı çatar ve tamamen cahilmiş gibi davranırdım. Ancak sözleri o kadar beklenmedikti ki, tek yapabildiğim çaresiz paniğimin yüzüme yansımaması için mücadele etmek oldu. Kalp atış hızım neredeyse anında iki katına çıktı ama nefes alış verişimin ekstra eforu yansıtmasına izin vermeyi reddettim. Yüzümü ifadesiz, vücudumu ise mükemmel bir şekilde kontrol ettiğim nefes alış verişim dışında tamamen hareketsiz tuttum. "Rus sanatında pek usta değilim ama devam et." Cevabım hiç de fena değildi ve kendime zihinsel bir beşlik çaktım. Bunun bir önemi yoktu. Diğer her açıdan, aç kurt tarafından görülmüş bir geyiktim ve şansım yok denecek kadar azdı.

"Sanat eseri size ait olduğı için onu çok iyi tanıdığınızı varsayıyorum." "Peki size eserin benim olduğunu düşündüren nedir?"

"Bir kafatası yığınının resmiydi. Babanla konuşmaya geldiğim gece üzerinde çalışırken seni izlediğim kafatası yığınının aynısı. Seni resim yaparken izlediğimi söylediğimde görmemden endişe ettiğin kafataslarının aynısı." İddialarının temelini atarken, müstakil havası suçlamayla ısınıyordu.

Başımı salladım ve telefonumu çıkardım. "Gördüğün şey bu mu?" Telefonumu öne doğru ittim,

ona bir resim gösteriyor. "Adı Paul Cézanne'ın *Kafatasları Piramidi*. Evet, bir benzerini çiziyordum ama insanlar böyle şeyleri her zaman yapıyor! Bed, Bath and Beyond'da bir Monet ya da van Gogh çakması görmek gibi. Neden benim resmimin Ruslarla birlikte olacağını düşündünüz bilmiyorum. Aktif bir hayal gücüne sahip olmanız yanlış bir şey yaptığım anlamına gelmez."

Gözleri görüntüyü inceledi, sonra ben konuşmadan çıkmak için tartışmaya çalışırken daraldı, ama telefona doğru bir hamle yapmadı. Duvardan indi ve yavaşça bana doğru yaklaşıp geri çekilmeme neden oldu.

"Geçtiğimiz yedi yıl boyunca içgüdülerimi geliştirmek ve içgüdülerimi dinlemek benim için çok önemliydi. Şu anda içgüdülerim bana ne söylüyor biliyor musun?" diye sordu gürleyen, baştan çıkarıcı bir tonda.

Sırtımı karşı duvara dayayıp başımı salladım, cevap veremedim. "Bana saçmaladığımı söylüyor."

Öfkeli görünmemeye çalışırken burun deliklerim alevlendi. "Sanırım senin sözüne karşı benimki."

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılırken gözlerinde hınzır bir parıltı belirdi. "Tam olarak değil, Sofia, bebeğim. Bana gerçeği kolay yoldan söylemek istemiyorsan, bunu zor yoldan yapmamız gerekecek."

Zor yoldan mı? Ne demek istedi?

Nico bana asla zarar vermez.

En azından ben öyle düşünmüyordum. Birden o kadar da emin olmadım. "Sen neden bahsediyorsun?"

Nico göğsünü öne doğru bastırarak beni duvarla arasına hapsedti ve ellerini iki yanıma sıkıca yerleştirdi. "Senin bu güzel vücudundan bahsediyorum." Boynumun sütunundan aşağı şehvetli öpücükler yerleştirerek rahatladı.

Başım yana doğru yuvarlandı, dokunuşunun verdiği lezzetli hissi reddedemiyordum. Elleri aramıza girip göğüslerime masaj yaparken dudaklarımdan ahlaksız bir inilti kaçtı. "Nico..." Nefes nefese bir yalvarış, ama daha fazlası için mi yoksa durmak için mi, emin değildim.

Birdenbire beni kaldırdı, sonra sırtüstü karo zemine yatırmak için döndü ve vücudu benimkinin üzerine uzandı. Onun tadıyla sarhoş olana kadar beni uzun uzun ve sertçe öptü, ancak gömleğimi başımın üzerine kaldırdığında sisten kurtuldum. Kollarımı üstüme uzattı, gömleğimi bileklerime doladı, sonra beni tekrar öpmek için eğildi. Ellerimi tekrar aşağı çekmek istediğimde, bileklerimi birbirine sabitlemek için önlüklerimden birinin iplerini kullandığını fark ettim.

"Ne yapıyorsun?"

"Şşşt, sadece bana güven," diye yatıştırdı, bileklerimi tekrar çekiştirerek.

Ellerimi başımın çok üstüne koymasına isteksizce izin verdim, ancak onları tedarik masamın ağır ahşap ayağına bağladığını fark ettim.

İtiraz edemedim çok geç olmuştu. Bileklerim bağlıydı ve boynumu ve göğsümü öpmek için alçalıyordu. Elleri eşofman altımı çekiştiriyordu, sadece gevşek bir büzme ipiyle tutturulduğu için kolayca açıldı.

"Nico, ailem! Bunu burada yapamayız," diye fısıldadım, paniklemeye başlamıştım.

"Ailen bu gece geç saatlere kadar şehre gitti. Burada sen ve benden başka kimse yok." Topuklarının üzerinde arkasına yaslandı ve önünde yatan formuma hayranlıkla baktı. "Benden kaçtığın için kışına şaplak atmalıyım."

Onun sözleri karşısında içimden neredeyse nem damlıyordu. BDSM ya da kink ile hiç

ilgilenmemiştim ama Nico ile ilgili bir şey her şeyin kulağa hoş gelmesine neden oluyordu.

"Kızım bundan hoşlanıyor, değil mi? Bunu unutmayacağım. Bu meme uçları o kadar sıkı ki, bütün gece emmek istediğim küçük pembe şekerlere benziyorlar." Ayağa kalkmadan önce gözleri bir saniyeliğine yukarı kalktı.

Omurgamdan aşağı bir korku damlası süzüldü. *Beni ceza olarak bu şekilde bırakmazdı, değil mi?*

Ben bu düşünceyle fazla ileri gitmeden, kitaplığıma hızlı bir ziyaret yaptı ve yanıma döndü. Odada ilham fotoğraflarını astığım birkaç ip vardı. Elinde, resimleri asmak için kullandığım küçük mandallardan bazıları vardı. Belime sarıldı ve iğnelerden birini meme ucuma takmasını korku ve arzunun sarhoş edici karışımıyla izledim.

Nefesim kesildi, yoğun his karşısında eğildim. Büyüleyiciydi -tamamen zevk ya da acı değil, ikisinin baş döndürücü bir karışımıydı. Diğer meme ucuma ikinci bir klips taktı, sonra aralarına gevşek bir ip bağladı. Hafifçe çekiştirdiğinde, her iki göğsümdeki his aynı anda ateşlendi. Zihnim çatlayacakmış gibi hissediyordum. "Oh, *Tanrım*, Nico..."

"Sana bu bedenin benim olduğunu söylemiştim," diye mırıldandı. "Onu nasıl kullanacağımı bildiğimden asla şüphe etme." Dizlerimi geriye iterek beni kendisine doğru açtı, sonra dizimin iç kısmından göbeğime doğru bir yol öptü. Zaten çok tahrik olmuşum ve hassas bedenim onun dokunuşuyla zonkluyordu. Dili içime girdiğinde, sonra eli ipi çekerken aynı anda şişmiş klitorisimin üzerinde yuvarlandığında, bayılacağımı sandım.

Beni tekrar tekrar çalıştırdı, varlığımın her hücresinde bir arzu cehennemi inşa etti, ama beni alevlere fırlatacak kıvılcımı sakladı.

"Nico, *lütfen*..." Hıçkıra hıçkıra ağladım, aşırı hassaslaşmışım ve serbest kalmak için çaresizdim.

"Gerçeğe ihtiyacım var Sofia," diye fısıldadı içime, sıcak nefesi işkenceye dönüşmüştü. "Bunu yapamazsın. Bu adil değil."

"Bir seçeneğin vardı Uğur Böceği. Sen bunu seçtin." Dili yavaşça açıklığımdan yarığıma doğru ilerledi.

"Yapamam," diye nefes nefese kaldım. "Sana her şeyi anlatamam." "Neden?"

"Çünkü beni durduracaksın." "Kim demiş?"

"Ben."

"Peki ya yapmayacağıma söz verirsem?" "Yine de yapacaksın."

"O zaman bana ne yapabileceğini söyle. Bana güvenebilirsin Sofia." Parmakları içimde hafifledi ve yukarı doğru kıvrıldı, içimdeki o mükemmel noktayı uyardı.

"O benimdi," diye inleyerek itiraf ettim. "Resim benim." Düzgün düşünemiyor ya da serbest kalmaktan başka bir şeyle ilgilenemiyordum.

Yalan söylediğimi biliyordu.

Benim resmim olduğunu biliyordu, o halde neden savaşıyordu? "Peki neden Bratva ile birlikteydi?" diye sordu.

"Ben sahtecilik yapıyorum, onlar da bana alıcı buluyor." İşte, ona söylemiştim. Sır ortaya çıkmıştı ve kendimi bu yükten kurtarmak harika hissettiriyordu. "*Lütfen*, Nico."

"İşte benim kızım..." Parmakları içime girerken ağzı amımı kapattı ve diğer eli hassas meme uçlarımdaki klipsleri çekti.

Vücuduma yayılan bir zevk girdabında patlayan orgazmımı haykırdım. O anda, şeytana ruhumu

vermiş olsam bile umurunda olmazdı. Huzurun, ışığın ve iyi olan her şeyin vücut bulmuş haliydim. Ama tüm iyi şeylerin bir sonu olmalıydı ve sonunda benim

Bilinç yavaş yavaş bedenime geri döndü.

Nico ellerimi serbest bıraktı, sonra yere, yanıma oturdu ve beni kucağına alarak sarıldı. "Bratva'da kiminle çalışıyorsun?"

Başımı hafifçe salladım. "Bunu sana söyleyemem."

"Evet, olabilir. Arkadaşın Michael ile bir ilgisi var, değil mi?"

Sanki burnumun dibinde bir koku tuzu sallamış gibi, anında uyandım. Nico'nun kucağından fırlayarak pantolonumu kaptım ve giyinmeye başladım. "Michael hakkında ne biliyorsun?" Açıkça çıldırıyordum ama kendime engel olamıyordum. Eğer Nico Michael'ı biliyorsa, mahvolmuştum. Babama söyleyecek ve ikisi de ondan uzak durmam için ısrar edecekti. Bu bir seçenek değildi. Michael hayatımın en iyi parçalarından biri haline gelmişti ve ondan vazgeçmeyi reddediyordum.

Nico ayağa kalktı ve yüz hatları sertleşerek kapının önüne doğru eğildi. "Bildiğim tek şey o adamın var olmadığı. Hakkında hiçbir şey bulamadım ve bu da onun senin etrafında dolaşman gereken biri olmadığı anlamına geliyor."

"Dur!" Parmağımı göğsüne sokarak ona tükürdüm. "Daha ileri gitmeden orada dur. Sen gittikten sonra beni yerden kaldıran ve hayata döndüren kişi Michael'dı. Bu yüzden *sakın* bana ondan uzak durmamı söyleme. Eğer onu hayatımda istemiyorsan, hiç gitmemeliydin." Sıkışarak yanından geçtim, kapıyı açtım ve gürleyerek koridordan aşağı indim.

Doğruca odama gittim ve kapıyı kapattım. Nico kendi çıkış yolunu bulabilirdi ve beni buraya kadar takip etmeye kalkarsa büyük bir kavgayla karşı karşıya kalacaktı. İki dakika içinde mutluluktan öfkeye dönüşmüştüm.

Cevaplar istiyordu ve aldı da. Alamadığı şey ise hayatımın kontrolü oldu.

Nico'yla birlikte olmak istiyordum ama bu süreçte bazı şeylerden ödün vermeye hazır değildim. Bunun bizi nereye götüreceğini bilmiyordum ama seçim ona kalmıştı. Ona nerede durduğumu söylemiştim. Şartlarımı kabul edip etmeyeceğine ya da beni sonsuza dek kaybetme riskini göze alıp almayacağına karar vermesi gerekiyordu.

Bölüm 20

Nico

Şimdi

Az önce ne oldu öyle?

Sofia'nın stüdyosunun sessizliğinde tek başıma durdum, tadı hala dilimdeydi ve kaydettiğimiz küçük ilerlemenin nasıl bu kadar hızlı geliştiğini merak ediyordum. Kollarımda uysallaşmıştı, Michael'dan bahsetmek onu yaralı bir hayvandan daha savunmacı hale getirdiğinde sonunda bana günahlarını itiraf etmişti.

Onunla yüzleşmeden önceki iki gün boyunca, Sofia'nın da benim kadar değiştiği gerçeğiyle yüzleşirken ona biraz zaman tanıdım. Onu arayıp cevaplar isteyebilirdim ama işleri olurla bırakmaya karar verdim. Bu bana gizemli sınıf arkadaşını araştırmak için de zaman verdi.

Tamamen hastalıklı bir meraktı. Benim yokluğumda kiminle arkadaşlık ettiğini öğrenmek istemiştim. Onu ararken sahte isimlere ve belgelere rastlayınca, bu sadece daha fazla soru işareti yarattı. Sofia ile Ruslar arasındaki bağlantının Michael olduğuna dair elimde bir kanıt yoktu ama Sofia'nın onun adının geçmesine verdiği tepkiden sonra artık hiç şüphem kalmamıştı.

Masum siyah ve kırmızı uğur böceği güzel bir kara dula dönüşmüştü.

Sofia'nın karanlık bir tarafı vardı ve çok seksiydi.

Onca yıl boyunca, rehabilite olmuş bir bağımlının tercih ettiği uyuşturucudan uzak durması gibi onun yanına yaklaşmamaya özen gösterdim. En iyisini yaptığımı düşünüyordum. Babası onu koruyordu, bu yüzden benim varlığım gerekli değildi. Enzo onu bir dereceye kadar güvende tutuyordu ama onu benim kadar tanımiyordu. Benim yokluğumda, kimsenin haberi olmadan başını belaya sokmuştu. Dış görünüşünün ardını göremiyorlardı. Hayatına geri döndükten sadece bir hafta sonra sırlarını açığa çıkardım.

Benim tatlı, masum Sofia'm olarak sonsuz bir cazibesi vardı. Onun karanlık tarafını keşfetmek sirenin çağrısını daha da güçlendirdi. Hayatımın bu noktasında, uysal ve masum biriyle uyumlu olmak zor olurdu. Beni karmaşık bir adam olarak görebileceğini ve korku içinde kaçmayacağını bilmek onu çok daha çekici kılıyordu.

Sofia'nın melek gözlerinde biraz şeytan vardı.

Sorun şu ki, karanlık tarafı onu tehlikeye atıyordu. Ruslar acımasızdı ve zaman zaman onlarla iş yapsak da kesinlikle müttefik değildik. Sahte ürünler satmasını engelleyemezdim -ben kim oluyordum da onu suçlarından dolayı yargılayabiliyordum- ama Ruslarla çalışmak söz konusu bile olamazdı. Ona kolayca bağlantılar bulabilir ve bratva tehlikesi olmadan anlaşmalarına aracılık edebilirdim.

Onu buna ikna etmek için zor kısmı olacaktı ve şimdi bunun zamanı olmadığını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Onu bu gece için gidebileceği en son noktaya kadar zorlamıştım. Onu üst kata kadar takip etmek işleri daha da kötüleştirecekti. Sorunlarımızı çözmek için bolca vaktimiz vardı. Sofia daha önce bir kez elimden kaçmıştı ve bunun tekrar olmasına izin vermeyecektim.

Bölüm 21

Sofya

Şimdi

Ertesi sabah küçük kahvaltı salonuna oturduğumuzda Michael'a "Her şey tam bir felaket," dedim. "Nico da ben de çok fazla sır saklıyorduk; işlerin kötüye gitmesine şaşmamalı. Şimdi o döndüğüne göre her şey gün ışığına çıkıyor ve ortalık fena halde karıştı."

"Madem bu kadar yakındınız, neden ona ailenizden bahsetmediğinizi hep merak etmişimdir. Sorardım ama sen hiç onun hakkında konuşmak istemedin." Sanki düşüncelerini itiraf ettiği için ona kızacakmışım gibi mahcup bir ifadeyle bana baktı.

"Anlıyorum, pek mantıklı gelmiyor. Nico benim mutlu yerimdi. Neredeyse iki farklı hayatım varmış gibi hissediyordum; okul Sofia'sı ve ev Sofia'sı. Suluboya boyaları birbirine çok yaklaştırırsanız bulanıklaşır ve tek bir hayat haline gelirler. Nico ile yaşadığım saflığın ailemin çirkin tarafıyla lekelenmesini istemedim, bu yüzden her şeyi bir sır olarak sakladım. Belki şimdi garip geliyor ama çok küçük yaşlardan itibaren kendimi bölümlere ayırdım, bu yüzden açıklaması zor."

"Aslında bu mantıklı. Sizin için çok şey ifade ettiği açıktı. Hatta onun anısına karşı korumacıydınız. İkisini karıştırmak istememeni anlayabiliyorum."

"Özür dilerim. Onun hakkında konuşmayarak bencil olmaya çalışmıyordum. Sadece çok acı veriyordu." Dumanı tüten kahve bardağıma baktım. "Beni terk ederek korumaya çalışıyordu ama bunu kalbimi kıracak şekilde yaptı. Beni yeterince incitirse, onun için mücadele etmeye zahmet etmeyeceğimi umuyordu."

Michael'ın gözleri kısıldı, kötü niyetli bir parıltı bakışlarını sertleştirdi. Bu bana diğerlerinin ona baktıklarında gördükleri tehlikeye dair nadir bir fikir verdi. "Ne demek istiyorsun, *seni yeterince incittim* mi?" "Fiziksel olarak değil," diye açıklamak için acele ettim. "Canımı acı t a c a k bir şekilde ilişkimizi bitirdi.

soru sormazdı.

"Sof, bu durumu daha iyi yapmaz. Gittiğini biliyordum ama bu konuda bir pislik gibi davrandığını fark etmemiştim."

"İyi bir nedeni vardı, yemin ederim. Sadece o zaman bunu bilmiyordum." Kendimi Nico adına savunurken duymak beni şaşırtmıştı. Beni çok incitmişti ama şimdi nedenini anladığım için onu affetmemek çok zordu. İçten içe hep yaptıklarını affetmenin bir yolunu bulmak istemiştim. Onu affedemeyecek kadar uzun süre sevmiştim.

"Bunun onu benim kitabımda temize çıkardığından emin değilim, ama bu kararı verecek olan ben değilim." Garson kız siparişlerimizi getirirken bir an durakladı. "Peki, geri döndüyse ve her şey affedildiyse neden her şey karmakarışık?"

Sorusu Nico'yla olan tartışmamın tüm duygularını geri getirdi ve midem yemeğimi görünce irkildi. "Her şeyin nasıl olduğundan emin değilim ama Michael adında bir arkadaşım olduğunu öğrendi." Tabağımdaki mücverlerle oynarken kirpiklerimin arasından ona baktım. "Sadece bu da değil, bir bratva ofisinde resimlerimden birini gördü ve her şeyi bir araya getirmeyi başardı. Dün gece bu konuda benimle yüzleşti. Dört yıldır sen ve ben bir ekibiz ve ailemden hiç kimse bir şeyden

şüphelenmedi. Sadece bir hafta içinde Nico maskemi yırttı ve tüm sırlarımı açığa çıkardı."

"Sanırım bu bir sorun?" diye sordu kafası karışmış bir halde.

Dudaklarımı yaladım, ne diyeceğimi bilemiyordum. "Görünüşe göre artık babam için çalışıyor..."

Bu da

neden ayrıldığına dair."

Başını sallarken çiğnemesi yavaşladı. "Sanırım bir Lucciano erkeği, karısının Ruslarla ilişki kurmasını istemeyecektir."

Öfkelenme sırası bendeydi, bakışlarım sertleşti. "Ne istediği önemli değil. Dün gece ona söylediğimin aynısını şimdi sana da söyleyeceğim. Onun için hayatımı değiştirmeyeceğim. Nokta. Eğer yaptığım şeyden ve bunu kiminle yaptığımdan hoşlanmıyorsa, bu onun sorunu."

Michael gülümsedi ama yüzünde bir hüznü vardı. "Tavrını takdir ediyorum ama bunun bir gün sorun olacağını hep biliyordum. Koşumuz beklediğimden daha uzun sürdü aslında."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Sof, senin Nico'ya olan hislerin ve bizim farklı *geçmişlerimiz* arasında Romeo ve Juliet kadar olası bir çift değildik ve bak onlara ne oldu." Sırıttı, başarısız bir şekilde havayı yumuşatmaya çalıştı. Bu kez sesi yumuşadı, sözlerine gerçek duygular karıştı. "Bu yüzden aramızdaki şeyleri daha ileri götürmeye hiç çalışmadım. Kalbinin asla gerçekten benim olamayacağı belliydi. Ayrıca, birlikte bir hayat kurmakta asla özgür olamayacaktık."

Yer yarılmış ve hiçbir şeyin anlam ifade etmediği bir kara deliğe doğru serbest düşüşe geçmiş gibi hissediyordum. "Beni mi istedin?" Şok içinde fısıldadım. "Hiç söylemedin... Hiç bilmiyordum."

Elini benimkinin üzerine koydu ve öne doğru eğildi. "Sofia, nasıl yapamam? Sen tanıdığım en muhteşem kadınsın. Sana daha önce ulaşamamış olmam benim için bir talihsizlikti." Çarpık gülümsemesi kalbimi tam ortadan ikiye böldü, parçalanmış organ kalbimden ziyade çiğnenmiş bir köpek oyuncağını andırıyordu.

Gözlerimden yaşlar süzüldü. Ben en kötü türden bir aptaldım. Nasıl bilemedim?

"Hey," diye seslenerek beni içimdeki kargaşadan uzaklaştırdı. "Ben kendimden sorumluyum. Eğer senin yanında olmak kaldırabileceğimden daha fazla olsaydı, çeker giderdim, tamam mı? Sen beni incitmedin. Hissetmiş olabileceğim herhangi bir hayal kırıklığı benim kendi hatamdı. En başından beri hiç şansım olmadığını biliyordum."

Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyordu ama sözleri, böyle bir aptal olduğum için kendime öfke duymama neden oldu. Bilseydim, belki de Nico'nun içimde bıraktığı boşluğu Michael'ın doldurmasına izin verebilirdim. Belki her şey farklı olurdu. Hayatımda ortaya çıkan tüm keşkeler başımı döndürüyordu. Michael'a o parçamı veremeyerek ona yaşattıklarım için kendimi çok kötü hissediyordum. Ama Nico ile yeniden bağ kurduğumdan beri, kalbimin ne istediğine dair hiçbir soru işareti kalmamıştı.

Nico'yu beş yaşımdan beri seviyordum.

Aramıza ne girmiş olursa olsun, o ve ben aynı bütünün iki parçasıydık.

Michael'ı seviyordum ama ona karşı hissettiklerimle kıyaslanamazdı. Beni hâlâ yanında istediğini varsayarak arkadaşlığından vazgeçmeyi reddettim ama o asla Nico olamayacaktı. "Çok üzgünüm," gözyaşlarımla tıkanmış boğazımdan ancak bu kadarını çıkarabildim.

"Üzülme. Üzgün değilim. Sen benim en iyi arkadaşımsın ve umarım uzun bir süre de öyle kalacaksın."

Elimi sıktı ve restoranın kapısının üzerindeki zil yüksek sesle çınlarken benden küçük bir gülümseme aldı. İki saniye sonra, anımız öfkeli bir Nico'nun standımızın üzerinde yükselmesiyle kesildi.

Michael'a ters ters bakarak, "O lanet elini hemen onun üzerinden çekmen gerekiyor," diye homurdandı. Yumrukları iki yanında kıvrılmıştı ve bana çıplak elleriyle bir adamı öldürme

hikâyesini hatırlattı. Gözlerindeki bakış öldürücüydü. Hâlâ böyle bir eylemi gerçekleştirebilecek kapasitede olduğuna şüphe yoktu.

Ayağa fırladım ve iki adamın arasına girdim. "Nico, sakınleşmen gerek," diye tısladım, küçük kafede gerginliğin tavan yaptığını hissediyordum.

"Oturup seni incitmesine seyirci kalmayacağım. Aranızda ne tür bir boktan şey olduğunu bilmiyorum ama söylediği şeyin seni parçaladığını görebiliyorum ve bunu kabul edemem. Eşyalarını topla. Biz gidiyoruz."

Michael, Nico'nun gözünü hiç korkutmadan kabinden çıktı. "Ona zarar *verdiğimi* düşündüğün için mi üzgünsün? Onu nasıl mahvettiğin hakkında en ufak bir fikrin var mı?" diye ısırdı, sözleri sözlü bir kırbaç gibiydi.

"Beyler, ben polis çağırmadan önce bunu dışarıda halletmeniz gerekiyor," diye seslendi garsonumuz, sidik yarışmalarının başlangıcını bölerek.

"Nico, Michael bana zarar vermedi. Sadece üzgündüm. Bunların hiçbirini seni ilgilendirmez. *Hemen* gitmen gerekiyor." Hayatımdaki iki erkek arasında bir kavga çıkmasını önlemek için elimden geldiğince kararlı bir şekilde ileri sürdüm. "Söz veriyorum bunu daha sonra tartışabiliriz. Kaçmayacağım. Konuşmamız gerektiğini biliyorum ama ne yeri ne de zamanı. *Lütfen*."

Sözlerim nihayet etkisini gösterdiğinde Nico'nun gözleri Michael'dan ayrıldı ve ellerimi göğsüne bastırarak durduğum yere doğru kaydı. Yüzünde kararsızlık vardı ama elinde cep telefonunu tutan garsona bakınca sinirli bir nefes verdi.

"Bu gece benimle kalıyorsun - artık kaçmak yok - ve bu işi çözeceğiz." Gözleri itaat etmemi istiyordu, ben de hemen itaat ettim.

"Tamam." Çabucak başımı salladım. "Orada olacağım, söz veriyorum. Şimdi lütfen, o polisleri aramadan önce kahvaltımızı bitirelim."

Nico kapıya doğru çekilmeden önce Michael'a son bir kez buz gibi baktı. O gider gitmez derin ve sakın bir nefes aldım ve etrafımızdaki konuşmaların uğultusu arttı.

Michael kabine geri kayarken esprili bir şekilde, "Şu adam çok gergin," dedi.

"Her zaman öyle değildi," diye cevap verdim üzüntüyle. "Yıllar onu değiştirdi, ama bu hepimizin başına gelir." Michael çatalını havada tutarken durakladı ve başını eğdi. "Ona hâlâ eskisi kadar aşıksın, değil mi?"

Gözlemi beni hayrete düşürdü.

Ses çıkarmayı başaramadan iki kez yanıt vermeye başladım. "Evet, sanırım öyleyim."

Küçük bir gülümsemeyle başını salladı. "O zaman ona bir şans vermelisin, gerçek bir şans. Kin ya da kızgınlık olmadan. Ona karşı açık olmalısın ve içeri girmesine izin vermelisin."

Söylediklerinin doğruluğu göğsümün derinliklerinde bir yerde yankılandı. O haklıydı. İkimize de ikinci bir şans vermeyi borçluydum. Sonunda aramızda var olan potansiyeli keşfetmek için. "Yapacağım, söz veriyorum."

Bir sosis halkasını mızrakladı, sonra göz kırptı. "Güzel, şimdi ye. Müthiş bir bahşiş bırakmam gerekecek ve paramın karşılığını istiyorum."

Başımı sallayarak, sırtarak yemeğime daldım.

Bölüm 22

Sofya

Şimdi

Seni işten alırım. Öğle yemeğinden hemen sonra Nico'dan gelen mesaj midemde bir sürü radyoaktif kelebeği harekete geçirdi. Heyecan, endişe, korku, neredeyse spektrumdaki her duygu içimde egemenlik için savaşıyordu.

Galeri yedide kapanıyor. Cevap olarak teklif ettim.

Biliyorum. Tabii ki yaptı. Daha azını beklememeliydim.

Bu da bana İsa'ya gelme konuşmamızı yapmadan önce öldürmek için sadece beş saat bıraktı. Hayatım boyunca beş saat hiç bu kadar uzun sürmemişti. Denediğim tüm dikkat dağıtma tekniklerine rağmen dakikalar acı verici bir şekilde yavaş ilerliyordu. Bir günün büyük bir kısmında uçurumun kenarında sallanmak çok yorucuydu. Saat altı olduğunda, konuşmamızı öyle ya da böyle bitirmeye hazırdım.

Galeriden çıktığımda Nico dışarıda beni bekliyordu. Sahip olduğum tüm cesaret ve metanet kırıntılarını topladım ve arabasına doğru yürüdüm. Tek kelime etmeden benim için yolcu kapısını açtı ve içeri girmeme yardım etti. Birkaç saniye sonra sürücü koltuğuna geçti ve arabayı kaldırımından çekerek sessizce uzaklaştı.

Ne beklediğimden emin değildim ama bu değildi.

Sinirlerim zaten yıpranmıştı, bu sessizlik katlanabileceğimden daha fazlaydı. "Peki, şimdi nerede yaşıyorsun?" Gerginliği azaltmayı umarak ağzımdan kaçırdım.

"Çok uzak değil," dedi gözlerini yoldan ayırmadan. Belli ki Nico'nun arabada herhangi bir sohbet başlatmaya niyeti yoktu.

Rahatsız edici bir sessizlik.

Aşağı Manhattan'da su kenarındaki bir gökdelenin önünde durdu. Bir kapıcı arabadan inmeme yardım etti, sonra Nico'dan anahtarları aldı ve hızlı bir selamlaşmadan sonra arabayla birlikte ayrıldı.

"Fantezi," diye mırıldandım, her şeyi içime çekerek.

Elini belime koyarak beni ileriye doğru yönlendirdi. "Bir sürü olanak var, yani istemezsem hiçbir yere gitmek zorunda değilim."

Lobi güzel bir şekilde tasarlanmıştı - rahat şıklık terimi aklıma geldi. Bir duvar boyunca, üzerinde devasa raflar bulunan bir şömine vardı. Çeşitli oturma grupları ve masalarla birlikte bu düzen geleneksel bir oturma odasını andırıyordu ama birkaç kişi yerine düzinelerce insan içindi.

Nico beni üç dairenin bulunduğu otuzuncu kata çıktığımız asansöre götürdü. Evi kesinlikle göz kamaştırıcıydı. Tavandan tabana cam duvarlar mekânın odak noktasıydı ve şehrin neredeyse fazlasıyla mükemmel manzarasına bakıyordu. Dekorü tamamen nötrdü -yumuşak tanslar ve griler- ve ufuk çizgisinin gösteriyi çalmasına izin veriyordu. Güneş batıyor, gökyüzünü sıcak kırmızılara ve sarılara boyuyordu. Manzarada parıldamaya başlayan şehir ışıkları için mükemmel bir fon oluşturuyordu. Manzaraya o kadar kapılmışım ki, Nico'nun sesi beni şimdiki zamana geri getirene kadar baktığımı fark etmemiştim.

"Olanaklar harika ama beni ikna eden manzara oldu," dedi sessizce yanımda.

Ona baktığımda, gözleri nefes kesici manzaradan ziyade bana sabitlenmişti. Bakışlarımı indirdim, ima ettiği iltifat karşısında yanaklarım kızardı. "Peki, bu iş nasıl olacak?"

Temkinli bir şekilde cesaret ettim. "Ne söyleyeceğimden ya da bunu nasıl yapacağımdan emin değilim."

"Öncelikle, ikimizin de aç olduğunu söyleyebilirim. Yemek yiyip sonra konuşsak nasıl olur?" "Neyiniz var? İstersen yemek pişirmeye yardım edebilirim."

"Bir market hizmetim var, bu yüzden emin değilim. Araştırıp orada ne olduğuna bakmamız gerekecek." Durakladı, sonra daha da ciddileşti. "Benim de bunlara verecek bir cevabım yok Sofia, ama konuşmadan bir yere varamayacağımızı biliyorum. Bu gecenin tek amacı da bu; birbirimizle hasret gidermemiz ve birbirimizden ne istediğimizi anlamamız için bir fırsat."

Biraz tıklandım, sadece başımı salladım ve onu mutfaka kadar takip ettim. Nico'm ne zaman bu kadar olgunlaşmıştı? Her zaman gözlemci ve iç gözlemciydi, ancak öfke nöbetlerini gördükten sonra, hala ne kadar akıllı başında olduğunu fark etmemiştim.

Et soslu basit bir makarna ve salata için gerekli malzemeleri topladık. Nico kıymayı pişirirken ben de sebzeleri yıkıyordum, tüm bunlar olurken arka planda rahatlatıcı bir müzik çalıyordu. Arada bir bakışlarım onunkilerle çarpışıyor ya da ikimiz de aynı anda bir şeye uzanıyorduk ve bu masum flört beni lise günlerimize geri götürüyordu; aramızdaki yükün arttığı, güzel bir şey yaratmaya söz verdiğimiz zamanlara.

Yemek çok çabuk hazırды ve anın sadeliğine bir son verdi. Tabaklarımızı hazırladık ve onun yemek masasına oturduk, Nico masanın başına geçerek karşıma değil yanıma oturdu.

İlk ısırığımla inledim, lezzetli baharatların tadını çıkardım. "Bu inanılmaz. Bu kadar iyi yemek yapmayı nasıl öğrendin?"

"Bu annemin tarifi. Taşındığında, yeni evinde onunla çok zaman geçirdim. Bana tüm favorilerimi öğretti ve babama geri dönmediğinden emin oldum."

"Sonunda ayrılmaya karar vermesine ne sebep oldu?" Babası pisliğin tekiydi ama o kadar uzun süredir onunla birlikteydi ki, ayrılacağından şüphe ediyordum.

"Okula gitmediğimi anladı, ben de ona olanları anlattım. Ona her şeyi anlattım. Sonraki bir ayı hazırlanarak geçirdi ve bir daha arkasına bakmadı. Tereddüt edebileceğinden endişelendim. O kadar zaman sonra tek başına dışarı çıkmak kolay değildi ama o bir askerdi. Şimdi, yıllar önce çekip gitmiş olmayı diliyor."

Başımı salladım ve tabaklarımızla birlikte getirdiği şaraptan bir yudum aldım. "Değişim zordur. İyi bir değişim olsa bile yine de korkutucu olabilir."

Gözlerim kısa bir süre onunkilere kaydı, sonra tekrar yemeğime kaydı. Sonraki birkaç dakikayı birlikte sessizce yemek yiyerek geçirdik. Tamamen rahat değildi ama arabada geçirdiğimiz zamandan daha az gergindi. Sonunda ikimiz de çatallarımızı yere bıraktık ve Nico ayağa kalkarak elime uzandı.

"Bulaşıkları bırakalım, bekleyebilirler."

İtiraz etmedim. Oturduğum yerden kalkmama yardım etmesine izin vererek elimi onun elinin içine koydum ve onunla birlikte kanepeye oturmamı işaret ettiği oturma alanına kadar onu takip ettim. Bacaklarım doğal olarak ona doğru eğildi ve o da vücudunu benimkine doğru çevirerek kolunu kanepenin arkasına yasladı.

"Sofia, benden kaçmaya devam edemezsin. Aramızdaki bu şey hâlâ çok canlı. Bunu senin de hissettiğini biliyorum."

Gelmeden önce, ne kadar korkunç olursa olsun ona gerçeği söyleyeceğime dair kendime söz

vermiştim. "Hissediyorum," diye yumuşakça itiraf ettim. "Ve olanlardan dolayı seni affettiğimi bilmeni istiyorum. Artık nedenlerini bildiğime göre, yaptığın şeyi neden yaptığını anlıyorum. İkimiz de hatalıydık - aramıza giren çok fazla sır vardı."

Nico bana daha da yaklaşıp bacaklarımızı birbirine değdirirken bakışları daha da yoğunlaştı. "Ve umarım sahte resim yapmak istemenin umurumda olmadığını biliyordur. Aslında bence bu çok seksi." Parmakları kolumda gezindi, sonra boynumdaki zinciri kaldırıp Eyfel Kulesi kolyesini ortaya çıkarmak için geri geldi. "Bunu hâlâ takıyor olmanın beni ne kadar mutlu ettiğini tahmin bile edemezsin."

"Bu şimdiye kadar aldığım en güzel hediye. Kalbimi kırdığında bile onu hiç çıkarmadım."

"Sen benim için fazla iyisin Uğur Böceği. Beni yanlış anlama, seni yine de tutuyorum, ama ne kadar yasayı çiğnersen çiğne, benim gözümde her zaman mükemmel olacaksın."

Kollarına atılmak istedim ama hâlâ üzerinde çalışmamız gereken önemli bir konu olduğunu bildiğim için kendimi tuttum. "Peki ya Michael?" Tereddütle sordum.

Nico'nun gözleri karardı, dudakları neredeyse belli belirsiz incelmişti. "Aramızdaki tek engel o mu? Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Başımı salladım. "O benim son sırrım."

Kararlı bir şekilde başını salladı. "O zaman bir yolunu buluruz. Onun aramıza girmesine izin vermeyeceğim." Ne demek istediğini anlayamadığım için açıklama istemeye başladım ama parmağını dudaklarımın üzerine koydu.

"Sofia Genovese, altı yaşımdan beri hayatımın her dakikasında seni sevdim. Durmadan seni düşündüm ve her gece seni hayal ettim. Sana söz veriyorum, bunu birlikte çözeceğiz. Tamam mı?"

Parmağını hâlâ dudaklarıma bastırarak başımı salladım, kalbim ayaklarımın dibinde erimiş bir yapışkan su birikintisine dönüşmüştü. Bu adamı o kadar çok seviyordum ki anlaşılmazdı. Sadece onun yanında olmak bile yaralı ruhumu onarmış ve bütün hissettiriyordu.

Nico'nun nasırlı parmakları boynumun arkasına uzandı ve beni nazikçe öne doğru çekerek dudaklarımı onunkilere yaklaştırdı. Daha önceki öpüşmelerimiz kavgacı, alıngan bir yapıya sahipti ama bu öyle değildi. Bu öpücük saf sevgi ve bağışlamaydı. Nico dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan beni kollarına aldı ve yatak odasına götürdü.

"Seni becerdim ve seninle oynadım, ama şimdi seninle sevişmek istiyorum. Göreceksin. Her şeyi halledeceğiz ve sonra seni karım yapacağım, böylece sen ve bu lanet gezegendeki herkes benim olduğunu bilecek." Tekrar eğildi, bu sefer aramızda kaynayan tüm tutkuyla beni öptü.

İstesem de itiraz edemezdim. İstedğimden değil.

Hayatım boyunca istediğim tek şey buydu.

İkimiz de çıplak soyunduk, aramızda hiçbir kıyafet ya da sır yoktu ve şehir ışıklarının loş parıltısı altında seviştik. Sevişmemiz yavaş ya da nazik değildi çünkü aşkımızın doğası bu değildi. Nico ve benimle ilgili hiçbir şey sıradan ya da narin değildi. Yoğun ve tutkuluyduk - yakınlığımız ikimiz de tamamen tükenene kadar uzun saatler sürüyordu. Ve o zaman bile birbirimizin bedenine dolanmış, ayrılmak istemez halde kalırdık.

Michael hakkında doğruyu söylediğine güvenmeyi seçtim. Aşmamız gereken tek engelin bu olduğunu varsayarsak, sonunda hep hayalini kurduğumuz hayatı birlikte yaşayamamamız için hiçbir neden göremiyordum.

Bu sefer, Nico'nun vücudu bana sıkıca sarılmışken rüyasız bir uykuya dalmakta hiç zorlanmadım. Gecenin derin saatlerinde, unutulmaz bir piyano melodisi odaya girdiğinde tek başıma uyandım. Nico'nun yattığı taraf soğuktu ve ne kadar zamandır uyanık olduğunu merak ettim. Döğmeli gömleğini kaptığım gibi kollarımı içine soktum ve müziği aramaya koyuldum. Köşeyi dönünce koridorun sonunda bir kapı aralıktı ve içeriden güzel bir müzik sesi geliyordu.

Kapıyı biraz daha aralayıp çerçeveye yaslandım ve karanlıkta, üzerinde sadece boxer külotu olan Nico'nun muhteşem kuyruklu piyanosunu çalmasını izledim. Usta parmakları tuşların üzerinde dans ederken sırtındaki kaslı kaslar esneyip dalgalanıyordu. Çaldığı şarkı dokunaklıydı - tamamen hüznü değıldi ama özlem ve ihtiyaçla doluydu. Çocukken bu konuda bu kadar tutkuluyken onu çalarken görmek kalbimi kabarttı.

Yavaşça melodi sona erdi ve Nico bana doğru döndü. "Buraya gel," diye emretti hırıltılı bir sesle.

Yeterince yaklaştığımda, beni anahtarlarla arasına çekti, oturmaya devam etti ve beni ona göstermek için gömleğimi nazikçe çekip çıkardı.

"Artık fazla oynamadığını söylediğini sanıyordum."

"Yalan söylemiş olabilirim. Bir süre ara verdim ama burayı aldıktan sonra bu odayı ses geçirmez hale getirdim ve tekrar çalmaya başladım." Dalgınca göğüslerimin arasından göbeğime doğru bir çizgi çizdi.

"Neden böyle bir konuda yalan söyleyesin ki?"

Bana baktı, kobalt rengi gözleri anlamsızdı. "Sanırım sadece sensiz devam etmediğimi bilmeni istedim. Yaptığım şey için kendimden nefret ettim. Bu yüzden istifa ettim. Oynayarak elde ettiğim huzuru ve güzelliğı hak etmiyordum. Hele sana yaptıklarımın sonra."

"Artık suçluluk duygusu yok, değıl mi?" Parmaklarımı kirli sakallı çenesinde gezdirdim, gıdıklanma karnımda bir sıcaklık uyandırdı.

Eğıldi, karnımdan aşağıya doğru öpücükler kondurdu, sonra arka tarafımı tuşlara bastırarak bir kakofoni sesi çıkardı. Ayaklarımı bankına kaldırarak dizlerimi arasına aldı ve diğeri favori enstrümanını çalmaya başladı.

Bölüm 23

Nico

Şimdi

Sofia'nın bütün gün yatağında çıplak kalmasını isterdim ama o işe gitmekte ısrar etti. Duşta onu anlamsızca becerdikten sonra galeriye götürdüm ve kendi iş meselelerimi kontrol etmek için içeri girdim. Sadece yapacak işlerim yoktu, aynı zamanda Sofia'yı Ruslardan sessizce nasıl kurtaracağımı da bulmam gerekiyordu. Ailesinin bilmesini asla istemezdi, bu da işleri zorlaştırıyordu.

Onu Michael'la birlikte görmek, küçük kahvaltı randevularını bölme ve onu yere serme isteğiyle tüylerimi diken diken etti. Asırlar gibi gelen bir süre boyunca kendimi kıpırdamadan durmaya zorladım ve sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi sohbet etmelerini izledim. Onu hayatından çıkarmaya çalışmadan önce aralarındaki dinamiği görmek benim için önemliydi.

Ağlamaya başladığında tüm sabrım tükenmişti. Daha fazla dayanamadım. Ne dediğini bilmiyordum ama bitmişti. Sofia'nın hayatına geri dönmüştüm ve onun dünyasında başka bir erkeğe yer yoktu.

Özellikle de bir Rus.

Bunu çözeceğimizi söyledim ve bunda ciddiydim ama benim çözme versiyonumun onun ideal senaryosu olacağından şüpheliydim. Durum hassastı ve incelik gerektiriyordu. Pek becerikli sayılmam ama bir yolunu bulurdum.

Sabah hızla geçti ve neredeyse ikiye kadar öğle yemeğini unutmama neden oldu. Bir sandviç almak için yakındaki bir şarküteriye koştum ve ofise geri dönerken, ön kapıya ulaşmadan önce yüksek bir ıslık dikkatimi çekti. Herhangi bir nedenle ıslık çalan herhangi biri olabilirdi, ama sanki bir olta beni doğrudan dereden çekmiş gibi dikkatimi çekti.

Duraksayarak etrafımı taradım ve hemen Michael'a odaklandım. Sokağın karşı tarafında, ellerini ceketinin ceplerine sokmuş, sanki gezintiye çıkmış sıradan bir yaya gibi duruyordu. Gözlerim ona takıldığında çenesini kaldırıp bana baktı, sonra da bana doğru ilerledi. Vücudumdaki her kas bir dövüş beklentisiyle gerildi; bu, vücudumun iyi bildiği bir duyguydu. Eğer bana meydan okumayı planlıyorsa, buna pişman olacaktı.

"Bir dakikan var mı?" Çatışmacı bir hava vermiyordu ama ben de gardımı düşürmüyordum.

İçimde kıpırdanan öfkeyi gizleyerek, kayıtsızlığın soğuk tonuyla "Biraz yürüyelim," dedim.

"Konuşmak isteyeceğin son kişi olduğumu biliyorum ama bence bunu yapmamız ve Sofia'yı aracı olarak kullanmamamız çok önemli," diye konuşmaya başladı Michael. "Onunla iyi arkadaş olduğumuzu bilmelisin, ama bu hiçbir zaman bunun ötesine geçmedi. Beni yanlış anlama, yapabilseydim yapardım ama kalbinde hiçbir zaman ikimiz için de yeterli yer olmadı. Bu daha ilk günden belliydi. Bunu anlayan gerekiyor çünkü beni onun hayatından çıkarmak isteyeceğini biliyorum ama bu onu incitmekten başka bir işe yaramaz."

"Ve onu güvende tut," diye ekledim kendini beğenmiş bir şekilde.

"Mafya bağlantılarınız yüzünden tehlikede olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Ailemden değil."

"Aynen öyle. Sen ve ben, hiçbir farkımız yok. Ben de Sofia'ya değer veriyorum ve kimsenin onu incitmesine de asla izin vermem. Onun mutlu olmasını istiyorum. Sadece kendi çıkarlarım için tartışmıyorum. Eğer aramıza girmeye çalışırsan, hiçbir olumlu sonuç elde edemeden onun kalbini kıracaksın. Onu zaten bir kez gereksiz yere incittin; bunu bir daha yapma." Sesi sertleşerek uyarısına ekstra bir tehdit kattı.

Ona ters ters baktım, bunu yüzüme vurduğu için o heriften nefret ediyordum ama itiraz edemiyordum. "Ne yapmam gerekiyor? Bratva'yla iş yapmaya devam etmesine izin verip babasına söylemeyeyim mi?"

"İşin ticari yönünü sana devretmesi konusunda onunla konuşmama izin ver, eğer bunu yapmaya istekliysen.

Sofia ve ben ilişkimizi sadece arkadaşlığa dayalı olarak sürdürürsek, bu sizin için uygun olur mu?"

Kabul edilebilir kelimesi benim seçeceğim bir kelime değildi - katlanılabilir daha uygun olurdu, ya da belki acı çekilebilir. "Eminim onun işinden iyi para kazanıyorsunuzdur. Bundan vazgeçmeye razı olur musun?"

"İkimiz için de mesele asla para değildi. O mutlu olduğu sürece, önemli olan tek şey bu."

Hay sikeyim. Tamamen mantıklı davranıyordu ve ben de bunu biliyordum. Ama aynı zamanda ona yüzde yüz aşık olduğu da açıktı. Ona karşı hisleri olan başka bir adamla vakit geçirmesine nasıl izin verebilirdim? Öte yandan, en iyi arkadaşına erişimini vicdanen nasıl reddedebilirdim? Her iki durumda da sıçmıştım. "Bundan hoşlanmıyorum ama başka seçeneğim olduğundan da emin değilim."

"Kulübe hoş geldin, dostum." Michael bana baktı ve bir an için playboy rahatlığını bir kenara bırakarak taşıdığı acıyı görmeme izin verdi. Sadece kısa bir bakıştı ama yeterliydi. Son yedi yıldır benim için ikinci planda kalmıştı. Onun yanında olduğu için mutluydum ama neden burada kaldığını anlayamıyordum. Bunca zaman onun yanında olmak ve ona asla sahip olamayacağını bilmek bir işkence olmalıydı.

"Berbat bir durum. Hayatına devam etmiyorsun." Beni ilgilendirmemesine rağmen yorum yapmaktan kendimi alamadım.

"Bana mı söylüyorsun," diye mırıldandı. "Gözlerim diğer seçeneklere kapalı değil."

"Güzel, çünkü hayatımın geri kalanını bu konuda endişelenerek geçirmek istemiyorum. Başka birini bulana kadar, Sofia'nın yanındayken aletini pantolonunun içinde tut."

"Doğru, bunu hatırlamaya çalışacağım," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi. "Dinle, sana söylemek istediğim bir şey daha var. Bir hafta önce bir adam Sofia'ya yurdun dışında yaklaşıp benim hakkımda sorular sordu. Polis olduğunu iddia etti ama kaynaklarım bir şey bulamadı. Kendisine Dedektif James Breechner diyordu, bu isim sana bir şey ifade ediyor mu?"

Tam tehdit seviyesinin düştüğünü hissetmeye başlamıştım ki, hiç bilmediğim bir değişken dikkatimi çekti. "Bu ismi daha önce hiç duymamıştım. Ne istiyormuş?"

"Benimle olan ilişkisini sorduktan sonra ona soru sorma şansı vermedi. Bir daha ortaya çıkmadı ya da onunla iletişime geçmedi. Gözünüzü dört açmanız için bilmenizi istedim."

İstediğim son şey Michael'dan hoşlanmaktı ama o hoşlanmamayı zorlaştırdı. Sofia'ya bir pislikle dostluk kurmaması için daha fazla kredi vermeliydim. Bariz nedenlerden dolayı adamdan nefret etmiyordum ama bu giderek daha az mümkün görünüyordu. Birlikte balık tutmaya falan gitmiyorduk ama o kadar da kötü biri olmayabileceğini kabul etmeye hazırdım.

Telefonum cebimde vızıldamaya başladı, ekran bana Enzo'nun aradığını söylüyordu. "Şunu alayım... Evet."

Enzo'nun sesindeki ciddiyet beni anında alarma geçirdi. "Az önce bir telefon aldım. Sofia tehlikede."

Bölüm 24

Sofya

Şimdi

Bütün sabah gülümsemeyi bırakmamıştım. Aşkın ve akıllara durgunluk veren birkaç orgazmın bir kızın bakış açısına yapabilecekleri inanılmazdı. Huysuz bir insan değildim ama tipik olarak neşeli de değildim - kimse beni Miss Congeniality oylaması için gönüllü yapmamıştı.

Nico beni paketlenmiş bir öğle yemeği ve gün sonunda beni alana kadar galeriden ayrılmamam konusunda kesin talimatlarla işe bırakmıştı. Nöbetçi olarak atandığımdan beri beni takip ettiğini ve günlerinin çoğunu arabasında beni izleyerek geçirdiğini itiraf etti. Gözlem becerilerim konusunda biraz hayal kırıklığına uğramış olsam da, beni izleyen koruyucu bir göz olduğunu bilmekten memnundum. Galeriden ayrılmıyorsam, günü ofisinde geçirmesine ve kendi işleriyle ilgilenmesine karar verdik.

Michael'dan galerinin iki kapı ötesindeki kafede buluşmamızı isteyen bir mesaj aldığımda, onunla güvende olacağımı biliyordum ve iş yerinden sadece otuz adım uzaktaydı. Otuz adımda ne olabilirdi ki? Ayrıca, Manhattan'da güpegündüzdü. Polisle ilgili bir gelişme olmasından endişeleniyordum ve ne söyleyeceğini duymak istiyordum.

Kuşluk vaktiydi, bu yüzden kasada sadece birkaç kişi vardı, ikisi de Michael değildi. Mekânın arka tarafında küçük bir oturma bölümü vardı, ben de sıranın yanından geçip oraya baktım. Köşeyi döndüğüm anda başıma ağır bir şey düştü ve her şey karardı.

Kış çoktan bitmemiş miydi? Neden bu kadar soğuk? Bahar geldi sanıyordum ama her şey çok bulanık geliyor.

Zihnim kafa karışıklığı, soğuk ve acıdan oluşan sersemletici bir bulanıklık içinde canlandı - en belirgin olanı başımın arkasında öfkeyle zonklayan baş ağrısıydı. Gözlerimi açtığımda, içki içtikten sonra mı sızdığımı ve akşamdan kalma olup olmadığımı merak ettim. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

Ağrıyan şakaklarımı ovmaya gittiğimde ellerimin de ayak bileklerim gibi bir dizi fermuarla bağlı olduğunu gördüm. Adrenalin beynimi tekrar işlevsel hale getirerek kafedeki arayışımı ve karanlığa neden olan acıyı hatırlamamı sağladı. Donmuş beton zemine oturmak için ayağa fırladım ve yalnız olmadığımı fark ettim.

"Sonunda uyandın. Sana vurduğumda biraz fazla hevesli olduğumu düşünmeye başlamıştım." Sal. Babamın eski en iyi arkadaşı, çenesinde birkaç günlük kirli sakalıyla, buruşuk bir takım elbise içinde küçük odada volta atıyordu. Onu daha önce hiç bu kadar kusursuz giyinmiş görmemiştim. Onu bu kadar dağınık ve çılgın görmek bile beni tedirgin etmeye yetmişti. Ama Alessia'ya ne olduğunu bilmek ve ellerim ve ayaklarım bağlı olarak uyanmak beni kesinlikle dehşete düşürdü.

"Seni çok dikkatli izliyorlardı," diye devam etti, volta atmaya devam ederek. "Alessia o lanet Russo amcığıyla yatağa atladı ve Maria bir seçenek değildi, bu yüzden en iyi seçeneğim sendin, ama seni asla yalnız yakalayamayacağımdan endişelenmeye başlamıştım. Şanslıymışsın ki baban evliliğimi iptal etmeyi unutmuş.

telefon hesabına erişim. Cep telefonu kayıtlarını almak için giriş yapmam yetti, sinyali karıştırmak için küçük bir yazılım kullandım ve basit bir mesajla seni kafeye çekebildim. Arka sokakta bir araba varken seni buraya getirmek neredeyse çok kolaydı." Sözlerini bitirirken bana manyakça bir sırıtış attı.

Tamamen dibe vurmuştu. Hep böyle miydi ve bunu saklıyor muydu? Benden ne istiyordu? "Bunu neden yapıyorsun?" Sesim korkudan ve soğuktan titriyordu. Bu kadar zavallı görünmek istemezdim ama kendimi başka bir şey yapabilecek durumda hissetmiyordum.

"Çünkü baban Doğu Yakası'nın yarısını peşime taktı, geri zekâlı herif. Eğer içeride saklanmak zorunda olmasaydım, Staten Island'da burnunun dibinde olduğumu bildiğim için kıcımla gülüyor olurum. Kalbim hala atarken buradan çıkmamı sağlayacak kozum sensin. Aklıma gelmişken... telefon, telefona ihtiyacım var," diye mırıldandı ceplerini yoklayarak. "Enzo'yu arayacağım ve onu tanıyorum- seninle konuşmak isteyecektir. Bu yüzden uyanmanı beklemek zorunda kaldım. Ona iyi olduğunu söyle ama başka bir şey söylemesen iyi edersin. Şimdilik sana canlı ihtiyacım var ama bu tek parça olman gerektiği anlamına gelmiyor, anladın mı?" Gri, ruhsuz gözlerini bana dikti, sonra kalın, mühürlü bir kapıyı açtı ve ortadan kayboldu.

Babamla konuşabilecektim. Rahatlama ve umut gözlerimin yaşarmasına neden oldu ve hıçkırıkların başlamasıyla ciğerlerim titredi, ama kendimi çabucak toparladım. Babama nerede olduğumu söylemenin bir yolunu bulmalıyım ama nasıl? Sal anlamadan ona hâlâ Staten Island'da olduğumu nasıl söyleyebilirdim?

Hala Staten
Island'da. Kolyem.

Uzandım ve kolyeyi kaldırdım, ama kopçayı açamadan kapı açılmaya başladı. Çekebildiğim kadar sert çektim, zinciri boynumdan kopardım ve kot pantolonumun ceplerinden birine soktum.

Sal donmuş hücreme girdi, gözleri tek kullanımlık bir telefona yapışmıştı.

"Sal Amca, burası çok soğuk. Lütfen, battaniye gibi bir şey alabilir miyim?" Bu kez sesime zayıflık katmaktan çok mutluydum. Bir planım vardı ve Sal'ın şüphelenmemesi için beni tamamen caresiz görmesini istiyordum.

"Buzdolabında pek durmuyor, yani iyi olacaksın. Eğer baban yapması gerekeni yaparsa, yakında buradan çıkmış olursun." Bana hiç bakmadı, elindeki telefonla ve başka bir aletle oynarken yanıtını mırıldandı.

Başımı kaldırdığımda tavan boyunca eşit aralıklarla dizilmiş sürgülerin sanki odanın her yerine bir şeyler asmak için kullanıldığını fark ettim. *Dondurucuda mıydım?* Bu pislik beni neden dondurucuya koymuştu? Bana beyin sarsıntısı verip bağlaması yetmemiş miydi? Düğününde çiçekçi kız olmuştum ve şimdi ondan önce kan kaybından ölmem umurunda bile değildi.

Bu adam tam bir sosyopattı ve benim bundan hiç haberim yoktu. Kendimi son derece dikkatli biri olarak görürdüm ama o beni bile kandırmıştı. Panikle kaslarım zaten soğukla savaşıırken olduğundan daha fazla kasılmaya ve sıkışmaya başladı. Tüm vücudum titremeye başlamıştı. Havanın çok soğuk olduğunu düşünmüyordu ama benden 100 kilo fazlaydı ve üzerinde tam takım elbise vardı. Üzerimde ince bir bluz ve tayt vardı, dişlerim o kadar çok gıcırdıyordu ki çenem ağrımaya başlamıştı bile.

"Enzo, uzun zaman oldu... Evet, tehditlerini önemseyen birine sakla. Burada küçük bir Sofia var, bu yüzden beni dinlemeni istiyorum... Bu daha iyi. Tüm av köpeklerini geri çağır. Sen, Russolar ve Gallolar, özellikle de lanet Ruslar. Şehirden güvenli bir şekilde çıkmak istiyorum ve çıktıktan sonra

Sofia'yı nerede bulabileceğini söyleyeceğim... Soracağını tahmin etmişim, burada." Elini ahizenin üzerine koydu ve bana meydan okuyarak baktı, herhangi bir yanlış adımda beni cezalandırmaktan ne kadar zevk alacağını gösteriyordu.

Telefonu elime almaya çalıştım, ama o ellerime vurarak telefonu kulağıma tuttu. "Baba?" Titriyordum, gevezeliğime engel olamıyordum.

"Sofia, iyi misin?" Sesi endişeyle doluydu ve kollarının güvenliğine koşma arzusuyla göğsümün daralmasına neden oldu.

"Evet, ama kolyemi kaybettim, çok üzgünüm."

Sal telefonu elimden çekip aldı ve boynumdaki kızgın kırmızı lekeyi incelerken gözlerini kıstı. Daha önce de orada olup olmadığını ve beni taşırken çıkarılıp çıkarılmadığını ya da bir numara yapmaya çalışıp çalışmadığımı merak ettiğini tahmin edebiliyordum.

"Bu kadar yeter," diye tükürdü telefona. "Kızınız şu anda biraz soğuk. Talimatlarıma uymak isteyeceksin yoksa bu onun için çok kötü olabilir. Onu nerede bulacağınla ilgili talimatları sana göndereceğim, ama ancak ben güvenli bir şekilde ülke dışına çıktıktan sonra. O zamana kadar bana elini sürersen, o ölür." Telefonu kapattı, gözleri zaferle parlıyordu. Bana bir kez daha bakmadan, kapıyı arkasından çarparak dondurucudan çıktı.

Ülkeyi terk edene kadar mı? Bu ne kadar sürer?

Bırakın bir günü, bir saati bile nasıl idare edeceğimden emin değildim.

Soğuk duvara yaslanamayınca oturur vaziyette kıvrıldım, kollarımla bacaklarımı göğsümde kavradım ve fermuarlı bağlar ellerime giden dolaşımı kesmeden elimden gelenin en iyisini yaptım. Çılgınca düşüncelerim nihayet sakinleştiğinde oda ürkütücü bir sessizliğe büründü. Belki de kompresörün daha fazla soğuk hava pompaladığını duymamak iyi bir şeydi ama içinde bulunduğum durumun iyi bir tarafını görmek zordu. Su kaynayana kadar bir tencereyi izlemek zamanı yavaşlatıyorsa, bir et dolabında kapana kısılmış oturmak zamanı olumlu bir şekilde sonsuzlaştırıyordu. Sadece ben ve donmuş nefeslerimin her biri küçük bulutlar halinde pufluyordu.

Tamam, Sofia, yardımcı olmuyorsun.

Kendimi zihinsel olarak silkeledim ve delinin beni gerçekten içeri kilitletiğini doğrulamak için kapıya doğru zıplamadan önce ayağa kalkmaya çalıştım. Ağır metal yerinden oynamıyordu. Zor bir ihtimal olsa da kontrol etmeye değerdi. Cesaretimi kaybetmemeye çalışarak kendime yürümeye devam etmem gerektiğini hatırlattım. Babam beni bulacaktı ve o bulduğunda hayatta olmam gerekiyordu.

Bir süre zıpladım, ancak fermuarlar ayak bileklerimi acıyla kesmeye başladı, bu yüzden kapalı bacak çömelme ve yoga güneş selamlamalarına başvurdum. Seansları değiştirdim, bir egzersizden elli tane yaptım, sonra biraz dinlendim. Dişlerim yeniden takırdamaya başladığında kalkıp diğer hareketten elli tane yapıyordum.

Tekrar ve tekrar.

Saatler sürmüş olmalı.

Sal bir daha geri gelmedi ve oda hiç ısınmadı.

Yetiştirmekte olduğum umut kırıntılarının donmuş parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermemem imkânsızdı. Korku bir hamamböceği gibi içime işlemişti, öldürülmesi imkânsızdı ve en kötü koşullarda bile geliyordu. Ya olursa'lar kafamın içinde durmaksızın karışık çalışıyordu, sorular ve şüphelerden oluşan çarpık bir film müziği.

Açlığın bıçak gibi saplanan sancıları bardağı taşıran son damlaydı. Oraya gittiğimden beri ağlamamıştım - gözlerim dolmuştu ama kendimi tamamen bırakmama asla izin vermemiştim. Binlerce olmasa da yüzlerce egzersiz yaptıktan ve açlığı da bu karışıma eklemek için acı verici bir titreme turuna daha katıldıktan sonra, sonunda kırıldım.

Başımı kollarımın üzerine koydum, bacaklarımı çeneme doğru çektim ve hıçkırı hıçkırı ağladım.

Kaburgalarım ağrıyana ve boğazım hıçkırıklardan yanana kadar ağladım. Gözyaşlarım uyuşmuş yanaklarımda kurumaya başladığında, sanki bütün gece ders çalışmışım ya da bir yudum öksürük şurubu içmişim gibi derin bir yorgunluk çöktü üzerime. Uzun süre hareketsiz oturmak muhtemelen kötü bir fikirdi ama inanılmaz derecede yorgundum.

Gözlerimi birkaç dakika dinlendirirsem belki zaman daha hızlı geçer. Belki uyandığımda babam beni kurtarmak için burada olur.

Çok cazipti. Rahatsızlık ve korku çok yıpratıcıydı ve uykunun unutturma vaadi görmezden gelinemeyecek kadar cazipti.

Sadece birkaç dakika...

Kaderin değişken olduğunu söylerler ama zaman da bir o kadar öngörülemezdi. Birkaç dakika gibi görünen şey saatler olabilirdi ve günler olması gereken şey dakikalar gibi gelebilirdi. Ne kadar uyuduğuma dair hiçbir fikrim yoktu ama yeterince uzun sürmüştü. Uykudan uyandığımda tüm eklemlerimde dayanılmaz bir sertlik hissettim, kaslarım kontrolsüzce titrerken olduğum yerde donup kalmıştım.

Kanımın vücuduma pompalanması için kalkıp hareket etmem gerekiyordu ama ayağa bile kalkamıyordum. Defalarca denedim ama ya dengemi kaybediyordum ya da vücudum baskı altında çöküyordu.

Ne kadar zaman geçmişti? Babam her an o kapıdan içeri girebilir miydi, yoksa kurtarılmama hâlâ saatler var mıydı?

Asla başaramazdım.

Çok üşümüştüm ve bir daha ısınabileceğimi hayal bile edemiyordum. Daha fazla gözyaşı dökmek üzereydim ama hıçkıramayacak kadar yorgundum. Tek yapabildiğim yan yatmaktı, saçlarım buz gibi betonla aramdaki tek engeldi. Üst omzum beni salladı, sadece bir inç kadar bir hareket, ileri geri. Birinin kollarında olmak gibi rahatlatıcıydı.

Nico'nun kolları.

Onu daha yeni geri almıştım. Bana sarılmış o güçlü kolları bir daha hissedebilecek miydim?

Onca yıl boyunca onu görebildiğim tek yer rüyalarımdaydı. Nico'yu hayatımda tutmak için rüyalarımı tasarlama ve manipüle etme konusunda ustalaştım. Bunun sağlıklı olmadığını biliyordum ama umurumda değildi. Ona sahip olabilmemin tek yolu buydu, bu yüzden alabileceğimi aldım. Eğer uyku beni içinde bulunduğum sefaletten kurtaracaksa, o zaman yapacağım şey buydu.

Gözlerimi kapattım ve rüyalarımaya kaçtım.

Bölüm 25

Nico

Şimdi

"Tehlikede de ne demek?" Enzo'ya karşılık verdim. Dehşet odağımı onun sesine daralttı, diğer her şey unutulup gitti.

"Sal onu aldı. Ne durumda olduğundan emin değilim ama o kadar kötü titriyordu ki zorlukla konuşabiliyordu. Fazla vaktimiz olduğunu sanmıyorum. Ülkeyi terk etmesine izin vermemizi istiyor, serbest kaldığında bize kızın yerini vereceğini söylüyor. Bu arada onu aramaya başlamak için toplayabildiğimiz kadar adam topluyorum." Gerginliği sesindeki gerginlikten anlaşılıyordu.

"Onunla konuştun mu?"

"Sadece kısaca. Kolyesini kaybettiğinden bahsetti ama ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok. Kendinde değil miydi yoksa bana bir şey mi anlatmaya çalışıyordu emin değilim - bu sana bir şey ifade ediyor mu?"

Kolyesi-Paris. Sal ülke dışına çıkmak istiyordu, o yüzden Paris'te değildi. Ona kolyeyi verdiğimde, birlikte olduğumuz sürece Staten Island'da kalmaktan mutlu olacağını söylemişti. "O Staten Island'da."

Derin nefes veriş i hat boyunca bir vınlama sesi çıkardı. "Tamam, bu iyi. Aramayı daraltmaya yardımcı olacak. Zaten evini izleyen adamlarımız vardı, yani orada olmadığını biliyoruz. Nerede saklandığını bilmiyorum ama onu bulacağız."

"Başka bir şey duyarsanız bana haber verin."

"Kısa süre içinde size döneceğim." Hat kesildi ve ben çaresizlik içinde telefonuma baktım. Milyonlarca insanın yaşadığı bir şehirde onu nasıl bulacaktık? "Konuşmayı duydun mu?" Michael'a sordum.

"Evet, nerede saklanıyor olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

"Halkımızın yakınında bir yerde saklanacağını düşünemiyorum."

"Adada başka nerede olabilir ki? Siz İtalyanlar neredeyse burayı yönetiyorsunuz."

Söyledikleri doğruyd u. Staten Island'da ağırlıklı olarak İtalyanlar yaşardı - mafyayla ilişkili olmaları gerekmezdi ama yine de İtalyanlar vardı. Tavşan gibi ürerdik. Sizi tanımayan biriyle dolambaçlı yollardan karşılaşmak zordu.

Düşün, düşün, düşün.

Enzo fazla vakt i olmadığını söyledi. Nerede olduğunu bulmalı ve bunu hızlıca yapmalıyım.

"Konuşamayacak kadar titrediğini söyledi," diye sesli düşündüm. "Belki de buzdolabında ya da dondurucuda tutuluyordur."

"Ne, bakkal ya da kasap gibi mi?"

"Onun gibi bir şey, ama kim bilir nerede." Çaresizce sokağı aradım, hayal kırıklığı ve umutsuzluk beni boğmaya çalışıyordu. "Siktir," diye tısladım, telefonumu sıkılı yumruğumun içinde ezmemeye çalışarak.

"Bakkallar daha büyük işletmeler olma eğilimindedir - daha fazla çalışan ve karmaşıklıklar. Ben paramı kasaba yatırıyorum. Daha iyi bir planımız yoksa kasapları kontrol etmeye başlayalım derim. Adanın kuzey ucundan başlayıp güneye doğru ilerleyebiliriz."

"Bana uyar," diye mırıldandım. "Önerecek daha iyi bir şeyim yok ve kıcımın üstüne oturmak istemiyorum.

hiçbir şey yapmadan."

"Hadi gidelim. Ben sürerim." Döndü ve kaldırımından aşağı hızla indi, bana yetişmek için koşturdu.

Manhattan'dan Jersey'e doğru yola çıktık ve Bayonne Köprüsü'nden çok uzakta olmayan Ranchers Best Meat'ten başladık. Oradan da bir şey çıkmayınca Elm Park ve Tompkinsville kasaplarına uğradık ama şansımız yaver gitmedi.

"Google Batı Brighton'da bir tane gösteriyor, o yüzden bir sonraki durağımız orası olabilir. Hayvanat bahçesine doğru gidin," diye talimat verdim gözlerimi Google haritalarından ayırmadan.

"Bu kapalı."

"Belki de kontrol etmek için mükemmel bir yerdir."

"Sal'in dükkânı kullanmaya cesaret edebileceğini düşünemiyorum. Staten Island'daki en büyük Rus topluluğunun içinde yer alan bir bratva'ya aitti," diye açıkladı Michael.

İkimiz de bir an sessiz kaldık. Sonra gözlerimiz aynı anda buluştu ve düşüncelerinin onu da benimkilerle aynı yere götürdüğünü görebiliyordum. Muhtemelen adada İtalyanların Sal'i aramaya cesaret edemeyecekleri tek yerdi, bu da burayı mükemmel bir saklanma yeri yapıyordu - Ruslar fark etmediği sürece.

"Bu konuda beni desteklediğinizi varsayıyorum," diye belirttim. "Başka bir durumda, Rus mülküne burnumu sokmadan önce Biba ile bir şeyler ayarlamam gerekirdi."

"Benimlesin, yani sorun yok. Ve sana sırtımı dönmem. Bu Sofia'ya sırtımı dönmekle aynı şey olur. Böyle bir şey olmayacak."

Michael arabasının sınırlarını test etti, trafiğe girip çıktı. O arabayı sürerken ben de Enzo'ya neler yaptığımızı anlattım. Sal'den hiçbir haber almamıştı ve bu durumda hiçbir haber iyi haber *değildi*. Kasap dükkânının iki kapı aşağısına park ettik ve Michael arkadan dolaşırken benim ön tarafı alacağıma karar verdik. Michael içeri girmek için kilit açma becerilerini kullanırken ben ön tarafta bekledim. Şansımızın ne kadar az olduğunu bildiğim için fazla umutlanmamaya çalıştım. En azından bu girişimin beni meşgul edeceğini ve yardım etmek için *bir şeyler* yapıyormuşum gibi hissetmemi sağlayacağını düşündüm.

Bir dakika kadar sonra ön kapı açıldı ve Michael elinde silahıyla beni içeri aldı. Sokaktan çıkar çıkmaz ben de aynı şeyi yaptım ve silahımı çıkardım. Etlerin kaldırılmış olması dışında, mekâna dokunulmamış görünüyordu.

"Arka kapının yanında, üst katta bir daire olduğunu tahmin ettiğim bir merdiven boşluğu var," diye fısıldadı Michael ön tezgâhın arkasına doğru ilerlerken.

Sallanan kapıdan sessizce geçip hazırlık odasına girdiğimizde ikimiz de birbirimize döndük. İçerideki hava, hava kompresöründen dolayı hissedilir derecede sıcaktı ve dondurucunun kolu ile kapıya paralel bir boru arasına ip sarılmıştı. Kapıya doğru koştum, ipi çözdüm ve Michael sırtımı korurken kapıyı açtım.

Serin bir hava beni karşıladı ve yerde top gibi kıvrılmış minik Sofia'yı gördüm. Yattığı yere doğru koştum, mavi dudakları ve hayalet gibi beyaz tenini görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Sof, uyan!" Serin kollarını ovuşturdum, bana yaşam belirtisi göstermesi için yalvardım ve küfrettim. Onu izlemek ve boynundaki nabız noktasındaki küçük hareketi görmek için kendimi hareketsiz kalmaya zorladım.

Yaşıyordu.

Tanrıya şükür.

"Yaşıyor mu?" diye tısladı Michael, kapıdan içeri girerken.

"Kapının dışında kalın. Hepimizin burada sıkışıp kalmasını istemiyorum. Nefes alıyor ama onu ısıtmamız gerek." Hava aslında korktuğum kadar soğuk değildi ama uzun süre maruz kalması onu

çekirdek sıcaklığı tehlikeli derecede düşüktü. Onu dikkatlice kollarıma aldım ama bir adım bile atamadan dükkânın içinden bir ses geldi.

Gözlerim Michael'inkilerle buluştu ve aramızda sessiz bir iletişim geçti; ben Sofia'yı güvende tutacaktım, o da ön tarafta ne varsa onunla ilgilenecekti. Onu dondurucudan çıkardım ama Michael sessizce ön tezgâha giderken ben hazırlık odasında kaldım.

Saniyeler sonra küçük dükkânda silah sesleri duyuldu; seri atışlar etrafımızdaki sessizliği bozdu. Sofia'yı göğsümde sıkıca tutarak çömeldim, sırtım girişe dönüktü. Karşılıklı ateş sadece birkaç saniye sürdü, sonra oda tekrar sessizliğe gömüldü.

"Siktir!" Michael öfkeli bir şekilde bağırdı. "Dışarı çıkabilirsin, Nico. O gitti."

Ayağa kalktım, sonra ön tarafa baktım, Sofia'yı tutarken silahımı dışarıda tutmak için elimden geleni yaptım. Michael yan duvara yaslanmış, kambur duruyordu ve kalçasındaki kurşun yarasından kan yayılıyordu.

"Kaçmasına izin verdiğime inanamıyorum," diyerek yumruğunu duvara vurdu. "Duyduğumuz merdiven gıcirtısı olmalı. Tam köşeyi dönerken yakaladım ama silahlı olduğunu tahmin etmemiştim. İkimiz de ateş ettik ve o kaçtı. Omzundan vurdum ama peşinden gidemedim."

"Şu anda bunun için endişelenemeyiz. Sofia'nın ısınması gerek ve senin de doktora ihtiyacın var. Arabaya gidebilir misin, yoksa ambulans çağırayım mı?"

"Önce onu eve götürelim. Bağladıktan sonra iyi olacağım." Kemerini çıkardı ve kalçasının üst kısmına doladı.

"Omzuma yaslan." Ön kapıyı açtım, ikimiz dışarıda beceriksizce ilerlerken kapıyı açık tuttum. O arka koltuğa oturduğunda Sofia'yı kollarına bıraktım, sonra da arabayı Enzo'nun evine doğru sürdüm. Ona yolda olduğumuzu haber verdim ve o da aile doktorunu arayarak bizimle evde buluşmasını istedi. Mümkün olduğunca hastaneye gitmekten kaçındık. Kayıt tutuyor ve sorular soruyorlardı ve biz bunların ikisini de sevmiyorduk. Sofia evde tedavi edilebilirken, Michael'ın yaralanması muhtemelen ameliyat ve dolayısıyla hastaneye gitmeyi gerektirecekti.

Eve vardığımızda adamlarımızdan biri Michael'a ihtiyacı olan tıbbi müdahaleyi yapmak için hazır bekliyordu. Elini sıktım ve Sofia ile ilgili gelişmeleri kendisine ileteceğimi söyledim. Gitmeye pek hevesli değildi ama onu kurtarıırken kan kaybından ölürse sadece ona zarar vereceğini söyledim. Bana bazı isimler taktı ama istemeye istemeye gitmeyi kabul etti.

İçeri girer girmez Enzo'ya ana küvetini kullanıp kullanamayacağımızı sordum. Carlotta beni banyoya götürdü ve orada banyo yapmama ve Sofia'yı soymama yardım etti. Kıyafetlerini çıkardığımızda titremeye başladı, tüm vücudu sarsılıyordu.

"Bebeğime iyi bak," diye mırıldandı Carlotta, yüzü endişeyle kaplanmıştı.

"Onu ısıtır ısıtmaz iyi olacak ve bunu yapmanın en iyi yolu da banyo. Su ısyı havadan çok daha iyi iletir," dedim, sözlerim onun kadar beni de rahatlatmak içindi.

Başını salladı, sonra sessizce odadan çıktı. Çabucak soyundum ve Sofia'yı ılık banyoya taşıdım. Su bana neredeyse serin geldi ama zaten travma geçirmiş vücudunu incitecek kadar sıcak olmasını istemiyorduk. Bizi suya soktuğumda küçük bir inilti çıkardı. Acı çekiyor gibi görünse de herhangi bir yaşam belirtisi gösterdiğini duyunca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Sırtını önüme yasladım, başını göğsüme yasladım ve ona sıkıca sarıldım.

Onu bu kadar zayıf ve kırılgan görünce, ona yardım etmek için her şeyimi verebilirdim, hayatım da dahil. Aramızdaki ilişkiyi bitirmek beni neredeyse öldürüyordu ama en azından onun hayatta ve iyi olduğunu biliyordum. Emin değildim.

Onu sonsuza dek kaybedersem nasıl hayatta kalacağımı.

"Hadi Uğur Böceği. Bana geri dön," diye mırıldandım kulağına. "Seni daha yeni geri aldım; şimdi beni bırakma."

Yarım saat boyunca vücudunu ısıtmaya çalıştım. Suyun bir kısmını boşaltıyor, sonra banyoyu yeniden ısıtmak için daha sıcak su ekliyordum. Nöbet geçiren kasları ısınıp gevşedikçe titremeleri yavaş yavaş azaldı ama hiç uyanmadı. Sonunda onu sudan çıkardım, Carlotta'nın bizim için bıraktığı bornozları giydirdim ve yatak odasına taşıdım.

Annesi yatağına ısıtmak için elektrikli battaniye kullanmıştı, bu yüzden Sofia'nın bornozunu çıkarıp onu çarşafın altına yerleştirdiğimde huzur içinde kıvrılıp uyudu. Terden ölecektim ama umurumda değildi. Onu terk etmeye hazır değildim. Yanına sokuldum ve vücudumu onunkinin etrafına sararak bir sıcaklık kozası oluşturdum.

Bölüm 26

Sofya

Şimdi

Karmakarışık bir rüyadan uyandığımda dönmeye çalıştım ve elimde keskin bir sızı ile karşılaştım. Kısık gözlerle baktığımda elimde bir serum olduğunu gördüm. Neden serum takılmıştı ki?

"Sakin ol Sofia," dedi Nico arkamdan. Ben uyurken yatak başlığına yaslanmıştı ve şimdi yüzümü tarıyordu ama ne için olduğundan emin değildim.

Kendimi oturur pozisyona getirdim ve tüm vücudum ağrımaya başladı. Bu his, bir daha asla ısınamayacakmışım gibi hissederek buzluk zemininde soğukta yattığım anıları geri getirdi. Hatırlayınca tüm vücudum ürperdi.

"Sorun yok Uğur Böceği. Artık evindesin." Şakağımı nazikçe öpmek için beni kendine çekti.

"Oh, Sofia! Enzo! Sofia uyandı!" diye seslendi annem kapı aralığından. Gözlerinden yaşlar süzülürken elini göğsüne götürerek aceleyle yatağımın yanına koştu. Yanıma oturdu ve serum tüpünü çekiştirmemeye dikkat ederek kollarını dikkatlice bana doladı. "Benim tatlı Sofia'm, beni çok endişelendirdin."

Ağrıyan kaslarımı zorlamadan anneme olabildiğince sıkı sarıldım ve yatak odama giren babama sıkıca gülümsedim. "Hey, baba."

Yaklaştı ve başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Merhaba Prenses. Seni uyanık görmek güzel."

Nico ayağa kalkmaya başladı ama ben elini tuttum ve onu sıkıca yerinde tuttum. "Ne zamandır baygındım?" "Nico seni eve getirdiğinden beri on dört saattir."

"Nico?" Şaşkınlıkla ona döndüm. "Beni nasıl buldun?" Kaçırdığım her şeyi merak ederek ağzımdan kaçırdım.

Annem ayağa kalktı ve elimi okşadı. "Siz konuşun. Ben size biraz çorba koyacağım." Odadan çıktı ve babam yatağın kenarındaki yerini aldı.

"Nico senin Staten Island'da olduğunla ilgili ipucunu çözdü," diye açıkladı babam. "Gerisi biraz şans ve ısrarla oldu. Arkadaşın olduğunu duyduğum bir Rus'tan yardım almış." Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Görünüşe göre, kendini daha iyi hissettiğinde konuşacak çok şeyimiz var."

Nico'nun birlikte çalışıyor olabileceği tek bir Rus vardı. Bunu nasıl yaptıklarını bilmiyordum ama ikisi bir araya gelmiş ve beni kurtarmışlardı - ağrıyan vücudum bunu doğruluyorsa tam zamanında. Hayatta olduğum için mutluydum ama bu babamın artık en derin sırrımı bildiği anlamına geliyordu.

Derin bir nefes aldım, başımı sallayarak nefes verirken bedenim sarktı.

"Sof, bilmen gereken bir şey var," dedi Nico, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Michael iyi, ama biz seni kurtarıırken vuruldu."

Başım Nico'ya döndü, dehşet midemi bulandırıp boğazıma düğümlendi. "Vuruldun mu? Nereden? Ne oldu? O iyi mi?"

Nico beni sakinleştirmek için elini kaldırdı. "İyileşecek ama bacağında ameliyat edilmesi gereken bir kurşun yarası vardı. Ambulans çağırmama izin vermek yerine seni buraya getirip ısıtmaya başlamak için ısrar etti. Dik kafalı piçin tekidir."

İyi olduğu için çok rahatlamıştım ama vurulduğunu öğrenince kalbim acıdı. "Tam ona göre. Bana karşı her zaman çok korumacı olmuştur."

"Bunu bize kesinlikle anlatman gerekecek," diye araya girdi babam. "Küçük Sofia'mın benim haberim olmadan bratva ile arkadaş olduğuna inanamıyorum." Sırttı ve başını salladı.

Tüm bunlardan iyi bir şey çıktıysa, o da İtalyan ailemin Rus arkadaşlığıma üzmekten çok hayatta olduğum için rahatlamış olmasıydı. Onlara bir hafta önce, bunlar olmadan önce söyleseydim, babamın öfkeden kuduracağından emindim. Onu Michael'a gülerken görmek, babamın bu ilişkinin devam etmesine izin verebileceğine dair bana umut verdi.

Ben de babama gülümsedim. "Bir şekilde oldu işte. Tam olarak aradığım bir şey değildi."

"Bana tüm hikayeyi yarın anlatmaya ne dersin? Şimdilik sana annemin çorbasından getirelim ve dinlenmene izin verelim. Hipotermiye girmiştin ve kötü bir beyin sarsıntısı geçirmiştin. Doktor seni kontrol etti ve evde iyileşebileceğini söyledi ama eminim uyanık olduğunu bilmek isteyecektir. Annemin yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakıp doktoru arayacağım. Ve Sofia, bu adama iyi davran." Nico'yu işaret etti. "Dün gece hiç uyuduğundan emin değilim." Babam başımı tekrar öptü ve ayrılmadan önce Nico'ya küçük bir selam verdi.

Nico'ya tekrar baktığımda gözlerinin altında koyu halkalar olduğunu ve saçlarının dağınık olduğunu fark ettim. "Beni kurtardığın ve dün gece benimle kaldığın için teşekkür ederim."

Beni göğsüne doğru çekti ve bizi yatağa yatırdı. "Hayatım boyunca hiç bu kadar dehşete düşmemiştim. Kayıp olduğunu duymak kötüydü, ama sonra seni yerde cansız ve mavi görmek... hayatımın en kötü anı." Sesi yumuşak bir gümbürtüydü, kulağım kalbinin üzerindeyken daha da derindi. Eli saçlarımı okşadı, sonra boynumun etrafında bir çizgi çizdi.

"Sal'in haberi olmadan babama ipucunu verebilmek için kolyemi koparmak zorunda kaldım." "Tamir ettiririz. Daha da iyisi, Paris'e gidelim."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Kulağa hoş geliyor ama ben gerçekten kolyemi istiyorum." Nico homurdandı. "O zaman ikisini de yaparız."

Kıkırdadım, daha sıkı sarıldım, sonra düşüncelerim çektiğim çileye geri döndüğünde hüzünlendim. "Seni seviyorum Nico," diye itiraf ettim usulca. "Kendimi bildim bileli seni seviyorum. O dondurucuda mahsur kaldığımda tek düşünebildiğim seni bir daha asla göremeyecek olmaktı ve bu beni ölme düşüncesinden daha çok korkuttu. Hâlâ çözmemiz gereken şeyler olduğunu biliyorum ama sen benim için osun. Her zaman öyleydin, her zaman öyle olacaksın."

Parmakları çenemi eğdi ve dudakları şefkatli bir öpücükle dudaklarıma değmeden önce yüzümü ona yaklaştırdı. "Sen benim her şeyimsin Uğur Böceği. Bizim için pek çok şeyin ters gittiğini biliyorum ama bazen her şeyin yoluna girmesi için, yani şu ana gelebilmemiz için bunların olması gerekir."

"Ben de öyle düşünüyorum," diye fısıldadım. "Seni seviyorum Uğur Böceği."

"Ben de seni seviyorum, Nico."

Bölüm 27

Sofya

Şimdi

"Bu saçmalık *artık* sona erecek," diye ısrar ettim.

Söylemeyi planladığım şeye kendimi bu kadar kaptırmamış olsaydım, ailemin yüzündeki şaşkın ifadeye gülerdim. Ertesi gün ilk iş, Nico ile birlikte annem, babam ve kız kardeşlerimi toplantıya çağırdım. Açılış cümlem herkesin dikkatini çekecek gibiydi.

"Artık sır yok, yalan yok. Hayatlarımız yeterince karmaşık; ihtiyacımız olan son şey birbirimizden sır saklamak. Sadece bu da değil, bu bizi zayıflatır. Eğer bu hayatta birbirimize güvenemezsek, o zaman hiç kimsemiz kalmaz. Bunu ne kendim ne de sizin için istiyorum. Uzun zaman önce bir şeyler söylemeliydim ama yalanlara ve kendi sorunlarıma kapıldım." Ses tonumu yumuşatarak aileme döndüm. Söyleyeceğim şey onları parçalayacaktı ama itiraf etmem gerekiyordu. "Eğer suçu üstlenip tüm kirli çamaşırlarımı ortaya dökseksem, o zaman en başa dönmeliyim. Baba, Marco'nun öldürüldüğü gece uyumuyordum. Her şeyi gördüm."

Babamın genellikle çok temkinli ve metanetli olan gözleri, aniden içinde taşıdığı sakatlayıcı acıya açılan bir pencere haline geldi. Bunu hemen fark ettim çünkü benimkini yansıtıyordu. O gecenin üzerimizde bıraktığı aynı çirkin izleri taşıyorduk ve ilk kez, kalp kırıklığımızı bizi gerçekten anlayan biriyle paylaşabiliyorduk. Oturduğum yerden sıçradım ve kendimi babamın sıcak kucağına attım.

"Bebeğim, neden bize söylemedin?" Annemin sesi titrerken gözleri yaşlarla doldu.

Babamdan uzaklaştım ama o gitmeme izin vermedi. Onun yerine kanepede yanında yer açtı ve beni sıkıca yanına aldı. "Gerçekten emin değilim," diye açıklamaya çalıştım. "Çok korkmuştum ve kafam karışmıştı. Babamın Marco'yu neden kanlar içinde yerde bıraktığını ya da nasıl dövüşüleceğini nasıl bildiğini anlayamıyordum. Ne olduğunu görmemem gerektiğini biliyordum. Arabaya geri döndüğünde gözlerimi kapattım ve uyuyormuş gibi yaparak saklandım. Sanırım olanlarla yüzleşemediğim için içime kapandım. Sonra hepiniz Marco'nun nasıl öldüğünü anlattığınızda, bunun bir yalan olduğunu biliyordum ama nedenini anlayamıyordum. Biraz zamanımı aldı ama izledim ve öğrendim. Mafya bağlarımızı anladığımda, diğer tüm yalanları fark etmem kolaylaştı."

Annem başını salladı, neler yaşadığım hakkında hiçbir fikri olmadığı için kalbi kırılmıştı.

Alessia'nın ağzı bir karış açık kaldı, benimle hep dalga geçtiği gibi mükemmel bir melek olmadığımı görünce afallamıştı. "Bunca zamandır biliyor muydun? Aileyi Luca'dan yeni öğrendim. Hiçbir fikrim yoktu."

"Luca?" Gözlerimi babama dikerek sordum.

"Russo ailesinin bir üyesi," diye açıkladı babam.

Başım yavaşça arkaya doğru eğildi. "Bu pek çok şeyi açıklıyor ama ben yine de Alessia'ya tam olarak ne olduğunu bilmek istiyorum, yani *gerçeği*."

"Rusların resme nasıl girdiğini duymak istiyorum," dedi babam dikkatle.

Suçlu bir gülümseme verdim. "Tamam, önce benim hikayem, ama onunkini de duymak istiyorum."

Sonraki yarım saat boyunca onlara gizli hayatımı, tabloları ve Michael'ı anlattım. Nico kendisine ne olduğunu ve beni nasıl uzaklaştırdığını anlatmak için gönüllü oldu. Sırayla açıklamalar yaptık ve birbirimize açıldık -Nico ve ben, Alessia ve ailemle birlikte.

Bu süreç aileme daha önce hiç olmadığım kadar bağlı ve sevildiğimi hissetmemi sağladı. Sırlarınızı paylaşmanın bir kırılğanlığı vardı ama aynı zamanda muazzam bir ödülü de vardı. Onlara gerçeğim konusunda güveniyordum ve onlar da aynısını yaptığında onur duyuyordum. Bu süreç bizi birbirimize bağladı ve sadece akraba olmanın sağlayamadığı bir şekilde birbirimize bağladı.

Dikkat çekici bir şekilde sessiz kalan tek kişi Maria'ydı. Babam Maria'nın uzun yıllardır ekibin bir parçası olduğunu kabul etti, ancak Maria kendisi hakkında daha fazla bilgi vermedi. Paylaşmanın faydasını görmesi için onu zorlayamazdım ama bir gün göreceğini umuyordum. Bu yüklerden kurtulmak muazzam bir rahatlamaydı ve onun yüksüz olduğundan şüpheliydim.

Tartışmamızı bitirdikten sonra birlikte öğle yemeğinin tadını çıkardık, sohbet geçmiş aile yemeklerimizde olduğundan çok daha doğal bir şekilde akıyordu. Her kelimeye dikkat etmediğimizde ve kendimizi göstermeye çalışmadığımızda herkesin bu kadar rahat olabilmesi inanılmazdı. Ailemi seviyordum ve birbirimize sıkı sıkıya bağlı bir grup olmamızdan başka bir şey istemiyordum. Başlattığım açık iletişim kanallarını sürdürebilecek miydik?

Bunu sadece zaman gösterecek.

Yemekten sonra Nico beni Michael'ı ziyaret etmem için hastaneye götürdü. İki adamı aynı odada bir arada görmek tuhaftı. Hayatımın birbirinden çok farklı iki evresini temsil ediyorlardı, tıpkı geçmiş Noellerin hayaletine tanıklık eden Scrooge gibi, tedirgin ve gergindim. Neyse ki Nico tamamen rahattı ve beni sakinleştirmeye yardımcı oldu. İçeri girdiğimizde doğruca Michael'a gitti ve selamlamak için sıkı bir el sıkışma teklif etti. Benim yokluğumda iki adam arasında neler olup bittiğinden emin değildim ama aralarındaki konuşma lokantadaki kavgadan çok farklıydı.

"Selam yakışıklı, nasıl hissediyorsun?" Ona sarıldım ve Nico'nun arkamdan homurdanmasına aldırmadan sordum.

"Hayatta ve iyi olduğunu gördüğüme göre şimdi çok daha iyiyim. Ödümü kopardın."

"Aynen. Uyandığında vurulduğunu duymak pek de eğlenceli değildi."

"Ben iyiyim. Atardamara ya da başka bir şeye çarpmadı. Beni iyileştirdiklerine göre buradan çıkabilirim."

"Michael Garin," diye azarladım, parmağımı göğsüne götürerek. "O doktorlar seni taburcu etmeden bir dakika önce ayrılmayı aklından bile geçirme."

"Ölümle bir kez burun buruna geldi ve birdenbire kurallara uymaya başladı," diye sırtarak alay etti. "Onu bunu bilmem, ama sen onu kurtarmaya çalışmasaydın bunların olmayacağını biliyorum."

Ben. Benim yüzümden enfeksiyon kapmanı ya da düzgün iyileşmemeni istemiyorum."

Gözleri sertleşirken kaşları birbirine yaklaştı. "Beni dinle Sofia. Bu senin hatan değildi, o yüzden bu saçmalığı aklından çıkarmanı istiyorum. Suçlanacak tek kişi Sal Amato, anladın mı?"

Dudaklarım inceldi ve başımı salladım, ama kalbimi kemiren suçluluk duygusu öylece yok olup gitmedi. Sevdiğim birinin bana yardım etmeye çalışırken incindiğini bilmek zordu. O kişinin benden verebileceğimden fazlasını istediği için yıllarca acı çektiğini bilmek daha da kötüydü.

"Bilmeniz gereken bir şey daha var," diye ekledi Michael. "Bu sabah bir arkadaşım gelip Breechner'in icabına baktıklarını haber verdi; onu galerinin etrafında dolanırken bulmuşlar. Bir sahteciliği araştırmak için tutulmuş aptal bir özel dedektifmiş. İlk reproduksiyonunu satın alan adam tabloyu başkasına satmaya çalışıyormuş ve o adam da sigorta şirketine tabloyu değerlendirtmiş. Ekspertiz sahte olduğunu tespit edince anlaşma suya düşmüş. Alıcımız çok sinirlenmiş ve satıcının peşine düşmeye karar vermiş. Hem Breechner hem de müşterisi hatalarından haberdar edildi."

ve artık bir sorun olmayacak."

"Ailenin bu konuda yardımcı olmasını takdir ediyorum." Yakalanmanın getirdiği korku ve pişmanlığı hissetmediğime şaşırmıştım. Bunun yerine, sanat eserim orijinallerinden ayırt edilemeyecek hale gelene kadar daha çok çalışma isteği uyandırdı.

Michael, "Adamın tabloyu bana kadar takip edebilmesinden etkilendim," diye düşündü. "Bunu zor bir başarı haline getirecek kadar çok aracından geçiyoruz. Sen sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydin. Ne olursa olsun, işleri Nico ve İtalyanlara devretmemiz muhtemelen en iyisi - işleri değiştirmek ve suları bulanık tutmak."

Başımı kaldırdım, şaşkınlıktan gözlerim büyüdü. "Ne? Nico'ya bir şeyler aktarmakla ne demek istiyorsun?"

"Nico ve ben her şeyi konuştuk ve operasyonunu onun şirketi üzerinden yürütmenin en iyisi olacağına karar verdik. Sen ve ben hala arkadaş olabiliriz, ama işi denklemimizden çıkaracağız. Bu işleri daha basit tutar ve sen de en iyi yaptığın şeyi yapmaya devam edersin. Bu senin için uygun mu?" Michael sesinde bir parça mizahla sordu.

"Uh... evet, ben sadece... siz bunu konuştunuz mu?" Bu ne zaman oldu? Şaşırmıştım. Nico neden bana gelirken söylememişti?

"Baban Nico'ya başının dertte olduğunu söylemek için aradığında aslında konuşmanın ortasındaydık."

Dönüp Nico'ya baktım, uzakta duvara yaslanmış onu dinlerken yüzü ifadesizdi. Ona yumuşak bir gülümseme verdim, tüm minnettarlığımı ve sevgimi gönderdim.

Odaya giren bir hemşire, "Nasılsınız Bay Garin?" diye sordu.

"Ahhh, ilaç zamanım geldi. Buranın tek kötü yanı bu. İlaçlar konusunda cimriler."

Kollarımı Michael'a doladım ve ona sıkıca sarıldım. "Dinlenmene izin vereceğim ama sonra bana mesaj atarsın."

"Olur. Yirmi dört saat sonra buradan gitmiş olacağım, o yüzden daha fazla endişelenmenize gerek yok."

Vedalaştık ve geldiğimden çok daha iyi hissederek oradan ayrıldım. Nico Michael'ın iyi olduğunu söylemişti ama endişelerimi hafifletmek için bizzat görmem gerekiyordu. Bir saat sonra şehre, Nico'nun dairesine dönmüştük. Kapıdan içeri girer girmez beni duvara yasladı ve ağzını bana dayadı.

"Sabırlı davrandım, iyileşmene, arkadaşlarınla ve ailenle görüşmene izin verdim ama artık beklemeyeceğim. Sana çıplak ihtiyacım var." Şefkatli, sevecen sevgili gitmiş, sahiplenici, talepkâr Nico geri gelmişti. Dişlerini boynumda gezdiriyor, sert aletini karnıma doğru itiyordu.

İhtiyacı beni çıldırtıyor, onun bana olduğu kadar benim de ona aç olmamı sağlıyordu. Tişörtünü başından yukarı çektim, sonra kot pantolonunun düğmesini karıştırdım. Dizlerimin üzerine çöktüm, pantolonunu da benimle birlikte aşağı çektim, sonra ellerimi yavaşça kaslı bacaklarından yukarı sürükleyerek sert uzunluğunu kavradım. İşte o zaman sol kalça kemiğinin hemen içindeki dövmeyle gördüm. Daha önce fark etmediğim kadar küçüktü ama göz hizasından bakınca gözden kaçması mümkün değildi. İki Çin sembolü vardı ve bunların üstünde "aşk" kelimesi, altında da "uğur böceği" yazıyordu. Sağ elim kelimeye hafifçe dokunmak için onu serbest bıraktı.

"Sen hep benimleydin, ruhumun kalıcı bir parçasıydın. Bedenimin de bunu yansıtmaması mantıklı olurdu."

Eğildim ve aşkımıza adanmış mürekkebi öptüm, ardından Nico'ya baktım ve tüm uzunluğunu

ağızıma aldım. Nico hırıltılı bir nefes alırken göğsü kabardı. Durmamı isteyene ve beni kollarının arasına alıp içine sokana kadar hissettiğim tüm sevgi ve bağlılıkla onu yıkadım.

Duvara karşı.

"Kahretsin, Sofia, kendini çok iyi, çok sıkı hissediyorsun," diye sertçe nefes aldı.

Ellerimi omuzlarına koydum ve parmak uçlarımin altında kıvrılan kasları hissettim. "Daha fazla, Nico. Daha fazlasına ihtiyacım var," diye inledim, beni damgalamasını istiyordum - beni sonsuza dek onun yapmasını.

Nico hayal kırıklığına uğratmadı.

Vücudum daha fazla dayanamayana kadar içime girdi. Beni sadece orgazma ulaştırmakla kalmadı, vücudu orgazmı emretti ve benimki de çaresizce itaat etti. Bacaklarım ve göbeğim, içimde patlayıp damarlarımda dolaşan beyaz-sıcak zevkle birlikte esnedi ve titredi. Aynı anda Nico da içime boşaldı ve orgazmımın son zerresini de çıkarmak için hafif itişlerle devam etti.

Bir süre duvara yaslandık ve titrek nefeslerle kendimize geldik. Sonra beni nazikçe banyoya taşıdı ve bir havluyu ıslatıp beni temizlemeden önce beni tezgâhın üzerine koydu.

"Kraliyet muamelesi görüyormuşum gibi hissediyorum. Normal protokol bu mu?" Yüz hatlarını sertleştiren karanlık bakışı beklemeden alay ettim.

Nico elindeki bezi lavaboya fırlattı ve beni tekrar kollarına aldı. "Ayrı kaldığımız süre boyunca tam olarak bir aziz değildim ama partideki o geceden önce başka bir kıza asla dokunmadığımı bilmeni istiyorum. Başkaları da vardı dediğimi biliyorum ama yoktu. Brooke'un bana dokunmasına izin vermeden önce zil zurna sarhoş olmam gerekiyordu. Sana kadar kimseyle sevişmedim ve senden sonra da kimse olmayacak." Beni yatağına indirdi, sert vücudu benimkinin üzerindeydi.

"Tamam," diye fısıldadım.

"Güzel, şimdi yemek yemeye gitmeden önce seni yavaş ve tatlı bir şekilde becermek istiyorum." "Yine mi?"

"Telafi etmemiz gereken bir ton kayıp zaman var, bu yüzden çok fazla içinde olacağım." Gözleri karardı ve dudakları köşelerinden yukarı doğru çekildi.

"Eşyalarım ne olacak? Yarın çalışıyorum ve eşyalarımı almam gerekiyor."

"Benim yanıma taşınyorsun. Eşyalarını ailenin evinden getirteceğim." "Taşınmak mı?" Aval aval baktım. "Nico, daha yeni bir araya geldik."

"Yedi yıl boyunca senin o gülümsemeni kaçırdım, bu yüzden bir dakikamı daha ayrı geçirmeyeceğim. Beni isteyip istemediğine karar vermek için zamana ihtiyacın var mı?"

Başımı salladım, onun isteyebileceğim tek erkek olduğunu biliyordum.

"O zaman karar verildi. Kira kontratınızı iptal edeceğiz, ödememiz gereken gecikme bedelini ödeyeceğiz ve eşyalarınızı buraya taşıyacağız. Daha fazla alana ihtiyacımız olursa, yan taraftaki yerlerden birini satın almayı düşüneceğim ve iki birimi birleştirebiliriz. Sen burada benimle olduğun sürece, geri kalan her şey sadece teknik bir mesele."

"Tamam," diye tekrar fısıldadım, başka bir şey söyleyemeyecek kadar şok olmuştum.

"Eğer bu konuşma bittiyse," diye gürledi dilini meme uçlarımdan birinin etrafında dolaştırmadan önce. "Seni şimdi becermek istiyorum."

"Tamam."

Tek bir kelimeyle içime girdi; zihnime, bedenime ve ruhuma.

Sonsöz Sofia

Nico beni Paris'e götüreceğini söylerken şaka yapmıyordu. Gitmek için işimi bırakmam gerektiği için birkaç hararetli tartışma yaşanmıştı ama sonunda beni yıpratmıştı. Bir işte çalışmak için çok sık seyahat edeceğimi iddia etti ve ben de bu fikri uzun süre tartışamayacak kadar çok sevdim. Galeride çalışmaktan keyif alıyordum ama bu sadece eski Sofia için bir amaca hizmet ediyordu. Artık sırlarım ortaya çıktığına göre, günlük bir iş için çok az neden vardı.

İki hafta sonra, hayatımın en büyüğü on gününü geçirmek üzere uçaktaydık. En önemlisi de eve, ailemin yanına döneceğim için ne kadar heyecanlı olduğumdu. Yakınlaşma konusundaki ricam karşılık bulmuş ve herkes daha açık olmak için çaba sarf etmişti.

Geniş aile hakkında ne hissettiğim konusunda jüri hala kararsızdı ama yakında göreceğiz. Öldürücü bir jet lag vakasına rağmen, eve döndüğümüzün ertesi günü Nico ve benim katılmamız gereken çok aileli bir Dört Temmuz barbeküsü vardı. Bu sadece aile ağacının uzak dallarının bir araya gelmesi değildi - babam bunun kardeşimin öldürülmesinden ve aileler arasında savaş çıkmasından bu yana ilk Beş Aile ortak partisi olduğunu açıkladı.

"Hazır mısın?" Ön kapıdan seslendim. "Geç kalacağız!"

Nico köşeden döndü, bir kaşını meydan okurcasına bana kaldırdı. "Acelelerimiz var, değil mi?" O kadar yenilebilirdi ki ağzımın suyu akabilirdi. Rahat tişörtü, haki şortu ve parmak arası terlikleri ona neredeyse tiki bir görünüm veriyordu ama tişörtünün altından görünen kısmi kol dövmesi adamda daha fazlası olduğunu söylüyordu.

"Heyecanlı olduğumu biliyorsun. Şimdi beni bekletmeyi bırak."

"Ama sana bir sürprizim var. Biz yokken geldi."

Kocaman yumruğunun içinde kıvrılmış bir şey taşıdığını fark etmemiştim. Elini açtığında, avucunun üzerinde gümüş bir zincir birikintisi duruyordu, ortasında Eyfel Kulesi tılsımı vardı.

"Tamir mi ettirdin?" Kuyumcuya götürdüğünden haberim yoktu. Yolculukla o kadar meşguldüm ki kendim uğraşmadım.

Zinciri kaldırdı ve tokasını çözdü. "Sana ikisini de vereceğimi söylemiştim -Paris'i ve kolyeni. Ben sözümün eriyim."

Kolyeyi bana taktığında arkamı döndüm ve kollarımı boynuna doladım. "Teşekkür ederim bebeğim. Seni çok seviyorum."

"Seni seviyorum Uğur Böceği."

Bacaklarımı beline doladım ve göbeğimi ona doğru bastırdım.

"Acelelerimiz olduğunu söylediğini sanıyordum," diye mırıldandı dudaklarıma karşı.

Alt dudağını ısırdım ve gülümsedim. "Beş dakika kimseyi öldürmez."

Bir saat sonra Alessia'ya nihayet geldiğimizi bildirmek için mesaj attım - geç olsun güç olmasın. Bizi Alessia ve Luca'nın muhteşem bir havuzun kenarında oturduğu yere yönlendirirken muazzam kalabalığın arasından yolumuzu bulduk.

"Sofia!" diye bağırdı bizi görür görmez. "Yolculuk nasıldı? Seni görmek çok güzel." Beni sıcacık bir kucakla sardı.

"Kesinlikle inanılmazdı ve... şey... bu oldu." Sol elimi ona göstermek için kaldırdım.

Nico bana Eyfel Kulesi'nde muhteşem bir nişan yüzüğü hediye etmişti. Biraz klişeydi ama bizim için bu anıtın o kadar çok anlamı vardı ki mükemmeldi.

"Aman Tanrım! Luca, bak! Sof nişanlandı! Oh, Sofia, bu muhteşem." Ablam uygun bir şekilde duygusallaşmış, yüzüğüm ve nişan hikayemiz üzerine ahlayıp vahlıyordu. Kendi aralarında konuşurlarken Luca Nico'ya kanka el sıkışma-sarılma kombinasyonunu verdi.

"Ülke dışına çıktığımızdan beri pek bir şey duymadık. Sal'den haber var mı?" Alessia'ya sesimi alçaltarak sordum.

"Duyduğum kadarıyla hayır. Ülke dışına çıkmanın bir yolunu bulduğunu düşünüyoruz ama hâlâ arıyorlar."

Adamı düşünmek bile bende bir şeylere vurma isteği uyandırdı. "Eğer bulunmuş olsaydı, birileri bize haber verirdi diye düşündüm. Sadece iki kez kontrol etmek istedim. O pisliğin günümüzü mahvetmesine izin vermeyeceğim. Biz yokken başka neleri kaçırdığımı söyle."

Tam ağzını açmıştı ki, mikrofondan yüksek bir gumbürtü duyuldu. "Affedersiniz millet," dedi derin, erkeksi bir ses.

Kaynağa bakmak için döndüğümüzde ağır dövmeli bir adamın babam ve birkaç kişiyle birlikte evin yanında durduğunu gördük.

"Evime hoş geldiniz demek istiyorum," dedi adam ve herkes alkışlamaya başladı.

"Bu Matteo De Luca," diye fısıldadı Alessia bana. "Bana zarar veren o canavardan beni kurtaran kişi. Gallo ailesinin gizli patronu."

Gallolar. Kardeşimin ölümünün arkasında onlar vardı. Babam her şey affedilmiş gibi Matteo'nun yanında duruyordu ama ben aynı şeyi hissettiğimden emin değildim. Tüm hayatım boyunca onları düşman olarak görerek yaşamıştım.

"Bu büyüklükte bir buluşma gerçekleştirmeyeli uzun yıllar oldu," diye devam etti. "Umudumuz bunun yeniden bir gelenek haline gelmesi. Hepimiz dostluk içinde birleştiğimizde, birbirimizi boğazladığımız zamanlardan daha güçlüyüz. Hepimiz bu yeni uyum hareketine katkıda bulunmak için üzerimize düşeni yapmalıyız. Bu çerçevede, büyüleyici Maria Genovese ile nişanlandığımı duyurmak istiyorum." Elini uzattı ve benim şaşkınlığım karşısında Maria öne doğru bir adım attı ve kalabalık alkışlarla patlarken elini onun elinin içine koydu.

Çenem bir karış açık, Alessia'ya döndüm, o da en az benim kadar şaşkın görünüyordu. Tek kelime edemeden birbirimize bakakaldık.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim. Hepimiz için yeni bir refah ve barış çağını başlatmayı umuyoruz. Lütfen partinin tadını çıkarın ve geldiğiniz için tekrar teşekkür ederim." Matteo kalabalığa geniş bir gülümsemeyle el salladı ama konuşması biter bitmez Maria'nın elini Matteo'nun elinden nasıl çektiğini kaçırmadım.

Bu ilginç olacaktı.

Beş Aile Serisi'nin ilk kitabı [Sonsuza Dek Yalanlar](#)'ı kaçırmayın!

[BURADAN alın!](#)

JILL'DEN BİR NOT

Sofia ve Nico bu hikâyeyi yazarken benim için hayat buldular. Yürek parçalayıcı yolculukları ortaya çıktıkça kalbim onlar için kanadı ve umarım siz de onların çalkantılı ilişkileri ve travmatik geçmişleri karşısında aynı sevinci ve kederi yaşayabilmişsinizdir.

Asla Hakikat'i satın aldığınız için içten bir teşekkür sunmak isterim. Eğer siz de kitabı okumaktan benim kadar keyif aldıysanız, lütfen bir dakikanızı ayırıp yorum bırakın. Yorum bırakmak bir yazara **teşekkür** etmenin en kolay yoludur. Yorumların uzun ya da karmaşık olması gerekmez, sadece okuyucuların da kitabı neden sevebileceklerini anlamalarına yardımcı olmak için kitapta neyi beğendiğinizi anlatan bir iki cümle yeterlidir.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.